

Giới thiệu Hồn Hoa

Truyện huyền huyền, ngôn tình nói về hần làThánh chủ của Hoa tộc, khát máu, lãnh khốc, vô tình là bản chất con người hần.Nhưng khi đứng trước mặt cô, hần cũng chỉ là một kẻ lụy tình đáng thương, cố gắngchuộc lại lỗi lầm của mấy trăm năm trước. Hần thật không ngờ, hần càng cố chuộc lỗi thì lại càng sai. Chỉ cần cô vui hần sẽ cùng cô cười cả ngày, ngẩn ngơ nhìn cô như một kẻ ngốc. Yêu cô khiến hần trở thành một người đàn ông bình thường, luôn ước muốn có mộthạnh phúc tròn đầy, một tình yêu vĩnh hằng.Hần không biết cách hần yêu cô đã làm cô tổn thương thật nhiều, cam tâm bỏ hầnlại, chạy trốn khỏi hần. Với hần, yêu là điên cuồng chiếm đoạt, là ích kỉ giữ lấy, thế giới này ra sao hầncũng mặc kệ, chỉ cần cô vẫn bên hần là đủ rồi.Cùng theo dõi tiếp tựa truyện Hồn Hoa để khám phá vềcon người lạnh lùng, vô tâm, khát máu nhưng lại thiết tha, yếu mềm trước ngườiminh yêu thương.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Trở Về.

Nhân vật: Hoa Huyết, Luru Ly.

Nam phụ nữ phụ:

U Linh: Một đoá hồng tử sắc yêu mị vì yêu mà hận.

Địa vị cao cao tại thượng, đứng dưới một người mà đứng trên tất cả.

Suốt đời chỉ muốn yêu và được yêu nhưng tình yêu thì không có toan tính, không có thù đoạn.

Cố gắng chiếm giữ, cuối cùng cũng chỉ là một giấc chiêm bao...

Hạ Chấn Nam: Hần là người, là hoa hay là lá không quan trọng, suốt một thời gian dài hần đi theo Luru Ly nhưng chẳng được gì.

Vậy thì tại sao một một người mới đến như Hoa Huyết lại có thể lấy hết những thứ mà hần luôn muốn có được?

Hỏi thật nhiều nhưng kết quả chỉ có một, vì hần là nam phụ mà nữ chính là của nam chính.

Chương 1: Trở về.

Luru Ly lần mò từng bước trong rừng, tiếng lá khô vỡ vụn dưới chân xua tan bầu không khí tĩnh lặng đến rợn người. 4 giờ 30 phút chiều, ngoài kia trời vẫn còn sáng nhưng trong rừng thì đã tờ mờ tối, sương mù bao phủ dày đặc làm cô không tìm thấy đường ra.

Mùi ẩm mốc của gỗ mục xộc vào mũi càng làm cô thêm khó chịu, bao nhiêu ánh mắt thâm lặng nhìn theo cô gái nhỏ, từng bước dần thân vào khu rừng nơi ẩn mình của linh hồn quỷ dữ.

Trời tối dần, cô lại không mang theo đèn pin, thế này phải ở lại trong rừng qua đêm rồi.

Luru Ly ngồi xuống tận đáy ven đường dưới tán cây cổ thụ già, ở lại một mình cũng hơi sợ sệt, chỉ một lát nữa thôi dù có đưa năm ngón tay ra cũng không thể nào nhìn thấy được.

Có thứ gì đó chiếu sáng thì tốt biết bao.

Cái gì gọi là cầu được ước thấy, cách chỗ cô ngồi không xa trên một tảng đá hình như có cái gì đó đang phát sáng, còn toả ra mùi hương rất thơm. Bỏ qua nỗi sợ hãi đang trào dâng, Luru Ly dò dẫm từng bước tiến về phía tảng đá cảm thấy phát sáng lên xem.

"Đây là hoa gì, trong suốt, phát sáng còn có mùi hương rất thơm?"

Cô vào khu rừng này không dưới trăm lần nhưng chưa bao giờ thấy loài hoa nào kì lạ như thế này, xung quanh tảng đá cũng không thấy bất cứ cây hoa nào, vậy thì bông hoa này từ đâu mà có?

Hai... suy nghĩ nhiều cũng vô ích, có thứ chiếu sáng là tốt rồi!

"Bông hoa nhỏ có này ở đây tao không cần phải sợ nữa rồi."

Luru Ly đưa đoá hoa lên mũi hít hà, hương thơm thật dễ chịu. Đôi môi mềm mại khẽ hôn lên đoá hoa, quay người trở về chỗ ngồi, dựa vào gốc cây cổ thụ nhắm mắt lại thưởng thức mùi hương tuyệt vời ấy, hai tay vẫn bao bọc lấy đoá hoa.

Màn đêm huyền bí dần buông xuống, chẳng mấy chốc cả khu rừng chìm trong bóng tối. Cảnh lá khẽ lay để lại trên nền đất những cái bóng mờ ảo ghé rộn, làm người ta lạnh sống lưng, chúng như đang chuyển động đi về phía Luru Ly.

Luru Ly không thể nào ngờ rằng nụ hôn lúc này của mình đã phá vỡ phong ấn, giải thoát cho một linh hồn quý dữ, đưa bản thân vào những ngày tháng có đau khổ, có ngọt ngào đến chết cũng không thể quên.

Đóa hoa kì lạ toả ra mê hương khiến Luru Ly chìm vào giấc ngủ, gió khẽ lay những tàn lá phát ra âm thanh xào xạc, cây cối trong rừng chuyển động ngày một rõ, ánh trăng non mờ hồ dần hiện ra.

Linh hồn khu rừng trôi dạt đồng loạt quỳ gối trước mặt Luru Ly.

"Chủ nhân, mừng người trở về."

Đóa hoa trong tay Luru Ly xoay tròn thoát khỏi tay cô rồi bay lên toả ra thứ ánh sáng mãnh liệt chói mắt. Mọi vật xung quanh sáng bừng lên, đóa hoa tan ra hóa thành từng vệt sáng nhỏ dần tụ lại, hóa thành một người đàn ông trong bộ áo choàng đen.

Người đàn ông khẽ cười, đôi mắt màu tím chăm chú nhìn vào gương mặt say ngủ của Luru Ly.

"Đứng dậy cả đi, đã bao lâu rồi ta không gặp các ngươi?"

"Chúng thuộc hạ đã mười tám năm không gặp người."

Bọn họ đều là tinh linh sống trong khu rừng này, giữa mi tâm mỗi người đều có một ấn kí cho thấy nguyên hình của bọn họ.

"Ngoài Y Hân, Y Thiên ở lại đây còn tất cả lui ra đi, không được để người khác chú ý."

"Thuộc hạ đã rõ."

Đám tinh linh tản ra biến mất trong thâm lặng.

Thấy chủ nhân không nói gì chỉ nhìn vào cô gái đang say ngủ, Y Thiên không chịu được lên tiếng.

Chủ nhân trở về, tất cả bọn họ đều rất vui mừng, không uống công họ một lòng chờ đợi suốt mười tám năm.

"Chủ nhân người có điều gì cần dặn dò."

"Ta thoát ra khỏi phong ấn nhất định U Linh đã biết, từ nay các ngươi phải cẩn thận hơn."

"Thuộc hạ biết, chủ nhân trở về, có phải nên dạy cho công chúa U Linh một bài học hay không?"

Mười tám năm trước nhân lúc hấn bị thương nặng U Linh đã phong ấn hấn lại. Hấn làm cách nào cũng không thể thoát ra được, không ngờ chỉ một nụ hôn của cô bé này lại khiến mọi tâm sức hấn nghĩ cách thoát ra đều trở nên buồn cười.

"Ta sẽ làm thế nhưng không phải bây giờ. Ta bị thương nặng, hơn nữa khi bị phong ấn linh lực của ta đã sớm tiêu tan gần hết, ta cần máu người để tu luyện. Cho nên sẽ theo cô bé này về thế giới loài người một thời gian. Y Hân người có biết cô bé này là ai không, ta thấy hơi quen?"

Nhất là ánh mắt trong suốt như pha lê lúc này của cô, thật là giống..

Nhắc đến chuyện này thì phải nói đến duyên phận từ mười tám năm trước.

"Cô bé này tên Luru Ly rất hay vào rừng, hôm nay do sương mù quá dày nên không tìm thấy đường ra. Người đối với cô bé này có ơn cứu mạng."

"Ta sao?"

Dù là thế nhưng hấn vẫn không nhớ mình đã cứu cô bé này khi nào.

"Vâng. Mười tám năm trước khi công chúa U Linh cần máu trẻ sơ sinh để bào chế độc dược, người đã cướp cô bé này từ tay công chúa, rồi mang ra bìa rừng để người qua đường mang cô bé này đến cô nhi viện."

Ra là thế, cũng xem như có duyên. Hấn cứu cô một mạng, cô lại giúp hấn giải phong ấn, không ai nợ ai.

Thảo nào hấn lại có cảm giác này, giống như vậy chỉ có mỗi cô nhóc năm đó mà thôi.

"Hai người lui đi đừng làm phiền nha đầu này nghỉ ngơi."

"Vâng."

Y Hân, Y Thiên cúi đầu cung kính rồi lặng lẽ biến mất.

Người đàn ông cúi áo choàng đắp lên người Luru Ly, to gan thật, thân con gái một mình mà dám qua đêm trong rừng. Lúc hắn đại phát từ bi cứu cô, lúc đó cô chỉ là một đứa trẻ sơ sinh mấy ngày tuổi, thoáng một cái đã trở thành một thiếu nữ mười tám.

Ngón tay thon dài lướt qua cánh môi Luru Ly, đôi môi này đã hôn hắn, xúc cảm đó rất mềm mại, nhìn vào là muốn một ngụm nuốt lấy.

Cô nói có hắn ở đây sẽ không phải sợ nữa, lời nói đó là sai lầm, bởi hắn là hiện thân của linh hồn quỷ dữ, khắp khu rừng này mọi tinh linh đều khiếp sợ hắn.

Từng tia nắng chiếu thẳng vào mặt Luru Ly làm cô choàng tỉnh giấc, ngủ ngồi một đêm cả cơ thể đều đau nhức, đứng dậy vươn vai thư giãn gân cốt, lạ thật đây làm sao cô có thể ngủ ngon như vậy, thường ngày không có chỗ cô không ngủ được cơ mà?

Đóa hoa kì lạ rớt trên mặt đất, Luru Ly cúi người xuống nhặt lên.

"Mây là đóa hoa kì lạ nhất mà tao thấy, dù sao cũng cảm ơn mây, nhờ có mây mà tao ngủ rất ngon cũng không cảm thấy lạnh."

Tất nhiên là không lạnh rồi, hôm qua hắn ôm cô ngủ suốt một đêm mà.

Lúc hắn định hóa thân thành bông hoa thì thấy cô cả người ướt đầm mồ hôi, hình như còn rất sợ hãi.

Linh lực lúc này của hắn quá yếu không thể nhìn thấy cô đang mơ gì.

Thương người thì thương cho trót, hắn mới nghĩa hiệp ôm cô ngủ một đêm, nha đầu này rất ngoan, từ khi được hắn ôm thì không còn mơ thấy gì nữa.

Gần sáng hắn mới bỏ cô ra để trở lại kiếp làm hoa của mình.

Luru Ly nhìn đồng hồ đeo tay, bây giờ sáng, cô còn phải về nhà thay đồ rồi đi làm nữa. Cô vừa đi học vừa đi làm, công việc khó khăn lắm mới kiếm được.

Luru Ly bỏ đóa hoa kì lạ vào trong ba lô, nhanh chân chạy ra khỏi rừng, cô có thể lạc đường trong thành phố nhưng không thể lạc đường trong rừng, nơi này không khác gì ngôi nhà thứ hai của cô.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Kí Chủ.

Luru Ly vứt chiếc ba lô lên trên bàn, nghi làm cũng không điện thoại báo với cô một tiếng, hại cô vừa mất công vừa mất tiền đi xe buýt.

Bực mình, Luru Ly lấy đồ đi vào nhà tắm, trước hết phải tẩy sạch cơ thể đầy bụi bẩn tối hôm qua, lúc này vì vội quá chỉ về nhà thay đồ rồi đi ngay.

Luru Ly vừa khuất bóng sau cánh cửa thì bóng dáng người đàn ông đó hiện ra, lần này gương mặt không còn bị chiếc mũ của áo choàng đen che khuất nữa.

Đôi mắt màu tím hút hồn, mày kiếm anh khí, mũi cao, môi mỏng. Nhưng đó không phải là điều đáng quan tâm, đối với đàn ông mà nói, dùng từ yêu điểm để hình dung dung mạo có lẽ không phù hợp.

Nhưng hai từ đó quả thật rất thích hợp với người đàn ông này.

Giữa mi tâm yêu điểm một đóa huyết hoa nở rộ, kết hợp với ngũ quan đẹp như điêu khắc, mái tóc đen dài buông thả tự do, nếu không phải trên người toả ra hơi thở lạnh lạnh, khí khái bất người thì bất kì ai nhìn vào đều có thể cho rằng đây không phải đàn ông mà là phụ nữ.

Chỉ cần một con gió vô tình thổi qua, làm bay bay mái tóc đen dài kia, sẽ khiến cho vẻ đẹp của hắn mang chút ngang tàng đầy hoang dã như những nam nhân cổ đại, vừa có nét thư sinh nho nhã lại cuồng ngạo bất cần đời.

Người đàn ông đưa mắt nhìn quanh, căn phòng thật bình thường.

Chưa được sự cho phép của chủ nhà đã kéo ghế ngồi xuống.

Luru Ly bước ra từ phòng tắm, đồ mặc trên người có chút ướt ướt. Vén mái tóc ướt đầm sang một bên dùng khăn bông lau tóc.

Người đàn ông nhìn chằm chằm Luru Ly cho đến khi cô phát hiện ra trong nhà có người.

"Ai vậy?"

Thận trọng bước từng bước tiến về phía người đàn ông, đây là thời nào rồi mà còn có người mặc áo choàng đen kiểu này?

"Em nghĩ tôi là ai?"

Người đàn ông đứng dậy mặt đối mặt với Luru Ly, nhìn tổng thể thì cô bé này cũng rất xinh đẹp, nhất là đôi môi anh đào mọng đỏ kia, nhìn vào là muốn cắn một cái.

Luru Ly nhìn người đàn ông, hai mắt căng tròn không chớp lấy một cái.

Đây là đàn ông hay là phụ nữ?

Thật xinh đẹp!

Thời gian cứ như dừng lại ở thời khắc hai mắt nhìn nhau, thật chậm... thật chậm định mệnh bắt đầu.

Người đàn ông cười nhẹ, rũ mắt xuống che đi tầm nhìn của mình cũng là để Luru Ly không tiếp tục nhìn vào mắt hắn, một khi nhìn nhiều sẽ bị bắt mất hồn.

"Em có biết dùng ánh mắt đó nhìn đàn ông rất nguy hiểm hay không?"

"Tôi cứ nghĩ anh là phụ nữ."

Người đàn ông đen mặt, được rồi hắn thừa nhận hắn giống phụ nữ, nhưng là người của Hoa tộc ai cũng thế thôi. Huống gì hắn còn là Thánh chủ, bề ngoài yêu kiều hơn các người hoa khác không biết bao nhiêu lần.

"Anh là ai? Sao lại ở nhà tôi?"

"Em không nhớ gì sao? Chính em là người đã mang tôi về đây."

Luru Ly lấy tay chỉ vào mặt mình, cười sắp chảy cả nước mắt.

"Tôi sao? Từ khi nào tôi bắt đầu bao dưỡng đàn ông, ngay cả thân tôi còn chưa lo được. Anh là ai?"

Đối diện với chất vấn của Luru Ly, người đàn ông không nói gì, ngón tay khẽ động, đoá hoa kì lạ phát sáng tối hôm qua xuất hiện trên tay hắn.

Luru Ly há miệng nhìn đoá hoa của cô vô duyên vô cớ xuất hiện trên tay người đàn ông, bưng bình đại ngộ.

"Anh là ảo thuật gia?"

Người đàn ông bóp trán ảo não, trông hắn giống mấy kẻ ảo thuật gia đó lắm sao? Đối với nha đầu này tốt nhất nên dùng hành động để chứng minh hắn là ai.

Người đàn ông tiến về phía Luru Ly, bước chân điềm tĩnh nhưng không hề có âm thanh thoát ra, y như ma vậy.

Luru Ly thẫn thẫn trong lòng, không lẽ cô bị cướp sắc ngay trong nhà của mình?

Hắn tiến thì cô lùi, cho đến khi cô lùi vào góc tường.

Hết đường rồi!

"Dù em có xuống địa ngục cũng không thoát được đâu."

Người đàn ông bắt lấy hai tay của Luru Ly giữ chặt, cúi người xuống hôn lên mi tâm của cô.

Quanh mi tâm Luru Ly tỏa sáng mãnh liệt, đầu cô như muốn nứt ra. Luru Ly đau muốn khóc vùng vẫy mong thoát khỏi nụ hôn của quỷ.

"Đau... buông tôi ra."

Người đàn ông ôm Luru Ly vào lòng ngăn không cho cô vùng vẫy, nhanh thôi sẽ kết thúc.

Hạt giống nhỏ trong miệng người đàn ông bay lên bám vào mi tâm của Luru Ly, như có phép màu hạt giống nứt ra dần mọc rễ bám sâu vào mi tâm từ từ chui xuống, càng lúc càng sâu.

"A..."

Luru Ly thống khổ la lên, thế này là thế nào?

Cô không hiểu, cô đã làm gì sai, ác mộng... có lẽ tỉnh dậy sẽ không đau nữa.

Nước mắt không ngừng rơi xuống, đau đến mức cô muốn ngất nhưng không ngất được.

Đau như vậy là sự thật rồi, Luru Ly hoang mang suy nghĩ, ý thức trở nên mơ màng, cảm giác trong đầu có cái gì đó đang bén rễ.

Thật đáng sợ!

Hạt giống nhỏ ở trong đầu Luru Ly bén rễ rồi mọc thành cây, nhanh chóng kết nụ nở ra một đoá huyết hoa giống với đoá huyết hoa trên mi tâm của người đàn ông kia. Cây hoa biến mất, chỉ còn đoá huyết hoa nở rộ thu nhỏ lại chui ra theo đường mà hạt giống đã đi qua, yên lặng toả ra dây leo, để lại trên mi tâm của Luru Ly một ấn kí hình huyết hoa đỏ rực.

Ánh sáng tắt dần, người đàn ông buông Luru Ly ra, nghi lễ kết thúc, từ nay cô sẽ giống hán, là một người hoa.

Luru Ly không còn điểm tựa xụi lơ dưới đất, trước mắt là một màu tối đen như mực.

Con ác mộng thật khủng khiếp.

Người đàn ông bế Luru Ly đặt lên giường, kết thúc nghi lễ mới ngất đi, nha đầu này rất kiên cường.

Đem đoá hoa kì lạ đặt lên tay trái cô, đoá hoa thu nhỏ lại, dây leo hai bên vươn ra quấn quanh ngón áp út, ngoan ngoãn biến thành một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn này sẽ giúp hán hút máu để tu luyện.

Trời xẩm tối Luru Ly mới tỉnh lại, cả người lâng lâng như đang bay, giống như đau đớn lúc sáng chỉ là một con ác mộng.

Cô sẽ nghĩ thế thật, nếu như người đàn ông đó không ngồi trên ghế nhìn cô.

"Tỉnh rồi, ngủ một giấc thấy thế nào?"

Luru Ly hoảng sợ nhìn người đàn ông trước mặt, như phản xạ tự nhiên lùi vào góc giường, gương mặt không còn chút máu nào.

Cô thật sự đã gặp quý!

"Không cần phải sợ tôi như vậy. Muốn nhìn thử tôi tặng em không?"

Người đàn ông lấy tay chỉ lên mi tâm của mình, ý bảo cô xem thử trên mi tâm của cô có gì hay không.

Cô cứ nghĩ đoá huyết hoa trên mi tâm của người đàn ông chỉ là vẽ lên, xem ra không phải.

Luru Ly nhìn quanh, không có gương thì làm sao biết được trên mi tâm cô có gì, lúc sáng đau muốn chết.

Người đàn ông lấy chiếc gương trên bàn học đi đến ngồi bên giường đưa cho Luru Ly.

"Không tệ lắm đâu, rất đẹp."

Luru Ly dè dặt nhận lấy, đem soi lên mặt mình.

Chuyện... chuyện gì thế này? Tại sao trên mi tâm của cô lại có đoá huyết hoa giống hệt người đàn ông kia?

"Anh đã làm gì tôi?"

Luru Ly hỏi bằng giọng run run, sắc mặt càng lúc càng tái nhợt.

"Không sao đâu, chỉ là biến em thành người hoa giống như tôi thôi. Từ nay em là kí chủ của tôi, tôi sẽ còn nhờ vả em nhiều."

Bà nó, kí chủ cái gì chứ, bà đây không cần có kí sinh trùng bên người.

"Xóa đi tôi không thích!"

"Trừ phi em chết nếu không nó vẫn cứ đi theo em, một thời gian nữa khi đoá hoa dần dần dung hợp với cơ thể, em sẽ có sức mạnh giống tôi."

Chương 3: Hạ Chấn Nam.

Có biết bao nhiêu tinh linh rừng thẳm muốn có sức mạnh giống hần, vậy mà cô chỉ nói mỗi một câu ‘Xóa đi, tôi không thích’.

U Linh phong ấn hần cũng vì muốn đoạt lấy hạt giống hần cho cô, có thể nói ngoài hần ra, người có được sức mạnh của hạt giống chính là Thánh chủ của Hoa tộc.

"Anh là đóa hoa tối hôm qua?"

"Đúng."

Ngốc, cô là kẻ đại ngốc. Tự mình đưa quý về nhà, tự chuốt lấy thống khổ.

"Đừng trách ai cả, hãy học cách chấp nhận thực tại."

Người đàn ông để lại câu nói, hóa thành vệt sáng trắng chui vào đóa hoa trên chiếc nhẫn.

Lúc này Luru Ly mới để ý trên tay mình không biết từ lúc nào xuất hiện thêm một chiếc nhẫn hình đóa hoa kì lạ. Dù có dùng sức thế nào cũng không thể tháo ra được.

"Vô ích thôi, ngoài tôi không ai có thể tháo nó ra."

Tiếng nói thoát ra từ chiếc nhẫn, sau nghi lễ biến Luru Ly thành người hoa, linh lực của hần ngày càng yếu.

Nhưng hần không thể không làm, lúc này để hạt giống trong người hần rất nguy hiểm, có thể bị U Linh lấy đi bất cứ lúc nào.

Chỉ cần hạt giống tìm được người bảo vệ và chấp nhận sống trong cơ thể người bảo vệ đó, U Linh dù muốn cũng không có cách để đoạt lấy hạt giống.

Trừ phi Luru Ly bài xích, cố gắng đẩy hạt giống ra khỏi cơ thể mình.

"Nhưng anh là ai?"

"Không quan trọng, em có thể gọi tôi là Hoa Huyết. Cứ làm việc của mình đừng làm phiền tôi."

Hần được sinh ra từ đóa huyết hoa ẩn mình dưới hàn đàm sâu trong rừng thẳm, khi hần tu được hình dạng con người đã nhiễm nhiên trở thành Thánh chủ của Hoa tộc. Tinh linh trong rừng đều cung kính gọi hần là Thánh chủ hay chủ nhân, không ai biết được tên của hần là Hoa Huyết.

Luru Ly nhảy xuống giường đi nấu ăn, xử lí cái bụng trống rỗng suốt cả ngày rồi hiến mình cho sách vở.

Chết tiệt, làm thế nào cũng không học bài được.

Đây là cái thế giới quái quỷ gì?

Giờ phút này cô rất hoang mang lẫn lo sợ, nước mắt cứ thế rơi xuống thấm ướt cả trang vở, làm nhòa những dòng chữ được viết bằng mực đen.

Bề ngoài cô mạnh mẽ, kiên cường, dùng nụ cười để che giấu bản thân nhưng cô cũng yếu đuối, cũng biết sợ hãi như bao người.

Tại sao hết lần này đến lần khác bắt cô phải hứng chịu những chuyện này, có một cuộc sống yên bình khó đến thế sao?

Từ mi tâm đóa huyết hoa chậm chậm, lặng lẽ vươn từng sợi dây leo lan toả đi khắp cơ thể Luru Ly, bắt đầu chấp nhận người bảo vệ mới.

Luru Ly không biết mình đã khóc bao lâu, chỉ biết sáng mai thức dậy cô nằm gục trên bàn, hai mắt nặng trĩu.

Lê thân xác mệt mỏi đi lấy đồng phục.

"Em khóc?"

Hoa Huyết thức dậy từ trong đóa hoa, đưa tay sờ lên mắt Luru Ly.

"Không cần anh quan tâm."

Luru Ly nghiêng mặt qua một bên tránh đi hành động quan tâm của Hoa Huyết, cầm lấy đồng phục đi vào nhà tắm. Nhìn thần sắc tội tệ của mình trong gương, Luru Ly đưa tay chạm vào đoá huyết hoa rực rỡ trên mi tâm, mở cửa bước ra ngoài.

"Như thế này tôi làm sao đi học?"

Chỉ mới một ngày không gặp mà trên mi tâm cô đã xuất hiện một đoá huyết hoa, không cần biết là xấu, về hay là gì đi nữa thì mọi người cũng sẽ xì xầm bàn tán.

Ngôi trường cô học là trường quý tộc không dành cho người nghèo, vì sở hữu một bộ óc thiên tài mà cô được phép vào đó học. Cô không muốn để người trong ngôi trường đó có cớ để tố cáo cô một kẻ không cùng cấp bậc như cô ra khỏi trường.

Hoa Huyết muốn đưa tay chạm lên mi tâm của Luru Ly thì bị cô nghiêng mặt tránh đi.

"Đứng yên."

Hoa Huyết giữ cho Luru Ly đứng yên, ngón tay khẽ động tạo thành vầng sáng bao quanh mi tâm của Luru Ly rồi biến mất cùng đoá huyết hoa.

"Tôi đã ẩn nó đi, không ai thấy được giờ thì em yên tâm rồi chứ."

Tạm thời thì như thế, Luru Ly không nói gì đẩy Hoa Huyết qua một bên rồi đi ra ngoài.

Vứt chiếc ba lô đáng thương qua một bên, gục đầu một hồi nằm trên bàn, chẳng ai để ý quan tâm Luru Ly hôm nay như thế nào.

Tất nhiên là trừ một người.

Hạ Chấn Nam để chai nước ép trái cây lên trên bàn của Luru Ly.

"Uống đi, nhìn cậu như người vừa mới ra khỏi nhà xác."

Luru Ly không ngẩng đầu lên, nói:

"Đem đi chỗ khác đi, không cần cậu quan tâm."

Hơn một năm rồi Luru Ly vẫn như vậy, luôn luôn khước từ mọi quan tâm của hắn.

"Cậu ta cũng không tệ đâu, ít nhất là quan tâm em thật lòng."

Giọng nói của Hoa Huyết vang lên trong đầu Luru Ly, mọi người xung quanh vẫn chú tâm vào việc của mình, xem ra không có ai nghe thấy.

Chết tiệt, tên người không ra người, hoa không ra hoa này chui vào trong chiếc nhẫn từ lúc nào?

Luru Ly đứng dậy đi ra vườn hoa trong vườn trường. Hạ Chấn Nam đuổi theo bắt tay Luru Ly lại.

"Buông ra."

Luru Ly hất văng tay Hạ Chấn Nam, bước đi nhanh hơn.

Hạ Chấn Nam vẫn kiên nhẫn đuổi theo.

"Cậu không được khoẻ còn muốn đi đâu?"

Luru Ly đột ngột dừng lại, cô muốn yên tĩnh một mình cũng khó đến vậy sao?

Quý ám còn chưa đủ, bây giờ còn thêm cả một con người.

"Làm ơn đi, tôi muốn yên tĩnh một mình. Hơn một năm rồi sao cậu còn không chán hả?"

"Cậu không thích tôi đó là quyền của cậu, còn tôi có quan tâm cậu hay không đó là tự do của tôi. Có chuyện cậu không nói ra sẽ thành bệnh có biết không?"

Luru Ly hít vào thở ra mấy lần để lấy lại bình tĩnh, đưa tay lên day trán.

Hạ Chấn Nam bắt lấy tay Luru Ly, nhìn vào chiếc nhẫn.

"Ai tặng cho cậu?"

Luru Ly rút tay lại, bây giờ còn quan cả chuyện này.

"Cậu không cần biết. Hạ Chấn Nam, tôi cũng chỉ là một người bình thường, không tiền, không sắc, cậu làm ơn buông tha tôi có được không. Tôi chỉ muốn sống yên ổn qua ngày."

Hạ Chấn Nam nhìn Lưu Ly, gương mặt thoáng hiện buồn bã, thật lâu sau mới thì thào thành tiếng.

"Tại sao cậu lại ghét tôi như vậy?"

Cô không ghét cũng chẳng thích Hạ Chấn Nam, còn lí do vì sao, chỉ đơn giản là cô không thích.

Thứ phức tạp, khó hiểu nhất chính là tình cảm của con người.

Nay có thể yêu, ngày mai chưa biết chừng sẽ hận nhau đến thấu xương.

"Tôi không thích cũng chẳng ghét cậu, chúng ta chỉ có thể là bạn. Nếu còn không được thì cậu cứ như bao người khác trong trường xem tôi không đáng một xu đi, biết đâu tôi sẽ cảm ơn cậu. Tôi mệt mỏi lắm rồi làm ơn để tôi yên."

Cô có thể cảm nhận được mọi thay đổi kì lạ trong cơ thể, bước đi thật nhẹ nhõm, thân thể lúc nào cũng như đang trôi dạt trên mây.

Cái sức mạnh gì đó mà Hoa Huyết nói có lẽ có thật, chỉ mới một đêm thôi dây leo của đoá huyết hoa đã lan toả bám tới từng đầu ngón tay của cô.

Thật buồn cười, bây giờ cô còn có thể nhìn thấy thứ dây leo cách mắt mình một lớp da người.

Hạ Chấn Nam buông tay để Lưu Ly bước đi, nếu biết trước có ngày hôm nay, lúc đó hẳn sẽ không bỏ mặt cô.

Khi đó cô còn chưa học ở Diamond...

Con hẻm nhỏ ẩm thấp đến nỗi ánh mặt trời không thể chiếu sáng được, một đám con gái con đồ xông vào đánh, cẩu, xé nát một ai đó đáng thương, cho đến khi hắn nhìn rõ người đáng thương đó là ai.

Cô bé đó đầu tóc rối bù, quần áo xộc xệch rách nát, cả người bầm tím, không có nơi nào là không có vết thương, chỉ trừ đôi môi mọng đỏ như trái dâu tây chín thơm ngon tuyệt nhiên còn lành lặn đang mím chặt để không bật ra tiếng kêu đau nào.

Không phản kháng, không rơi giọt nước mắt nào, thậm chí đến cả cái nhãn mi nhú mày cũng không có, đôi mắt cô ấy bình thản nhìn chăm chăm vào mặt đất.

Lúc đó hẳn thật sự muốn hỏi cô có đau không, cô cứ như sinh ra để chịu sự đánh đập của người khác.

Đám con gái đánh chán để lại vài lời đe dọa rồi bỏ đi, hôm đó hắn chỉ cùng đám bạn lảng lảng đứng nhìn cô bầu vịu vào bức tường rêu phong thối nát, lẻ từng bước tập tễnh đi ra khỏi con hẻm nhỏ, ánh mắt cô chưa từng nhìn vào hắn.

Có phải thái độ của cô ngày hôm nay là kết quả của sự vô tâm ngày hôm đó của hắn, nếu ngày hôm đó hắn cứu cô, biết đâu hôm nay cô sẽ không ghét hắn thế này.

À mà không, cô nói cô không ghét cũng chẳng thích hắn, đó mới là điều khiến hắn thất vọng nhất.

Thà cô cứ ghét hắn, để hắn còn biết ít ra hắn có chỗ đứng trong cuộc sống của cô, còn hơn để cô xem hắn như người dưng qua đường, không thích, không ghét, không có chút cảm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Cái Chết Của Thi Thi

Lưu Ly ngồi xuống thăm cỏ bên cạnh hồ nước, Hoa Huyết cũng bay ra khỏi chiếc nhẫn ngồi cạnh cô.

"Tại sao lại là tôi mà không phải người khác?"

"Bởi vì em đã phá vỡ phong ấn giam giữ tôi suốt mười mấy năm, em không biết nhưng lúc em hôn tôi đã vô tình phá vỡ phong ấn."

Đúng rồi cô đã hôn đoá hoa đó.

"Nhưng như vậy cũng đâu cần anh phải cho tôi hạt giống này?"

"Đúng là không cần nhưng tôi không tìm ra người nào thích hợp để bảo vệ hạt giống hơn em. Em là con người, một khi hạt giống hòa làm một với em thì có là tôi cũng không thể tách nó ra được, em là lựa chọn tốt nhất."

Và hẳn đã đúng, hạt giống không chỉ chấp nhận Lư Ly mà còn dung hợp với cơ thể cô rất nhanh.

Không lâu nữa Hoa tộc sẽ có thêm một Thánh chủ, hẳn cũng không cần suốt ngày phải nghe đám trưởng lão khó ưa kia léo nhéo bên tai.

Đến lúc đó, nếu chuyện gì không quan trọng hẳn sẽ để cô giải quyết.

"Hôm qua anh nói tôi là kí chủ của anh là có ý gì?"

"Đến lúc em sẽ biết."

Và lúc đó là ngay bây giờ.

Hoa Huyết ngả lưng xuống thảm cỏ xanh mướt còn đọng hơi sương. Nhắm mắt lại, tĩnh tâm nghe hơi thở của vạn vật xung quanh.

"Rắc..."

Hình như có ai đó vừa dẫm gãy một nhánh củi khô.

Lư Ly giật mình đứng dậy, xoay người lại nhìn bóng dáng núp sau cây cỏ thụ.

Vườn trường này trông rất giống một khu rừng nhỏ, cây do chính chủ tịch Hạ Hường đích thân chọn từng loại về trồng, chủ tịch là người rất yêu thiên nhiên, đặt biệt là các loài cây.

"Thi Thi!"

Sau khi nhìn rõ người đó là ai, Lư Ly run run lên tiếng, cả gương mặt ngập tràn trong sợ hãi.

Không lẽ đã nghe hết, thấy hết rồi sao?

Cô bạn này học cùng lớp với cô, là con gái của một cổ đông trong trường, thường ngày cũng không ưa gì cô.

Thi Thi lùi từng bước, cô gặp ma!

Người đàn ông trông giống phụ nữ kia từ trong chiếc nhẫn trên tay Lư Ly đi ra ngoài.

"Thi Thi nghe tôi nói có được không?"

"Tôi không muốn nghe gì cả, cô là ma quỷ. Tôi sẽ nói cho hiệu trưởng biết, rồi cô sẽ bị đuổi khỏi trường."

Thi Thi quay lưng chạy đi. Lư Ly ra khỏi trường thì không khí mới có thể trong sạch trở lại, thứ dơ bẩn rác rưởi đó không nên xuất hiện trong trường này.

Lư Ly cất bước đuổi theo nhưng lại đột ngột dừng lại, dưới mặt đất có cái gì đó đang chuyển động.

Ngay sau đó mặt đất nứt ra, hàng nghìn dây thường xuân trườn trên mặt đất quấn lấy đôi chân đang chạy trốn của Thi Thi, kéo cô nàng hoảng sợ đến á khẩu trời chặt vào gốc cây cỏ thụ soi bóng bên hồ.

Mặt đất liền lại như cũ, vườn trường trở nên tĩnh lặng dị thường.

Lư Ly sau một hồi kinh ngạc cũng lấy lại được bình tĩnh, chạy đến chỗ Hoa Huyết đang nằm ngủ.

Kì thật thì hẳn không có ngủ, tĩnh tâm nghe động tĩnh xung quanh tiện tay điều khiển mấy dây thường xuân ở ngoài cổng trường mà lúc sáng hẳn thấy để trời cô nàng đang muốn chạy trốn lại.

"Là anh làm?"

"Ừ."

"Thà cô ấy ra, anh làm vậy Thi Thi càng sợ hãi hơn thì tôi biết dùng cách gì để ngăn cô ấy nói ra đây."

Hoa Huyết không nói gì, đôi mắt vẫn khép chặt tỏ ý không muốn quan tâm.

Lư Ly biết không thể nói thêm được điều gì tiến lại gần Thi Thi, nhìn cô nàng tội nghiệp bị trói chặt đến dây giữa cũng không được, nhất định Hoa Huyết

đã làm gì đó khiến cho Thi Thi không thể la lên.

Ánh mắt đó đang cầu xin cô.

Luru Ly thở dài, cứu người rồi tính sau.

Đôi bàn tay đặt lên bề mặt dây thường xuân tìm cách gỡ đám dây đang quấn chần chịt ra.

Luru Ly không hề biết rằng hành động của mình sắp lấy đi sự sống của Thi Thi.

Hoa Huyết trong yên lặng trở về với đoá hoa trên tay cô.

Vài sợi dây thường xuân bỗng nhiên đứt ra làm đôi, thay vào đó là dây leo nhỏ li ti từ trong đoá hoa vuron ra, len lỏi theo từng khe hở đâm sâu vào da thịt Thi Thi bắt đầu lấy máu.

Thi Thi đau đớn quằn quại nhưng không thể la lên, gương mặt sinh đẹp vì đau mà trở nên vặn vẹo, nước mắt lăn xuống nhỏ giọt vào bàn tay Luru Ly đánh thức người nào đó đang cố tìm cách gỡ dây.

Ngay giờ phút này Thi Thi có thể cảm nhận được máu trong người đang từ từ bị rút cạn, lạnh lẽo truyền từ đầu đến chân.

Thần chết dường như đang đứng trên mặt hồ cười vẫy tay với cô.

"Sao vậy?"

Thi Thi chỉ có thể nhìn vào đoá hoa trên chiếc nhẫn đang chuyển dần từ màu trắng trong suốt thành màu đỏ của máu để ra hiệu cho chủ nhân của nó.

"Chuyện... chuyện gì thế này?"

Luru Ly hốt hoảng nhìn đoá hoa và những sợi dây leo nhỏ li ti dần chuyển sang màu đỏ đang quấn quanh tay cô, ngoài đầu ra sau gọi Hoa Huyết nhưng không thấy hần đầu.

Cố gắng rút tay lại càng không được, cũng không thể la lên gọi người đến giúp, cô bị Hoa Huyết làm cho cảm khẫu, chỉ có thể tro mắt nhìn máu trong người Thi Thi dần dần bị rút cạn, da dẻ trở nên tái xanh, từ từ khép chặt hai mắt.

Khi máu trong người Thi Thi không còn nữa, những sợi dây leo mới bằng lòng thu lại, đoá hoa cũng trở về trong suốt.

Kinh hoàng nhìn thi thể lạnh ngắt của cô bạn, máu trong người cô cũng trở nên đông cứng.

Hóa ra kí chủ mà Hoa Huyết nói, chính là dùng cô làm nơi bám víu cho đoá hoa, nhân lúc cô chạm vào người khác mà hút máu của họ.

Thật kinh tởm, cô đã giải thoát cho một con quỷ hút máu người!

Thi Thi chết thì Hoa Huyết cũng không cần tiếp tục làm cho Luru Ly cảm khẫu nữa.

"Anh có cần phải như vậy không? Biến tôi trở thành kẻ giết người."

"Trở về lớp học đi, cứ mặc kệ cái xác đó."

Hoa Huyết nói bằng chất giọng trầm trầm, lạnh nhạt như nước ốc. Giống như cái chết của Thi Thi không liên quan đến hần.

"Tôi không thể!"

Luru Ly chạy nhanh ra khỏi vườn trường đi tìm thầy giám thị.

Hoa Huyết ở trong đoá hoa nói chuyện với Luru Ly, có điều giọng nói không còn bình thường như trước nữa mà đó là một lời cảnh cáo.

"Nếu em muốn tiếp tục sống thì hãy ngoan ngoãn nghe lời, tôi không muốn làm em đau."

"Nếu không thì sao?"

Từ chiếc nhẫn vọng lại tiếng cười âm trầm đầy băng giá, lạnh lẽo đến thấu xương của Hoa Huyết.

"Không thì tôi bắt buộc phải tìm một kí chủ mới nghe lời hơn rồi tặng cho em một cái chết giống với cô bé lúc này. Nếu em muốn thử cảm giác máu bị rút cạn, cả cơ thể lạnh run không nhiệt độ, cảm nhận được cả hơi thở của thần chết cận kề bên em thì em cứ việc đi tìm người."

Luru Ly đứng khựng lại.

Lời cảnh cáo của Hoa Huyết khiến Luru Ly nhớ đến một sự thật, trong trường này tiếng nói của cô không có trọng lượng.

Nói Thi Thi chết dưới tay người khác chỉ bằng cô đi vào tù ngồi luôn đi, họ sẽ không bao giờ tin cô.

Với lại ai sẽ tin trên đời này có ma quỷ?

Đến bây giờ cô còn chưa chấp nhận được bên cạnh mình có một con quỷ đi theo.

"Vậy còn hạt giống?"

"Nó vẫn chưa dung hợp với cơ thể em, giết em rồi tôi vẫn có thể lấy lại. Không ngoan một chút đừng tự đào mồ chôn mình. Tìm được người rồi thì sao, bọn họ có tin những gì em nói không hay sẽ cho rằng em là kẻ giết người? Trở về lớp học đi em trẻ một tiết rồi."

Luru Ly đứng giữa sân trường rộng lớn, cô không có ba mẹ, không có người thân, cuộc sống trước đây chỉ là những tháng ngày rách nát tồi tàn.

Để được học ở ngôi trường này, cô đã phải cố gắng vừa đi học vừa đi làm trong suốt mười mấy năm trời, nếu như cô bị khép vào tội giết người, tương lai sau này hoàn toàn đặt một dấu chấm hết.

Luru Ly cắn chặt răng đè nén cảm giác tội lỗi đang trào dâng chạy một mạch về lớp, rồi sẽ có người phát hiện ra thi thể của Thi Thi.

"Ngoan lắm, rất biết nghe lời!"

Dừng lại trước cửa lớp, Luru Ly điều hòa hơi thở ổn định rồi mới lên tiếng.

"Thưa thầy, cho em vào lớp."

Thầy dạy vật lí nhìn cô một hồi lâu, rồi cũng gật đầu cho cô vào.

Không ai quan tâm đến Thi Thi có mặt ở trong lớp hay không.

Học sinh của Diamond thừa tiền để tiêu xài nhưng lại thiếu tình người đến đáng thương.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Kỳ lạ.

Giờ ra chơi xuống căn tin như một nhà hàng sang trọng, nhìn đến thức ăn thường ngày thấy là muốn xông vào nay lại không có chút khẩu vị.

"Cậu ốm sao?"

Hạ Chấn Nam đưa tay sờ lên trán Luru Ly, tức thì giật mình nhìn kĩ lại, lo lắng hiện rõ trên gương mặt. Cả người Luru Ly lạnh ngắt, sắc mặt nhợt nhạt không còn chút sức sống nào, y như xác chết.

Luru Ly gạt tay Hạ Chấn Nam xuống khỏi trán mình, đi mua chai nước.

"Thi Thi... Thi Thi lớp 12A..."

Một cô bạn lớp cạnh hốt hoảng chạy vào, mặt cắt không còn một giọt máu đứng ở giữa căn tin thờ hồn hèn thông báo, không có ai quan tâm trừ Luru Ly.

Tay Luru Ly nắm chặt như muốn bóp nát chai nước, trong đầu vang lên giọng nói bình thản của Hoa Huyết.

"Em căng thẳng làm gì, sẽ không có ai biết được lúc thần chết đưa cô bé đó đi em cũng có mặt."

Đúng rồi, không có ai biết.

Đã quyết định không nói, đã quyết định làm đồng phạm với kẻ giết người thì không nên căng thẳng, không nên sợ hãi. Nghĩ vậy nhưng tay Luru Ly vẫn không ngừng run lên, may mà không có ai thấy.

Cả căn tin náo nhiệt như cũ, nói chuyện, ăn uống bình thường như bao ngày, chỉ có cô bạn thông báo viên đó cầm lấy ly nước ném vào vách tường phát ra tiếng đồ vật vỡ nát chói tai. Gương mặt tràn ngập tức giận, những kẻ trong trường này máu lạnh vậy sao rốt cuộc cô đang học ở cái môi trường quái

quý gì vậy?

Hít vào một hơi dài, giọng nói lớn đến mức làm người ta có cảm giác cô bạn thông báo viên đang gào lên.

"Thi Thi lớp 12A chết rồi."

Một vài gương mặt tạm ngưng lại cuộc nói chuyện say sưa ngẩn đầu nhìn cô bạn thông báo viên thăm dò thật hư.

Một số người khác lại bật cười, chế nhạo.

"Ai chết? Thi Thi sao? Lúc sáng tôi vừa mới gặp con nhỏ chanh chua đó ngoài cổng trường, đừng có dở hơi đem chuyện không đâu đi đùa. Với lại nó chết hay sống liên quan gì đến tụi này, tại sao tụi này phải quan tâm?"

Hạ Chấn Nam đang cố ép Lưu Ly lên phòng y tế nghe tin hơi nghi ngờ đi hỏi lại cô bạn thông báo viên.

"Là thật?"

Hạ Chấn Nam vừa lên tiếng tức thì cả căn tin im phăng phắc, nói đùa, dù không quan tâm tới chuyện này nhưng không được phớt lờ lời Hạ Chấn Nam.

"Trông tôi giống đang đem sự sống chết của Thi Thi ra đùa lắm sao?"

Hạ Chấn Nam nhú đôi mày, trong lòng thoáng nổi lên phong ba, rất nhanh liền lấy lại vẻ mặt như không có chuyện gì to tát. Trầm giọng hỏi.

"Ở đâu?"

"Cạnh hồ nước trong vườn trường, người bên cảnh sát đang ở đó nghiệm thi."

Hạ Chấn Nam chạy ngay đến hồ nước, hẳn không chỉ là lớp trưởng của lớp 12A mà còn là hội trưởng hội học sinh đầy quyền lực của Diamond. Có chuyện xảy ra trong trường hẳn không thể không quan tâm.

Người trong căn tin cũng lũ lượt đi theo Hạ Chấn Nam, từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện chết chóc trong trường.

"Em vắng mặt tiết đầu nên đến đó để không nghi ngờ."

Lưu Ly nghe theo lời Hoa Huyết đi tới hồ nước, người tập trung lại thành một vòng tròn xung quanh dây cảnh giới không ngừng xì xào bàn tán.

Không biết ai nói với ai.

"Bị quán chặt vào gốc cây mà một vết thương cũng không có, người không còn chút máu nào, có thật là người giết không?"

"Làm gì có chuyện ma quỷ, thời nay thủ đoạn giết người rất tinh vi ai mà biết được."

Lưu Ly chen chân vào đám đông, đứng sát dây cảnh giới nhìn bác sĩ pháp y kiểm tra thi thể.

"Cậu không khoe đến đây làm gì?"

Lưu Ly bỏ ngoài tai câu nói của Hạ Chấn Nam. Dây thường xuân trói quanh người Thi Thi đã bị cắt sạch vứt sang một bên, không ai thấy máu từ dây thường xuân đang rỉ ra thấm dần vào đất rồi biến mất hoàn toàn. Thi Thi vì cô mà chết.

Như cảm nhận được Lưu Ly đang cắn rứt lương tâm, Hoa Huyết lên tiếng.

"Em quá lương thiện."

Lưu Ly cố gắng tháo chiếc nhẫn ra khỏi tay, đám dây leo bám chặt như muốn xuyên qua da thịt trên tay cô. Cảm giác đau nhói từ tay truyền đến làm Lưu Ly nhăn mặt, cô cứ nghĩ mình không còn sợ đau nữa nhưng cô đã lầm, từ khi gặp Hoa Huyết, hết đau đớn này đến đau đớn khác lũ lượt kéo đến. Lưu Ly buồn thối hai tay, muốn tháo ra chỉ có thể chặt đứt ngón tay này. Thanh âm cố nói trong cổ họng thoát ra như nước nở, cô biết Hoa Huyết có thể nghe rõ cô đang nói gì.

"Không phải tôi lương thiện mà là anh quá tàn nhẫn. Thi Thi có tội gì chứ?"

"Cô bé đó không có tội, chỉ là số không được may mắn mà thôi."

"Cậu khóc sao?"

Hạ Chấn Nam quan sát sắc mặt Lưu Ly, không có nước mắt cũng không giống như đang khóc, vậy thì tiếng nức nở lúc nãy ở đâu ra hay là hắn nghe lầm? Dù gì cũng là con gái nhìn thấy xác chết không lẽ không có chút sợ hãi nào?

"Không có."

Mấy vị bác sĩ pháp y nhìn nhau khẽ lắc đầu, cái chết này quá kì lạ gây cho họ nhiều thắc mắc. Trong người không còn máu, lại không có vết thương nào cho máu chảy ra, vậy thì tại sao? Họ thật sự không hiểu.

Ba mẹ Thi Thi vừa tới bị cảnh sát ngăn lại đưa đi lấy lời khai, chắc là lại hỏi xem thường ngày con gái ông bà có đắc tội với ai hay không.

Sau sự việc lần này cả trường nổi lên tin đồn Vampire hút máu người, thật là ngốc, Vampire hút máu người xong còn để lại hai dấu răng trên vết cắn, đằng này cả một vết xước cũng không có. Khi dây leo lấy máu xong, miệng vết thương sẽ tự liền lại, đó là lí do vì sao bác sĩ pháp y không tìm thấy vết thương nào. Vụ án vì thế cũng đi vào bế tắc, nhưng không có bí mật nào là mãi mãi, trước sau gì cũng có người phát hiện ra.

Vấn đề là ở thời gian.

Kết thúc buổi tối làm việc mệt mỏi ở quán cà phê, Luru Ly không đi về nhà mà lang thang như kẻ vô gia cư, ừ có một thời gian cô cũng không có nhà, làm lủi ở đầu đường xó chợ giành giật miếng ăn với động vật, ngẫm lại thì cái cuộc sống đó tồi tệ hơn bây giờ nhiều.

Hoa Huyết ở trong đóa hoa hiện ra đi cạnh Luru Ly, ấn kí huyết hoa đã được hấn ẩn đi nhưng vẻ đẹp của hấn khiến không ít người đi xe trên đường ngoái đầu nhìn mà suýt gây tai nạn.

Nam nhân một khi đã họa thủy thì có mười nữ nhân cũng không địch lại được.

"Sao không về nhà?"

"Ở nhà cũng đâu có ai đợi tôi, về làm gì chứ."

Về nhà giam mình trong không gian nhỏ hẹp đó sẽ làm cô nhớ đến ánh mắt cầu xin của Thi Thi.

Ngồi xuống ghế đá trong công viên, trên bầu trời đêm quang đặng kia vàng trắng tròn vành vạnh tỏa ra thứ ánh sáng bàng bạc dịu dàng khiến Luru Ly ngẩn ngơ. Ngày ba mẹ chết trăng cũng tròn như thế này. Hôm đó là trung thu phải không nhỉ?

Vài đôi đi ngang qua tròn mắt nhìn cô và Hoa Huyết, nếu không phải đồ mặc trên người là của đàn ông thì cô dám chắc họ đang nghĩ cô và Hoa Huyết là người đồng tính.

Hoa Huyết đột ngột đứng dậy.

"Chơi xong em tự về nhà, tôi có việc phải đi."

Luru Ly chớp chớp mắt nhìn hấn, cô có nhờ đưa về đâu mà phải thông báo.

"Tôi phải vào rừng."

Vào rừng. Luru Ly đứng dậy theo, cô cũng muốn đi, không khí trong rừng rất dễ chịu.

"Tôi đi cùng anh, nhưng giờ này không có chuyến xe buýt nào đến bìa rừng đâu."

"Chúng ta không đi xe."

Không đi xe?

Chẳng lẽ đi bộ, vậy thì đi đến sáng mai cũng chưa tới nơi.

Hoa Huyết khẽ cong môi, tay vòng qua eo Luru Ly kéo cô ôm vào lòng, chân điểm nhẹ lên mặt đất cùng bay lên không trung.

Trái tim nhỏ bé của Luru Ly đập thình thịch như đánh trống trận. Lần đầu hấn ôm cô khi đó cô đang rất đau nên không cảm thấy gì, còn bây giờ cảm giác đó thật lạ lẫm, còn có một chút ấm áp.

Thật ra cô rất sợ Hoa Huyết, cái nụ cười âm trầm lạnh lẽo đó đến bây giờ nghĩ lại cả sống lưng cô còn lạnh toát.

Gió thổi vù vù qua tai. Luru Ly chống tay vào ngực Hoa Huyết lộ cái đầu đang áp sát vào ngực của ai kia nhìn xung quanh, miệng há to đến nỗi có thể nhét vào mấy quả trứng gà.

Quên hết sợ hãi, Luru Ly tùy ý để cho Hoa Huyết ôm, đưa tay ra sờ vào từng đám mây nhỏ bay ngang qua, tuyệt quá cô đang bay.

"Em có vẻ rất vui?"

Từ sáng tới giờ đây là nụ cười đầu tiên mà hấn thấy trên đôi môi kiêu diễm của cô.

"Thì ra người hoa còn có thể bay."

Cô cứ nghĩ những thứ đại loại như bay, ma quỷ, thần thánh gì gì đó chỉ có trong phim, không ngờ bây giờ cô lại có thể tự mình chứng minh những thứ này có thật.

"Chỉ những người hoa đủ mạnh mới có thể bay, sau này khi em có được một phần sức mạnh của hạt giống tôi sẽ dạy em bay."

"Thật sao? Tôi cũng có thể?"

"Ừ, nhưng em không được sử dụng lung tung nhất là ở trước mặt những người không biết hạt giống ở trong người em."

Cảm giác được bay giống như chim sẽ như thế nào? Liệu có giống như người ta nói đó là đỉnh cao của tự do?

Trừ lúc giết người ra, tên người không ra người hoa không ra hoa này cũng thật đáng yêu.

Đáp xuống bìa rừng, Hoa Huyết buông Lư Ly ra bước nhanh vào rừng bỏ mặc Lư Ly tâm hồn còn đang du ngoạn trên mây.

Lư Ly tỉnh mộng đi theo vào rừng, đi cũng không gọi cô một tiếng.

Càng vào sâu càng không thấy đường, ánh trăng đã bị cây rừng che khuất. Đóa hoa phát sáng trên tay quá nhỏ không đủ ánh sáng để giúp cô định hướng.

Hoa Huyết chết tiệt anh đi đâu mất rồi?

"Hoa Huyết..."

Người đi trước đó một đoạn đột ngột dừng bước, lần đầu tiên nghe thấy có người gọi tên mình, cảm thấy không quen nhưng cũng không ghét bỏ.

Cô nhóc này dù sao cũng chỉ là con người bị hấn cưỡng ép hóa thành người hoa, cơ thể vẫn chưa biến đổi hoàn toàn, mắt không thể nhìn rõ trong đêm tối là chuyện bình thường, chờ thêm vài ngày nữa thì sẽ ổn. Bước chân quay trở lại, chìa tay ra trước mặt Lư Ly.

"Nhanh lên."

Lư Ly lưỡng lự vài giây rồi đặt tay mình lên tay Hoa Huyết. Người trước người sau dẫn tay nhau bước đi.

Bỗng nhiên Lư Ly dừng lại, có thứ gì đó vừa lướt qua mặt cô, dù không khí chỉ xao động thật nhẹ nhưng cô cảm thấy rất rõ. Không phải một mà là hai.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Vương Khải Minh

Cô bé này cũng thật nhạy bén, thứ đang di chuyển lung tung đó chính là hai thuộc hạ thân tín của hấn.

Ánh trăng chiếu xuyên qua tán cây còn lờ lờ vài chiếc lá để lại một màn ánh sáng mờ mờ trên mặt đất. Hai chiếc bóng một đen một trắng từ trên cây lao xuống quỳ một gối trước mặt Hoa Huyết.

"Chủ nhân."

Lư Ly giật bản mình, phản xạ có điều kiện nép sát vào người Hoa Huyết tìm cảm giác an toàn.

"Đứng lên đi."

Y Hân, Y Thiên đứng dậy, thứ để ý đầu tiên chính là hình ảnh gà mẹ che chở cho gà con và hai bàn tay đang nắm chặt, trong lòng nổi lên nghi hoặc. Liếc nhìn nhau, chủ nhân từ khi nào thì có bộ dáng giống như thế này. Kì quái.

Lư Ly thờ phào nhẹ nhõm, thì ra là thuộc hạ của Hoa Huyết, làm tim cô muốn rớt ra ngoài. Hoa Huyết nói ẩn kín giữa mi tâm chính là nguyên hình vậy thì hai người có ngoại hình giống hệt nhau này chính là cây phong rồi còn gì. Chiếc lá phong đỏ đỏ vàng vàng ở mi tâm nhìn cũng rất đẹp mắt, vì không phải là người hoa nên hai người này đẹp theo kiểu nam tính, tóc cũng không dài, rất có mùi vị đàn ông. Đầu giống như ai kia ngay cả phụ nữ còn phải ganh tị.

Hoa Huyết trừng mắt nhìn hai thuộc hạ, nhìn cái gì hả? Giọng nói uy nghiêm pha một chút băng ở Nam Cực vang lên.

"Có chuyện?"

Y Hân ho khẽ hai tiếng, tự nhiên như không dời ánh mắt đi chỗ khác.

"Công chúa U Linh đang cho người truy tìm chủ nhân, người phải cẩn thận."

"Còn gì nữa không?"

Đến lượt Y Thiên tiếp lời, thật ra cũng không có chuyện gì quan trọng, thấy chủ nhân vào rừng nên kiếm cơ đến làm phiền luôn tiện xem kí chủ của nhân là ai. Không ngờ lại là cô bé này.

"Người trong tộc đều biết chủ nhân đã thoát ra khỏi phong ấn đang đợi chủ nhân về, người bớt chút thời gian về xem sao."

"Ta biết rồi, khi nào có thời gian thì sẽ về. Còn chuyện gì nữa không?"

Y Hàn, Y Thiên đồng loạt lắc đầu.

Hai người họ tuy không phải là người trong Hoa tộc nhưng đi theo chủ nhân đã mấy trăm năm nay. Chủ nhân không chỉ là Thánh chủ của Hoa tộc mà còn là chủ của rừng thiêng, người được thừa hưởng sức mạnh của thần rừng. Ngoài con người, chủ nhân có thể điều khiển được vạn vật của tự nhiên.

"Tạm thời hai người thay ta để ý mọi chuyện trong Hoa tộc một thời gian, chờ khi nào ta về rồi sẽ tính sau."

"Vâng."

"Còn nữa từ nay nha đầu này là tiểu thư của hai người, muốn tìm ta cứ việc đi tìm nha đầu này."

"Thuộc hạ đã rõ."

Y Hàn, Y Thiên lại len lén nhìn Luru Ly, chỉ sợ một ngày nào đó cô nhóc này sẽ không còn là tiểu thư mà trở thành Thánh mẫu của Hoa tộc, chủ mẫu của họ.

"Đi thôi."

Hoa Huyết kéo tay Luru Ly tiếp tục đi sâu vào rừng.

"Hai người họ..."

"Áo đen là Y Hàn, áo trắng là Y Thiên. Phải nhớ cho kĩ, đừng quên."

Luru Ly không hiểu tại sao khi nói chuyện với cô Hoa Huyết có chút gì đó dịu dàng, nhưng khi nói chuyện với thuộc hạ lại lạnh như băng. Dù sao hấn quen cô còn chưa tới hai ngày.

Thật ra Hoa Huyết là một người rất lạnh lùng, tàn nhẫn. Không biết hấn đã tắm máu khu rừng này bao nhiêu lần. Mấy trăm năm nay người hấn đối xử có chút dịu dàng chỉ có mình Luru Ly, không phải hấn có tình cảm gì đặc biệt với cô mà ở cô có cái gì đó khiến hấn không thể lạnh lùng hay tàn nhẫn. Tất nhiên trừ những lúc Luru Ly không nghe lời chọc cho con ác quỷ ngủ say trong người hấn thức dậy.

Dừng lại trước thác nước chảy xuống từ trên vách núi cao dựng đứng, bọt nước trắng xóa tan ra giữa hồ. Cô cũng từng đến đây vài lần, nước trong hồ rất đặc biệt, ngay cả mùa hè mà vẫn lạnh như băng.

"Tới đây để làm gì?"

Hoa Huyết ngồi xuống bên mép hồ đưa tay chạm vào mặt nước lạnh băng, ngón tay ở trên mặt nước khẽ động đậy.

"Anh làm gì vậy? Nước trong hồ rất lạnh."

"Tôi biết."

Mặt hồ gợn sóng lăn tăn rồi mạnh dần, giữa mặt hồ dần xuất hiện một xoáy nước đen ngòm.

Hoa Huyết đứng dậy nắm lấy tay Luru Ly kéo đi.

"Đi đâu?"

Luru Ly chôn chân tại chỗ nhất quyết không chịu di chuyển.

"Có tin tôi bé em ném vào hồ không?"

Luru Ly rùng mình, nước trong hồ lạnh như vậy, bị ném vào đó cô chắc chắn biến thành cá đông lạnh. Biết thế cô đã không đi theo vào rừng rồi, hối hận cũng đã muộn, Luru Ly ngoan ngoãn bước đi.

A... không thể tin được, cô đang bước đi trên mặt nước mà không hề bị chìm.

Cả hai cùng đi vào xoáy nước, hai người vừa biến mất mặt hồ lại phẳng lặng như chưa có gì xảy ra.

Hình như cô không phải đi xuống hồ mà đi vào một tòa cung điện cực kì lộng lẫy, theo lối kiến trúc Châu Âu pha trộn một chút hiện đại lại mang dáng dấp cổ đại, dưới sàn lát đá thạch anh đen huyền bí. Không gian thoáng thoang hương hoa kì lạ mà tối hôm qua ở trong rừng cô ngửi được, mùi hương này có trên người Hoa Huyết và giờ nó lan sang cả người cô, cứ như cô vừa mới ướp hương.

Hoa Huyết nói đó hương thơm của huyết hoa, còn đóa hoa phát sáng trên tay cô lại không có mùi gì cả.

Một đóa hoa hữu sắc mà vô hương a.

"Đẹp thật."

"Em là người đầu tiên được phép vào đây."

"Đây là đâu?"

"Nhà của tôi, nếu không có chú thuật thì sẽ không vào được."

Theo chân Hoa Huyết đi đến một căn phòng lấy hai màu đen đỏ làm chủ đạo. Ở giữa căn phòng rộng lớn đặt một chiếc giường để vương màu đen to bằng bệ. Không nói cũng biết đây là phòng ngủ của ai.

"Sao lại đến đây?"

"Tôi cần bế quan ba ngày, em không ngủ được thì có thể đi tham quan xung quanh. Sáng mai ra khỏi hàn đàm sẽ có người đưa em ra khỏi rừng, lúc tôi không ở cạnh, em không được vào rừng có biết không?"

Lưu Ly gật đầu rồi lại lắc đầu, cô không hiểu gì cả.

"Đơn giản mà nói tôi đang bị người ta truy sát, trên người của em có mùi hương của tôi không cẩn thận sẽ có cơ hội đi đàm đạo với Diêm Vương gia."

Thế này mà đơn giản sao? Anh bị truy sát thì liên quan gì đến tôi?

"Làm sao để ra khỏi đây? Nơi này ở trong một không gian khác dưới hàn đàm mà."

Hoa Huyết cầm lấy tay Lưu Ly, dùng ngón tay mình viết vào lòng bàn tay cô một dòng chữ dài nhưng rất dễ nhớ, cứ như nó đã theo mọi đường nét Hoa Huyết viết ra in sâu vào đầu cô.

"Đừng cho ai biết, đó là chú thuật để ra vào chỗ này."

Lưu Ly gật đầu. Nơi này rộng lớn lại yên tĩnh, cô rất thích, nếu sau này cô không trả kịp tiền nhà bị chủ nhà đá ra đường ở thì có thể đến đây sống. Không tệ chút nào đâu.

"Sách đó tôi có thể đọc không?"

Khi cô bước vào căn phòng này thứ làm cô chú ý nhất chính là giá sách cao đến trần cung điện, nhiều như vậy cô có thể thỏa thích mà gặm nhấm.

Hoa Huyết gật đầu, đọc nhiều cũng tốt.

"Có thể, đó là chú thuật và thuật điều khiển tự nhiên, đọc rồi thử thực hành xem sao. Những quyển dưới cùng là đơn giản nhất, bắt đầu từ đó sau này em có thể dễ dàng kiểm soát sức mạnh của mình."

Hoa Huyết đi tới gần giá sách, cúi người xuống chọn một quyển đưa cho Lưu Ly.

"Đơn giản nhưng không hề dễ dàng, nếu em học những thứ này không xong thì đừng mơ tưởng tới những thứ cao siêu hơn."

"Tôi sẽ cố gắng, anh cứ đi bế quan đi."

Nghe như cao thủ võ lâm trong phim, cái cuộc sống này càng lúc càng buồn cười.

Hoa Huyết không nói gì thêm đi ra khỏi phòng tiện tay đóng cửa lại.

Lưu Ly thả mình nằm trên giường, cô bây giờ đã không còn là người nữa rồi. Nhập gia tùy tục, ít ra cô phải biết một người hoa có thể làm được gì.

Quyển sách Hoa Huyết đưa cô đọc thật sự rất khó hiểu, thôi kệ cứ nhét vào đầu rồi tính sau.

Học là phải đi đôi với hành, Lưu Ly ngồi trong vườn trường học theo Hoa Huyết cảm nhận hơi thở của vạn vật xung quanh luôn tiện điều khiển dây thường xuân bên ngoài công trường, nhưng làm thế cũng không được. Mấy dây leo đó vừa đi được một đoạn đã quay trở về chỗ cũ, làm rồi mới biết

khó, thế mà hôm đó Hoa Huyết trông rất ung dung tự tại.

"Cậu làm gì ở đây?"

Trong trường có ba vương tử làm không biết bao nhiêu thiếu nữ phải mơ mộng, người đầu tiên là Hạ Chấn Nam, tiếp đó là Vương Khải Minh và Âu Thần, ba chàng trai này không những đẹp trai, học giỏi mà còn là hộ hoa sứ giả của Lư Ly. Đó là ba người tự nhận còn Lư Ly có đồng ý hay không là cả một vấn đề. Người vừa lên tiếng chính là nhị vương tử Vương Khải Minh.

"Cậu thấy rồi mà còn hỏi, tôi đang ngồi thiền."

"Cậu định siêu độ cho Thi Thi à?"

Cũng có thể, dù sao cô cũng có một phần trách nhiệm trong đó.

Vương Khải Minh ngồi trên bồn hoa cách xa Lư Ly năm bước chân, đó là quy định do Chấn Nam đề ra buộc cả trường phải tuân thủ. Không ai được phép lại gần Lư Ly khi chưa có sự đồng ý của cậu ấy, tuy vô lý nhưng không thể không thực hiện, ai bảo người ta là đại thần. Với lại lúc Lư Ly mới vào trường thường xuyên bị người ta bắt nạt, Chấn Nam cũng chỉ muốn bảo vệ Lư Ly mà thôi.

"Theo cậu thì Thi Thi chết vì cái gì?"

Vương Khải Minh nhún nhún vai.

"Tôi làm sao biết được, quan tâm nhiều quá sẽ đau đầu."

Đúng vậy, quan tâm nhiều quá sẽ đau đầu. Giả như cô cũng có thể suy nghĩ đơn giản như Khải Minh.

"Cậu định lo Chấn Nam đến bao giờ, Chấn Nam thật lòng với cậu."

"Chỉ một mình cậu ấy thật lòng thì ích gì, chúng tôi chỉ có thể là bạn. Tôi không muốn người khác nói mình trèo cao, mà người khác có không nói đi nữa tôi cũng chưa từng có ý định làm chuyện đó. Cuộc sống của tôi giờ đã đảo lộn cả rồi, tôi chỉ muốn sống bình yên qua ngày. Tôi không thể cũng không muốn chấp nhận Chấn Nam."

Trước đây không, bây giờ cũng không, sau này càng không.

Vương Khải Minh thở dài, Chấn Nam sao lại đi đặt hết tâm trí lên người Lư Ly cơ chứ? Bao nhiêu cô gái xinh đẹp hơn Lư Ly, gia cảnh tốt hơn Lư Ly chạy theo thì không thèm đếm xía, lại tự mình đặt dây bám theo người ta hơn một năm trời cũng chẳng được người ta ngó ngang tới.

Lư Ly đứng đây phui phui mấy ngọn cỏ non bám trên váy đồng phục.

"Vào lớp thôi, hết giờ nghỉ rồi."

Vương Khải Minh đứng dậy vào theo, vẫn duy trì khoảng cách năm bước chân như cũ. Người đứng vào tâm can bảo bối của Chấn Nam sẽ có kết cục cực kỳ thảm.

Lư Ly vào lớp trước theo sau là Vương Khải Minh, phía dưới có bao nhiêu cặp mắt nhòm ngó.

Người ta nghĩ gì cô không có quyền quản, cũng chẳng muốn quản. Lấy sách vở ra vùi đầu vào làm bài tập quẳng hết thế sự ra sau lưng.

Vương Khải Minh vừa đặt mông ngồi xuống ghế đã bị Hạ Chấn Nam tóm gọn.

"Sao cậu lại vào cùng Lư Ly?"

Vương Khải Minh quay mặt lại đối diện với Hạ Chấn Nam, cười nói. Dáng vẻ này thật sự giống như muốn làm cho cả lớp tin rằng hắn và Lư Ly có gian tình, còn vô cùng dửng dưng nhìn Lư Ly nữa chứ.

"Theo cậu thì tại sao? Lư Ly cũng đâu phải người của cậu."

Hạ Chấn Nam đen mặt, hắn biết tên này chỉ có ý muốn chọc tức hắn nhưng đừng có nhìn Lư Ly với ánh mắt đó.

"Cậu muốn tự nói hay muốn tớ dùng biện pháp mạnh mới nói?"

Đây chính là hình tượng điển hình cho những kẻ thấy sắc nghi ngờ bạn, thật đau lòng.

"Lư Ly ngồi trong vườn trường ở nơi Thi Thi chết, tớ thấy lạ mới đến xem ai ngờ chỉ đang ngồi đó ngắm đất ngắm trời, hoàn toàn không biết sợ là gì."

Hôm qua khi phát hiện ra thi thể Thi Thi, nhìn mặt Lư Ly trắng bệch còn tưởng là cô nàng này sợ nữa.

"Lư Ly có sợ cũng không thể hiện ra ngoài, đừng nhìn bề ngoài mà phán xét."

"Vụ án đi vào bể tắc thật hả, không phải khu vực vườn trường có camera theo dõi hay sao?"

Cây bút trên tay Luru Ly lệch qua một bên để lại một đường mực đen xấu xí. Sao cô có thể quên mất chuyện này, thế chẳng phải hình ảnh cô ra vào vườn trường trùng khớp với thời gian Thi Thi chết sẽ được ghi lại hay sao? Chắc không có đâu, nếu như thế hẳn là cô đã bị cảnh sát gọi đi lấy lời khai rồi. Nhất định Hoa Huyết đã làm gì đó mà cô không biết.

"Vô ích thôi, hình ảnh được ghi lại đều bị xóa sạch. Vì không điều tra được gì nên ba mẹ của Thi Thi gọi điện sang Nga cho ba mẹ tớ muốn họ về đây giải quyết, ngày mai là về tới rồi."

Hạ gia là gia tộc đứng ra mở trường Diamond, tài sản của gia tộc này nhiều đến nỗi lấy số Táo Quân liệt kê cũng không hết. Thế mới nói Hạ Chấn Nam là cậu chủ của cả Diamond, trong trường không ai không biết, thầy hiệu trưởng chỉ là ma nơ canh còn Hạ Chấn Nam mới là người đứng ra giải quyết việc lớn việc nhỏ của Diamond.

Luru Ly thở phào nhẹ nhõm, cảm giác phải che giấu thứ gì đó thật không tốt chút nào. Nếu thời gian có thể quay trở lại cô sẽ không hôn đóa hoa đó. Nhưng cuộc sống này làm gì có chữ nếu, cô tự làm tự chịu thôi.

Mười giờ tối, Luru Ly đi một mình trên đường, đèn điện hai bên đường mờ mờ sáng đủ để thấy đường đi, thường ngày vào giờ này còn rất nhiều người qua lại không hiểu sao hôm nay lại vắng tanh.

Phía sau vang lên tiếng bước chân, một cảm giác bất an chợt ập đến, Luru Ly nhú mào bước nhanh hơn, theo đó tiếng bước chân sau lưng cũng nhanh lên.

Không lẽ hôm nay cô gặp phải yêu râu xanh? Mặc kệ là thứ gì Luru Ly chuyển từ đi sang chạy, đến nơi đông người thì không sao nữa rồi.

Sau lưng vang lên tiếng cười trầm đục, tiếng bước chân của người đàn ông đó cũng nhanh lên càng lúc càng tiến lại gần.

Luru Ly chỉ là một cô gái muốn chạy thoát người đàn ông phía sau đâu có dễ, chỉ mới chạy một đoạn đã bị bắt lại ném thẳng vào tường.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 7: Ma Cây.

"Buông ra... buông ra."

Luru Ly sợ hãi hét lên, không ngừng vùng vẫy nhưng vô ích.

"Sao lại chạy? Chẳng ngoan chút nào."

Nhìn mặt cũng không phải hạng lưu manh, mà lại đi làm mấy trò này, một tay vừa được tự do vùng lên một cái tát liền bị người đàn ông bắt lại dễ dàng, xem ra với việc này đã quen rồi.

Mặc cho Luru Ly vùng vẫy la hét, người đàn ông xem như không nghe không thấy, đôi môi lướt nhẹ trên tóc trượt xuống mặt, chiếc lưỡi nóng bỏng liếm quanh vành tai Luru Ly, từ trong cổ họng truyền ra tiếng cười trầm đục.

Bé con xinh đẹp, trừ phi tôi chết, nếu không em cũng đừng mơ trốn thoát.

Cả người Luru Ly run lên bần bật, sợ hãi lan đi khắp mọi tế bào trong cơ thể. Với sức nặng của người đàn ông đang đè sát mình vào tường cô không thể vùng vẫy được nữa, nhắm mắt lại dòng nước mắt ấm nóng lăn dài trên má bị người đàn ông nuốt lấy.

Thật kinh tởm!

"Hoa Huyết... cứu tôi."

Ý thức bị nỗi sợ hãi gặm nhấm, trong đầu không ngừng hiện lên bóng dáng Hoa Huyết nắm tay cô đi vào rừng. Hoa Huyết không hề biết Luru Ly sợ tới, lúc hấn quay trở lại nắm tay cô dẫn đi đã nhen nhóm cho Luru Ly một tia sáng, một niềm tin và cả hơi ấm.

Ở trong hàn đàm Hoa Huyết đột ngột mở mắt, đôi con ngươi màu tím sâu thẳm như một cái động không đáy. Một khi chiếc nhẫn còn ở trên tay cô dù cách xa đến đâu hẳn cũng sẽ cảm nhận được cô có an toàn không, biết cô đang gặp rắc rối nhưng lúc này hẳn không thể ra ngoài. Dùng chú thuật báo tin cho Y Hân còn mình thì đánh thức đóa hoa trên tay Luru Ly dậy.

Luru Ly nghiêng mặt tránh đi nụ hôn ghê tởm của tên đàn ông đồi bại, dùng hết sức cũng không thể nào đẩy kẻ đang áp sát vào cơ thể mình ra.

Ánh sáng nhu hòa từ chiếc nhẫn tỏa ra xanh biếc như đang sưởi ấm Luru Ly, nói với cô đừng sợ, cùng đó những sợi dây leo mềm mịn như tơ vurun ra quấn dọc theo cánh tay Luru Ly trườn sang tay người đàn ông rồi lan dần đến cổ, nhưng kẻ đang đắm chìm trong vui vẻ kia lại không hề để ý đến từ thần đang từng bước đến gần mình.

Dây leo nhỏ xinh quấn quanh vành tai, mềm mại dịu dàng như có ai đó đang vuốt ve càng làm cho người đàn ông mê ly, tay chân bắt đầu lộn xộn di chuyển trên thân thể con mồi bé nhỏ đang trở ra như khúc gỗ.

Luru Ly tròn mắt nhìn những sợi dây leo, Hoa Huyết, hẳn đang cứu cô sao?

Tiếng vải áo bị xé rách vô cùng chói tai nện vào màng nhĩ Luru Ly kéo cô ra khỏi suy nghĩ, một mảng áo trên ngực bị xé vụn rơi trên mặt đất. Đang ở ngoài đường vậy mà tên đàn ông này dám... lúc này sợ hãi cũng trở nên buồn cười, có thứ gì đó đang trỗi dậy trong người Luru Ly.

Nụ cười quyến rũ nở trên môi như có như không, như ẩn như hiện le lói trong đêm tối vô cùng quý dị, ẩn kín mà Hoa Huyết đã ẩn đi xuất hiện giữa mi tâm, còn yếu đuối hơn cả lúc trước.

Khi bị ép vào đường cùng thiên thần cũng sẽ trở thành ác quỷ, huống hồ trên tay Luru Ly đã từng dính máu, kết cục của người đàn ông này chỉ có thể chết không được tử tế.

Ánh mắt Luru Ly như được ngọn lửa địa ngục thiêu đốt trở nên dữ tợn, khát máu, cơ thể vốn cứng đờ phút chốc khôi phục lại như cũ, thần nhiên chịu đựng chà đạp.

Đó chỉ là bắt đầu, hạt giống trong người Luru Ly đã thực sự thức tỉnh, không một ai có thể biết được điều kinh khủng gì sắp xảy ra.

Cùng lúc đó những sợi dây leo trên chiếc nhẫn như được ai đó tiếp thêm sức mạnh trở nên nhọn hoắt như mũi kim thép xuyên thẳng vào hai tròng mắt của người đàn ông, máu bắn tung tóe phun lên đầy mặt Luru Ly, nhuộm đỏ ẩn kín khiến người ngoài nhìn vào chỉ thấy đó là một vết máu hình đóa hoa.

"A..."

Người đàn ông vội buông Luru Ly ra ôm lấy hai mắt đã bị chọc thủng, lửa nóng trong người không còn mà thay vào đó là nỗi đau thấm dần vào tủy xương, quần quai quỵ xuống mặt đất.

Dây leo rút khỏi mắt người đàn ông ngoan ngoãn lui về trong đóa hoa.

Trời bỗng nhiên mây đen kéo đến dày đặc tụ lại trên nền trời vốn đã tối đen, gió nổi lên thổi bay làn tóc dài của Luru Ly. Cô đứng đó vô cảm nhìn người đàn ông, nụ cười trên khóe môi đậm dần.

Luru Ly hoàn toàn bị hạt giống điều khiển, máu trên mặt được cô vurun lưỡi liếm vào trong miệng. Hương vị ngọt ngào bủa vây mọi giác quan, vừa mê ly lại vừa kích thích con dã thú mới thức tỉnh.

"A...a..."

Có mấy người đi đường nhìn thấy lạc tay lái đâm vào lề đường, may mà không có ai bị thương, nhìn thấy áo trên người Luru Ly rách nát thì đã hiểu rõ mọi chuyện, người gọi điện báo cảnh sát, còn có người cởi áo khoác khoác lên người Luru Ly.

Họ không hề thấy dây leo, càng không thấy hành động liếm máu của cô.

Người đàn ông bò trên vỉa hè, máu trên mặt không ngừng chảy xuống, hai con ngươi như muốn rớt ra ngoài.

Người đi đường không ai dám tiến lại gần, trên người cô bé kia không có dao mà họ cũng không thấy cô bé nhỏ nhắn này đã thương người đàn ông kia thì làm sao lại thành thế này? Không lẽ... bị trời phạt?

Hạt giống đã thức tỉnh làm sao có thể để cho người làm nó tỉnh giấc được toàn mạng. Luru Ly chỉ thấy cơ thể mình càng lúc càng nóng, các luồng khí chạy loạn trong cơ thể như muốn đi ra ngoài khiến cô khó chịu, hơi nhăn mặt.

Đó là sức mạnh của hạt giống, nó đang dần hòa làm một với Luru Ly. Bị hạt giống điều khiển, miệng Luru Ly khẽ mấp máy không thành tiếng đọc một câu chú thuật, nếu ai nghe được sẽ thấy lời chú thuật này giống lời nguyên rủa của ma quỷ.

Cả vùng đất nơi vỉa hè rung lên dữ dội, từng chiếc rễ cây nổi lên trên mặt đất quấn chặt lấy cơ thể người đàn ông đang lê lét trên mặt đất trối vào một góc cây bên đường. Mặt đất rung chuyển càng mạnh rễ cây từ dưới lòng đất vurun lên càng nhiều, một phần như rắn cuộn chặt lấy người đàn ông, còn một phần khác lại giống như ngàn mũi giáo sắc nhọn lao thẳng vào cơ thể người đàn ông, từng mũi từng mũi một cắm vào.

"A... a..."

Người đàn ông chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết rồi không còn tiếng động gì nữa, xung quanh tĩnh lặng như tờ. Máu thịt người đàn ông vương vãi khắp nơi, cảnh tượng này muốn có bao nhiêu thể thảm liền có bấy nhiêu thể thảm.

Trong tích tắc người đàn ông đã như con nhím xù lông, chết không được toàn thây.

Trên đầu chữ sắc có lưỡi dao, nửa chữ cũng không sai.

Người cũng đã chết, những chiếc rễ cây rút hết xuống mặt đất, thi thể người đàn ông đổ xuống nhưng không thể nào nhận dạng được nữa, thi thể nát bét như có cả chiếc xe tải cán qua, máu thịt mờ hồ không phân biệt được đâu là nội tạng bị lòi ra ngoài hay thịt người nhầy nhụa.

Ba người đi đường đứng sững như trời trồng, cả thở cũng không dám. Vừa nãy, rễ cây giết người?

Cô gái nhìn mặt còn non nớt không chịu nổi ngất xỉu ngay tại chỗ, hai người còn lại cũng trong tình trạng chết lâm sàng.

Không còn gì để chơi hạt giống yên lặng trả lại quyền làm chủ bản thân cho người bảo vệ, ấn kí trên mi tâm cũng biến mất.

Lưu Ly hoàn hồn, tái mặt nhìn kiệt tác mình vừa mới gây ra. Mùi máu trong miệng tanh nồng khiến dạ dày Lưu Ly cuộn cuộn sôi trào, chạy đến bên gốc cây cách xa thi thể người đàn ông đó nôn thốc nôn tháo, những gì đã ăn được tối nay theo hết ra ngoài.

Cố gắng hít sâu bình ổn lại tâm trí, ánh mắt Lưu Ly không còn ngọn lửa phẫn hận nữa mà thay vào đó là hoang mang tội độ. Đôi mắt bỗng chốc trở nên mờ dần không còn ánh sáng, cơ thể mềm nhũn trượt xuống bên gốc cây. Cô thật sự đã giết người đàn ông đó? Là cô giết?

Lưu Ly muốn nói gì đó hay đơn giản chỉ là hét lên nhưng cổ họng không phát ra được thanh âm nào. Lưu Ly kinh hoàng đến nỗi mất đi giọng nói.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Mất Giọng Nói.

Tiếng còi xe cảnh sát hú lên inh ỏi, Lưu Ly thất hồn lạc phách đứng cạnh gốc cây ánh mắt trống rỗng mờ mịt, ngay cả khi được đưa lên xe cũng không hề hay biết.

Cảnh sát vừa đến đứng sững người quên mất cả nhiệm vụ, cái chết thê thảm như thế này là lần đầu tiên họ nhìn thấy. Cho giảng dạy cảnh giới bảo vệ hiện trường, bác sĩ pháp y kiểm tra thi thể đã nát bét hi vọng tìm ra chút manh mối, những người khác đưa nghi phạm về bệnh viện kiểm tra chờ phục hồi tinh thần mới bắt đầu lấy lời khai.

Y Hàn ở trên nóc nhà gần đó nhìn theo bóng lưng của Lưu Ly. Ấn kí giữa mi tâm đó chính là huyết hoa, hạt giống đang ở trong người cô bé này.

Tại sao là cô bé này mà không phải ai khác trong Hoa tộc?

Đôi lúc hẳn cũng không thể nào hiểu nổi cách hành sự của chủ nhân. Nếu để người trong tộc biết nhất định sẽ dấy lên một hồi phong ba. Chỉ vì bị người của công chúa U Linh bám theo mà hẳn tới trễ không thì làm sao lại xảy ra thảm cảnh này. Điềm nhẹ mũi chân lên nóc nhà bay theo chiếc xe cấp cứu đang chở Lưu Ly đi đến bệnh viện, nhiệm vụ của hắn là bảo vệ cô.

Bệnh viện thành phố.

Bác sĩ kiểm tra cho Lưu Ly xong liền báo cáo lại với người bên cục cảnh sát. Nói nôm na thì do quá hoảng sợ mà dẫn đến tâm lí không ổn định nên Lưu Ly bị mất khả năng nói tạm thời. Vì thế vấn đề lời khai đành giao lại cho ba người đi đường vô tội không may bị vướng vào chuyện này.

"Những gì chúng tôi nói đều là sự thật, không có ai giết người đàn ông đó cả."

Anh cảnh sát trẻ cầm tờ ghi lời khai ngồi bên giường bệnh nghe ba người đi đường xàm ngôn, đó là tự anh ta nghĩ thế còn sự thật như thế nào vẫn còn đang đợi kết quả nghiệm thi và bằng chứng thu thập được ở hiện trường.

Thấy anh cảnh sát không tin cô nàng bị ngất xỉu điên tiết.

"Anh bảo chúng tôi khai thì chúng tôi khai, anh dù không tin thì cũng đừng dùng thái độ như đang xem hài kịch đó nhìn chúng tôi. Tên đàn ông đó chết là đáng, ai bảo ngu ngốc đi giờ trò đùa bại với con gái nhà người ta. Cứ nhìn cô bé kia thì biết, nếu chỉ là người giết người thì liệu có hoảng sợ đến mức không nói được hay không? Anh nghe cho rõ đây, tên đàn ông đó là do ma cây giết không phải người."

Để kết thúc điệp khúc nghi ngờ, cô cảnh sát mở cửa phòng bệnh mang máy tính vào, bên trong là đoạn băng mà camera gần đó ghi lại được, tuy chất lượng hình ảnh không tốt nhưng cũng phần nào chứng minh được lời khai của nhân chứng là sự thật.

Nếu anh cảnh sát còn không tin thì vẫn còn kết quả nghiệm thi, lần trong thi thể nát bét của người chết có rất nhiều mô tế bào của rễ cây, khi đào rễ cây ở đó lên thì trên rễ cây vẫn còn dính máu, đem đi xét nghiệm thì đúng là máu của nạn nhân. Sự thật bày ra trước mắt nếu anh cảnh sát còn không tin thì có thể đập đầu vào tường chết được rồi.

Anh cảnh sát thần thờ hết nửa ngày thăm mắng trong lòng, mẹ nó đây là loại yêu ma quý quái gì? Để ông bắt gặp liền băm mảy ra làm trăm mảnh.

Cầm tờ giấy ghi lời khai sang nói chuyện với Luru Ly, tờ giấy này chỉ là mang sang để Luru Ly ghi một số thông tin lên đó.

"Em viết tên và cách liên lạc với người thân lên đây để tôi báo cho họ đến đây chăm sóc em."

Luru Ly nhận lấy viết tên mình lên đó và dòng chữ ngắn vồn vện năm từ rồi đưa cho anh cảnh sát. Sắc mặt đã đỡ hơn cũng không còn hoang mang lo sợ nữa, đầu phải là lần đầu tiên cô tự tay giết người.

"Tôi là trẻ mồ côi."

"Không có ai có thể đến đây chăm sóc em sao?"

Luru Ly lắc đầu, trước nay cô chỉ có một mình, cô độc đã quen rồi không cần người chăm sóc. Lấy tờ ghi lời khai viết lên vài dòng chữ đưa cho anh cảnh sát.

"Tôi ổn, mai có thể xuất viện được rồi nhưng còn viện phí..."

Kiểm tra tổng quát tốn không ít tiền, cô thì làm gì có nhiều tiền như thế. Chi phí sinh hoạt hằng ngày cô cũng không có nhiều.

Anh cảnh sát bật cười, là trẻ mồ côi tất nhiên cuộc sống không được thoải mái như bao người khác, vấn đề này có thể giúp được.

"Với trường hợp của em, tiền viện phí cục sẽ chi trả. Được rồi em nghỉ đi, chuyện cũng đã xảy ra đừng nên suy nghĩ nhiều."

Nói thì như thế nhưng trong lòng không khỏi suy nghĩ vẩn vơ. Trên đời này thật sự có ma quỷ?

Suốt cả đêm đó Luru Ly không tài nào ngủ được, hể nhắm mắt lại thấy những hình ảnh như oan hồn không tan đeo bám cô không rời, cả không gian toàn là một mùi máu tanh nồng thật buồn nôn và cả ngọn lửa hùng hực cháy thiêu rụi bao kí ức tuổi thơ của cô.

Chưa tới một ngày toàn thành phố đều biết đến việc ma cây giết người, một đồn mười, mười đồn trăm. Không biết từ lúc nào đã đem chuyện Luru Ly gặp phải biến thành tam sao thất bản, càng tưởng tượng càng thái quá, đến cô nghe còn không tin được nữa là người khác.

Miệng người quả nhiên đáng sợ.

Toàn thể trên dưới trường Diamond đều xì xầm bàn tán, không lúc nào chịu để cho cái miệng được nghỉ ngơi.

Nếu lấy chuyện Luru Ly gặp phải liên tưởng một chút đến cái chết của Thi Thi, không khó tìm ra nguyên nhân cái chết có liên quan đến ma cây. So với người đàn ông đó thì Thi Thi có vẻ tốt số hơn nhiều, ít ra còn được chết toàn vẹn, về dưới đó còn có thể làm một con ma xinh đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Bay...

Không khí trong phòng chủ tịch của trường Diamond đặc quánh không thở được. Hiệu trưởng lấy khăn lau mồ hôi trên trán, trong lòng ai oán không ngừng.

Chủ tịch nghe ông báo cáo cụ thể cái chết của Thi Thi xong thì không khí trong phòng trở thành thế này, tim của ông không tốt, thiếu ôxi rất dễ đột tử a.

Hạ Hường nghe xong báo cáo, hồn như lạc vào thế giới khác một lúc sau mới lên tiếng.

"Không còn việc của ông, ra ngoài đi."

Hiệu trưởng mừng rỡ, hận không thể chạy chỉ có thể từ tốn đi ra khỏi phòng.

"Tất cả đều là sự thật?"

Hạ hướng bước tới gần cửa sổ, không quay đầu lại hỏi con trai.

Hạ Chấn Nam ngồi trên ghế sofa, tâm hồn đã phiêu dạt tới chỗ Luru Ly đang nằm trong bệnh viện. Nếu không phải ba mẹ về không đúng lúc, thì lúc này nơi hắn ngồi là phòng bệnh của của Luru Ly chứ không phải là phòng chủ tịch.

"Là thật, thi thể con cũng đã xem qua. Không còn máu cũng chẳng bị thương, khi phát hiện thì cả người bị trôi vào gốc cây bằng dây thường xuân."

Không hiểu sao Hạ Hường lại nói với con trai câu này.

"Chúng ta không nhìn thấy không có nghĩa những thứ đó không tồn tại."

Hạ Chấn Nam ngăn ra nhưng hắn không có thời gian để nghĩ nhiều, trước hết phải vào bệnh viện xem xét tình hình của Luru Ly.

"Tồn tại hay không cũng không liên quan đến con. Con vào bệnh viện đây."

Nói xong liền đứng dậy mở cửa đi ra ngoài.

Hạ Hường qua cửa sổ nhìn về phía khu rừng, mười tám năm nay ông và vợ chưa từng đặt chân vào rừng lấy nửa bước. Không ai biết ông cũng là một thành viên của khu rừng, vợ ông là người hoa còn ông là người lá.

Từ khi Chấn Nam ra đời, ông đã phong ấn sức mạnh của nó lại và để nó làm một con người bình thường. Liên tiếp xảy ra hai vụ án giết người, không biết trong rừng có xảy ra chuyện gì không?

Tinh linh trong rừng sẽ không vô duyên cớ có ra thế giới loài người làm loạn.

Hạ Chấn Nam bực mình đá chân vào chiếc BMW, Luru Ly này thật không biết chăm sóc cho bản thân. Mới xảy ra chuyện tối hôm qua sáng nay đã đòi sống đòi chết ra viện, mấy tên bác sĩ kia cũng thật vô dụng, một bệnh nhân cũng không giữ lại được.

Chờ đó, hắn tới nhà sẽ cho cô một trận. Hạ Chấn Nam mặt mũi đen như đất nồi lên xe đi đến khu nhà trọ nơi Luru Ly ở.

Luru Ly vừa mở cửa bước vào nhà đã thấy một cái cây màu đen đứng dựa vào tường chờ cô. Người này không ở trong rừng ra đây làm gì?

Y Hàn hơi cúi người chào Luru Ly.

"Tiểu thư."

Tiểu thư? Lần đầu tiên có người gọi cô như vậy khó tránh khỏi không được tự nhiên.

Phải nói sao đây, thân phận cao quý này là Hoa Huyết ban cho cô nhưng cô một chút cũng không cần. Cuộc sống của cô đang rất yên bình, tại sao lại muốn làm cho nó đảo lộn? Chỉ vì một người đàn ông, một hạt giống chết tiệt, mà bây giờ cô người không ra người, quỷ không ra quỷ.

Nhìn thấy biến hóa trên gương mặt Luru Ly, Y Hàn háo hức nhắc nhở.

"Tiểu thư càng hận, càng tức giận, càng sợ hãi thì càng không kiểm soát được bản thân, đến lúc đó tiểu thư sẽ bị hạt giống điều khiển. Những chuyện tương tự như tối hôm qua sẽ còn tái diễn. Tuy tôi không biết vì sao chủ nhân trao hạt giống cho tiểu thư bảo vệ, nhưng mong tiểu thư sử dụng tốt sức mạnh của nó, nếu không sẽ tự hại người hại cả mình."

Luru Ly cười nhạt, nói như thế, hôm qua Y Hàn thấy cô giết người nhưng không hề ngăn cản?

Trong sách mà Hoa Huyết đưa cô đọc có một chú thuật tên là Linh Tê chú, đó là chú thuật mà Hoa Huyết dùng để nói chuyện với cô khi còn ở trong đóa hoa. Cô tạm thời không nói được, thôi thì dùng cách này vậy.

"Tối hôm qua anh thấy những gì?"

Trong đầu Y Hàn vang lên giọng nói của Luru Ly. Là Linh Tê chú, cô bé này học cũng nhanh thật.

"Lúc tôi đến, người đàn ông đó đã bị rễ cây đâm chết rồi. Xin lỗi tiểu thư, chủ nhân bảo tôi đến bảo vệ tiểu thư nhưng lại để xảy ra những chuyện như vậy."

"Hoa Huyết bảo anh đến bảo vệ tôi? Làm sao anh ta biết tôi đang xảy ra chuyện gì?"

Hoa Huyết?

Đầu Y Hàn nổi lên một loạt dấu chấm hỏi. Hoa Huyết là ai? Ngẫm nghĩ kỹ lại câu nói của Luru Ly, bảo hắn đến chỉ có mình chủ nhân, không lẽ Hoa Huyết chính là chủ nhân?

Thật không còn mặt mũi nào để gặp người, hắn đi theo chủ nhân lâu như vậy, đến cả tên chủ nhân hắn cũng không biết.

"Khi nào chiếc nhẫn còn ở trên tay tiểu thư, dù đi đến đâu nếu tiểu thư gặp nguy hiểm, chủ nhân đều cảm nhận được."

Ra là thế, mấy sợi dây leo đâm thủng mắt người đàn ông đó là do Hoa Huyết điều khiển.

Nhớ lại cảnh tượng đầm máu đó không khỏi thấy dạ dày sôi trào, muốn nôn. Luru Ly cực lực áp chế cảm giác ghê tởm lại, bây giờ có nôn cũng không có ích gì. Cô còn chưa có ăn gì, không muốn lại nôn ra toàn nước.

"Anh đưa tôi vào rừng được không?"

"Để làm gì?"

"Trong phòng Hoa Huyết có sách để tôi học cách kiểm soát sức mạnh của hạt giống. Tôi muốn kiểm soát nó trước khi nó biến tôi thành nô lệ tùy ý nó sai bảo."

Đối với cô bé này chủ nhân có rất nhiều ngoại lệ cũng đặc biệt rất quan tâm chiều cô.

Trước đây không ai được phép bước chân vào hàn đàm, chứ đừng nói vào được phòng của chủ nhân.

Ngay cả người đó cũng chưa từng được vào.

"Nếu tiểu thư muốn tôi sẽ đưa tiểu thư đi."

Luru Ly lấy một ít đồ dùng cần thiết rồi theo Y Hàn đi vào rừng.

Luru Ly và Y Hàn vừa ra khỏi nhà thì Hạ Chấn Nam đến. Do đường trong khu nhà trọ quá nhỏ không thể chạy xe vào, Hạ Chấn Nam đành xuống xe ung dung đi bộ vào, vốn trong người đã bức bối nay nhìn thấy cửa nhà bị khóa tâm trạng càng tệ hơn. Lấy điện thoại gọi chốt nhớ ra Luru Ly không nói được, đành đổi thành nhắn tin.

"Xuất viện rồi sao không về nhà?"

Luru Ly ngồi trên xe buýt, Y Hàn bay đến bìa rừng chờ cô từ lâu rồi. Ở nơi đông người sẽ không có nguy hiểm, Luru Ly nhắm mắt dưỡng thần loáng thoáng nghe thấy tiếng chuông báo có tin nhắn liền lấy điện thoại từ trong túi quần ra xem. Nhìn đến người gửi là Hạ Chấn Nam mới nhớ mình nghỉ học mà chưa xin phép.

"Tôi ra ngoài nghỉ ngơi một thời gian, phiền cậu xin nghỉ giúp tôi bảy ngày."

Gửi tin nhắn đi, Luru Ly tắt luôn điện thoại rồi vào vút vào ba lô. Nhấn thêm mấy tin nữa nhất định Chấn Nam sẽ hỏi hôm qua đã xảy chuyện gì, cô ngàn vạn lần không muốn nhắc lại chuyện này với ai. Hơn nữa chuyện này đã bị đồn âm lên rồi, cô cũng không cần thiết kể lại làm gì nữa.

Hạ Chấn Nam nhận được tin nhắn, đọc rồi nhắn lại.

"Cậu đang ở đâu?"

Đợi mãi cũng không thấy Luru Ly trả lời, Hạ Chấn Nam nhấn nút gọi đi. Giọng cô điện thoại viên nhảm chán không ngừng nhắc đi nhắc lại trong điện thoại bài ca muôn thuở như muốn làm hấn điên tiết. Tâm lý không ổn định, còn không nói được thì đi nghỉ ngơi ở đâu chứ, vừa lo lắng vừa bức mình Hạ Chấn Nam mang gương mặt nặng như chì về Hạ gia bảo người đi tìm Luru Ly.

Vừa vào tới cung điện trong hàn đàm, Luru Ly không nghĩ nhiều đi đến phòng của Hoa Huyết đóng cửa dúi mài kính sử.

Sau hai ngày tự nhốt mình trong phòng, Luru Ly đi ra vườn thực hành những gì học được trong sách. Đầu tiên chính là bay.

Từ trên cao nhìn xuống khu vườn nhỏ sau cung điện không khỏi trầm trồ khen ngợi Hoa Huyết có con mắt chọn hoa để trồng, hình như loại hoa nào cũng có nhưng lại không bị lẫn vào nhau. Hoa này mơn hoa kia mà tôn vẻ đẹp riêng của bản thân, nhìn rất đẹp mắt, bên cạnh lại có một thác nước nhỏ bốc lên hơi nước mờ mờ càng làm cho cảnh sắc trở nên mơ màng như đi trong mộng, lạc vào chốn bồng lai tiên cảnh.

Cuối cùng cô cũng có thể bay, cảm giác này đúng là đỉnh cao của tự do. Luru Ly vui sướng lượn qua lượn lại trên vườn hoa.

A...

Vì quá vui sướng Luru Ly không tập trung điều khiển chú thuật, oanh oanh liệt liệt rơi từ trên cao xuống, mắc kẹt trên cành cây chia ra bên ngoài.

Phù...

Luru Ly thăm thò phào nhẹ nhõm, may quá vẫn chưa ôm hôn đất mẹ. Ở trên kia rớt xuống chỉ có nước nhập thổ vì an, cái cây này cũng không cao lắm có thể leo xuống.

"Rắc..."

Tiếng động đáng ngờ vang lên, tìm Luru Ly đập thình thịch ngồi vắt vẻo trên cây không dám nhúc nhích, mặt mũi méo xệch khóc không ra nước mắt. Số cô còn đen hơn cả than.

Điều gì đến cuối cùng cũng đến.

Cành cây nhỏ nhắn không chịu được sức nặng của Luru Ly gãy đôi rơi xuống mặt đất. Luru Ly hoa hoa lệ lệ rơi xuống, hai tay dang ra trở về với đất mẹ

thân yêu.

"Ha... ha..."

Hoa Huyết ở trong động nhỏ bên trong thác nước không kiềm chế được cười vang. Đứng dậy bay ra khỏi thác nước đỡ Luru Ly đứng lên. Trên mặt ý cười không hề giảm bớt, không hề nhận ra đã rất lâu rồi mình đã không còn cười sảng khoái như thế này.

"Chết chưa?"

Còn rất biết chớp lấy thời cơ sát muối vào vết thương của Luru Ly.

Không còn mặt mũi nhìn ai, Luru Ly đẩy cánh tay Hoa Huyết ra tự mình gượng đứng dậy.

"Chết cái đầu anh ấy... a..."

Luru Ly lại khề kêu lên, mặt mày nhăn nhó trông rất buồn cười. Ngã xuống đất chưa đủ hay sao mà còn bị trật chân. Lão thiên ngài có biết ngài quá đáng lắm không.

Không chấp nhặt với trẻ nhỏ, Hoa Huyết đưa tay đỡ Luru Ly đi vào đình nghỉ mát được dây leo xanh mướt đan lấy nhau tạo thành, ngay cả bàn ghế ở trong đều làm bằng dây leo.

Có thể bay lên lượn qua lượn lại vài vòng đã giới lắm rồi, coi như hẳn không nhìn nhầm, nha đầu này có tư chất.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10: Chỉ Cần Chấp Nhận Đừng Hỏi Tại Sao.

"Tôi đã nói đề tôi dạy, sao em lại không nghe lời? Không có cành cây đó giờ em đã ở chỗ Diêm Vương rồi."

Vừa nói vừa ngồi xổm xuống cầm cổ chân Luru Ly lên xem, người cao ngạo như hắn đây là lần đầu tiên để người khác ngồi cao hơn mình.

Mặt Luru Ly nhăn nhó, bàn tay Hoa Huyết rất lạnh.

"Nhẹ tay thôi."

"Có gan chơi thì cũng có gan chịu, lần này chỉ là trật chân lần sau nhất định là lấy luôn cái mạng nhỏ của em."

Truyền linh lực vào cổ chân làm tan máu bầm cũng giúp cho cái chân bị trật trở lại bình thường, bỏ chân Luru Ly xuống mới để ý thì ra chân cô nhỏ như vậy. Đứng dậy ngồi lên ghế đối diện với Luru Ly, gương mặt không còn đầy ý cười như trước nữa.

"Anh bề quan ở trong thác nước?"

"Ừ... chuyện tối hôm đó làm em sợ?"

Tâm trạng vốn đang tốt của Luru Ly liền lụi tàn, sắc mặt tối sầm lại. Cô đã cố quên tại sao còn nhắc lại, vì chuyện đó mà mấy đêm nay cô ngủ không được yên giấc.

"Sợ thì ích gì chứ, giết cũng đã giết rồi."

"Muốn không chế được hạt giống, em không chỉ phải trở nên mạnh mẽ hơn mà còn phải tàn nhẫn hơn bây giờ gấp trăm ngàn lần. Em quá lương thiện còn hạt giống lại quá tàn nhẫn. Thứ nó cần không phải là một người bảo vệ lúc nào cũng run sợ trước mọi việc, cứ như thế này không lâu nữa em sẽ trở thành nô lệ của nó thôi."

Đó cũng là điều làm cô lo lắng nhất, đối với Hoa Huyết mà nói có lẽ cô quá lương thiện, nhưng cô không phải là người như thế.

Cô cũng có ích kỉ, có toan tính riêng cho bản thân, chỉ cần có thể sống mà không bị người khác chà đạp thì thứ gì cô cũng có thể làm. Từ trước đến nay cô chưa bao giờ là người tốt.

Chẳng phải cô nhận có câu "Người không vì mình trời tru đất diệt" đó sao, chính cuộc sống này đã biến cô trở thành người như vậy. Dù thế nào cô cũng sẽ cố hết sức để thích ứng với cuộc sống mới.

"Theo anh thì tôi phải làm thế nào?"

Hắn biết cô sẽ không chống cự lại hạt giống, người thông minh như cô sẽ không ngu ngốc tự làm khổ bản thân.

"Chỉ có một cách."

Lưu Ly nhìn Hoa Huyết chờ đợi câu nói tiếp theo.

"Học cách đối mặt với nỗi sợ hãi của bản thân, đem những thứ trước mắt xem như gió thoảng mây trôi. Nhân từ với kẻ khác chính là tàn nhẫn với bản thân, hãy nhớ kỹ, dù đó có là người em thương yêu nhất, khi đe dọa tới mạng sống của em thì cũng không cần thiết phải sống nữa. Không ai xấu cũng như tốt hoàn toàn, tôi không cảm em làm người tốt nhưng đừng tốt quá đáng. Cuộc sống này rất tàn khốc, lòng thương hại của em sẽ khiến em tự tìm đến cái chết. Giết được người thứ nhất thì những người sau sẽ dễ dàng hơn rất nhiều."

Im lặng thật lâu tưởng chừng như sẽ không có ai nói thêm câu nào nữa Lưu Ly mới lên tiếng. Người đàn ông này không đơn giản chỉ là đáng sợ.

"Ngoài kia còn bao nhiêu người có thể bảo vệ hạt giống tại sao lại phải là tôi? Đừng lấy lý do vì tôi đã phá vỡ phong ấn cứu anh ra làm cái cớ."

Đúng, có rất nhiều người thích hợp hơn cô nhưng biết làm sao đây, hắn không thích ai ngoài người bảo vệ hiện tại của hạt giống. Cứ cho là do duyên phận mười tám năm trước đi, có rất nhiều chuyện đơn giản chỉ là do duyên phận an bài. Hơn nữa đào tạo một người lương thiện trở nên tàn nhẫn cũng có cái hay riêng của nó.

"Bởi vì tôi thích, chỉ cần là thứ tôi đã nhận định, em có chạy đằng trời cũng không thoát được. Đó là số phận của em, hãy chấp nhận nó đừng nên hỏi tại sao."

Bởi vì tôi thích, câu trả lời độc đoán này rất hay nhưng cô cười không nổi.

Cuộc sống mà khó khăn lắm mới ổn định một chút của cô đã bị hủy trên đôi bàn tay của người đàn ông này.

Lưu Ly nhắm mắt lại ngả người dựa vào ghế, những dây leo xanh mướt như cảm nhận được một mối của cô trở nên mềm mại hẳn đi giúp cô được thoải mái hơn. Chỉ cần chấp nhận đừng hỏi tại sao. Cô sẽ làm theo ý hắn, ít nhất là khi còn có thể chịu đựng được. Cô chỉ sợ mình phát điên thôi.

"Cầm lấy."

Ánh sáng lạnh lẽo màu tím nhạt chiếu vào mắt làm hai mắt Lưu Ly run run rồi mờ ra, là một lọ thuốc bằng thạch anh tím đầy mê hoặc như đôi mắt của hắn. Không do dự lấy nửa giây, Lưu Ly vươn tay cầm lấy.

"Uống nó rồi ngủ một giấc, khi tỉnh dậy em sẽ nói được. Đó là thuốc được làm từ mật hoa, không phải là độc được đâu."

Nãy giờ cô nói chuyện bằng Linh Tê chú làm hắn thấy rất khó chịu.

"Như bây giờ không phải tốt sao? Nói bằng miệng hay Linh Tê chú có gì khác nhau, anh đâu phải là không nghe thấy."

"Tôi không thích, em chỉ có thể sử dụng Linh Tê chú khi nói chuyện với tôi trước mặt con người. Còn bây giờ tôi muốn nghe em nói."

Bất kể là thích hay không thích hắn vẫn luôn ép cô làm theo ý hắn.

Không phải do Lưu Ly có một chất giọng hay mà Hoa Huyết mới muốn nghe Lưu Ly nói. Lý do thật sự hoàn toàn là ở đôi môi như muốn quyến rũ người khác phạm tội của cô, nó là một đôi môi tà mị có thể câu hồn đoạt phách bất kỳ ai. Lúc hoa nở rộ là lúc hoa xinh đẹp nhất, cũng giống như những đóa hoa đang nở rộ ngoài kia, đôi môi của cô chỉ xinh đẹp nhất mỗi khi nó nhấp máy trên ghẹo người.

Lưu Ly cũng không nói gì nữa mở lọ thuốc đổ hết mật ngọt trong đó vào miệng rồi trả lại chiếc lọ không cho Hoa Huyết, đứng dậy đi vào trong cung điện, chân đứng là không đau. Cô biết trong lọ thuốc không chỉ có mật hoa, nếu chỉ có mỗi thứ đó thì người cầm trên thế giới này đều có thể nói rồi.

Hoa Huyết vẫn ngồi yên tại chỗ, hắn biết cô ghét hắn, hận hắn, sợ hắn đến mức nào nhưng không còn cách nào khác. Một khi hắn đã yêu thích thứ gì đó, dù phải dùng tới bất kỳ thủ đoạn nào hắn cũng sẽ biến thứ đó thành của hắn, hoàn toàn của hắn, chỉ một mình hắn.

Tối đến Hoa Huyết không hề để cho Lưu Ly yên ổn, mang cô ra thế giới loài người liên tục lấy cô làm vật dẫn để hắn hút máu bồi bổ cho linh lực đã mất. Một đêm năm mạng người chết trước mắt, lòng Lưu Ly ưu thương nhưng không thể làm được gì dần cũng trở nên lạnh lẽo nhắm mắt làm ngơ.

Hắn cũng không giống như trước đây làm cho những người kia cảm khẫu, để mặc bọn họ kêu gào thảm thiết, thì ra khi bị rút cạn hết máu lại đau đớn như thế. Từng tiếng kêu thống khổ của bọn họ nhỏ dần rồi tắt hẳn, Lưu Ly sau khi làm xong nhiệm vụ của mình cũng như cây đèn hết dầu xụi lủi dưới đất.

"Em có biết mình lúc này vô dụng như thế nào không?"

Lưu Ly nằm dưới đất không động đậy cũng chẳng buồn trả lời, hai mắt nhắm nghiền như cũ. Rõ ràng đã không thấy gì nhưng tiếng kêu gào của bọn họ làm cách nào cũng không thể xua tan.

Đây là Hoa Huyết đang muốn ép cô chấp nhận sự thật tàn khốc này, hơn ai hết hắn biết rõ nếu muốn Lưu Ly mạnh mẽ hơn không thể nói suông, cô

không muốn thấy thì hẳn sẽ cho cô nghe, đến một ngày nào đó tự nhiên cô sẽ không sợ nữa.

Hoa Huyết cúi người xuống bế ngang người Luru Ly lên.

Luru Ly bỗng nhiên lại thấy buồn nôn, hẳn là người uống máu nhưng tại sao vị máu của bọn họ cứ như tan ra trong miệng cô khiến cô ghê tởm. Cô muốn nôn hết những thứ ghê tởm đó ra nhưng không nôn được, liều mạng dẩy giữa suýt nữa thì rớt từ trên tay hẳn xuống.

Hoa Huyết tối sầm mặt, giọng nói đã lạnh đi. Dùng sức ôm chặt Luru Ly lại, em không muốn tôi đựng, tôi càng không cho em toại nguyện.

"Buông ra... buông tôi ra. Anh là quái vật."

Hắn là quái vật vậy thì cô là cái gì, bây giờ cô không phải cũng giống như hắn rồi sao?

Vừa dẩy giữa vừa cười, nước mắt không ngừng trào ra. Trông Luru Ly bây giờ không khác nào người điên.

"Đừng có làm loạn, tôi sẽ ném em xuống dưới."

Mặc cho Luru Ly vùng vẫy Hoa Huyết đã bay lên trên tầng trời đen mông lung, mơ hồ.

Ánh trăng đẹp biết bao chiếu rọi lên gương mặt đầy nước mắt của Luru Ly. Cười mệt, khóc mệt cũng không thể tiếp tục dẩy giữa, hai mắt Luru Ly trống rỗng nhìn xuống phía dưới.

Nếu bây giờ rơi từ trên này xuống thì sẽ như thế nào? Hẳn là tan xương nát thịt đi, cô sẽ không chọn một cái chết ngu ngốc như thế.

Luru lạc đầu đường xó chợ, giành giật thức ăn với súc vật mới sống được đến ngày hôm nay. Chịu không biết bao nhiêu cực khổ, đứng trước ranh giới sinh tử không biết bao nhiêu lần, để được sống như bây giờ dường như cô không phải đi đến mà là bò đến.

Chọn cái chết quả nhiên là ngu ngốc.

Luru Ly an tĩnh lạ thường, Hoa Huyết nghĩ cô mệt rồi nên cũng không nói gì nữa bế cô về cung điện dưới hàn đàm, đặt cô lên giường ngủ mới đi ra ngoài. Lượng máu của năm người không phải là ít, hẳn phải điều hòa lại nguồn linh lực trong bản thân.

Hoa Huyết vừa mới đóng cửa lại Luru Ly đã mở mắt ra, trông mắt đỏ một màu đen sâu thẳm thẳm như viên kim cương đen ngăm trong hồ nước tỏa ra ánh sáng mị hoặc mà lạnh lẽo. Cứ như thế suốt đêm, Luru Ly không hề ngủ.

Những ngày sau đó đêm nào cũng tái diễn cảnh lấy máu kinh khủng đó, một đêm năm người không hơn cũng chẳng kém. Luru Ly bây giờ tuy không còn sợ như lúc trước nhưng cũng không phải không có cảm giác gì. Đêm những thứ trước mắt xem như gió thoảng mây trôi không hề để.

Thời gian còn lại cô theo Hoa Huyết học các chiêu thức phòng thân, chú thuật và cả cách điều khiển tự nhiên, đôi khi hứng thú sẽ học thêm cách điều chế độc được.

Học mà không thực chiến sẽ không có kết quả tốt, lúc nào công chúa ma mị U Linh đến náo loạn ngoài hàn đàm hẳn sẽ cho cô đứng ở xa quan sát phán đoán tình hình trận chiến. Đôi lúc nếu hứng thú còn cho cô động tay đụng chân làm loạn cục diện hai bên khiến cô công chúa đó tức muốn xị khói đầu.

Tất nhiên U Linh không hề biết đến sự tồn tại của cô, bởi Hoa Huyết bảo vệ cô rất tốt, còn hào phóng tặng cho cô một đóa hoa ăn thịt người làm hộ vệ, nếu có kẻ nào xấu số phát hiện ra cô sẽ ăn gọn.

Sau mấy lần quan sát, cô nhìn ra được U Linh không hề có ý muốn giết Hoa Huyết, chỉ là thăm dò xem hẳn khôi phục đến đâu mà thôi.

Say bảy ngày Luru Ly gần như biến thành một con người khác, chưa đủ tàn nhẫn nhưng đủ lạnh lùng, sắt đá để nhìn những gì đang diễn ra xung quanh. Linh lực cũng khá hơn rất nhiều, nếu gặp những tiểu tinh linh, không cần đóa hoa đó vẫn có thể bảo vệ tốt bản thân.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 11: Âu Thần.

Kết thúc bảy ngày khổ luyện để trở thành người hoa, Luru Ly trở về Diamond để khổ luyện văn hóa giáo dục của loài người.

Trong lớp vắng tanh không một bóng người, bên ngoài sương mù buổi sớm vẫn còn đọng lại trên cành lá, long lanh dưới ánh nắng mặt trời, tuy mặt trời ở đằng đông đã ửng hồng nhưng cảnh sắc vẫn còn mờ mịt, hơi sương vẫn chưa tan hẳn.

Luru Ly nằm giục đầu lên trên bàn ngơ ngác nhìn lớp học trống không, cô đi học sớm thảo nào chưa có cô chiêu cậu ấm nào vác xác đến lớp.

Trong chiếc nhẵn Hoa Huyết lười biếng vẫn còn đang ngủ, trong đóa hoa mà U Linh tạo ra để phong ấn thì có cái gì hay mà hấn phải lưu luyến không muốn rời xa như thế? Đầu phải hấn không có chỗ nào để ngủ, không phải hấn còn có một căn phòng đẹp lộng lẫy dưới hân đàm sao?

Mọi thắc mắc của cô chỉ đổi lại được câu trả lời lấp lửng của hấn.

"Tôi quen rồi."

Có ma mới tin cái lí do củ chuối này, nhưng hấn không muốn nói thì thôi cô cũng lười hỏi nhiều.

Nhưng sự thật đúng là có một phần do thói quen, đôi khi thói quen này làm hấn mệt mỏi.

Lưu Ly ngồi nghịch chiếc nhẵn chọc cho Hoa Huyết tỉnh dậy, mặc kệ người bên ngoài đang dùng ánh mắt thâm trầm nhìn cô.

"Mấy ngày này cậu đi đâu?"

Trong tam vương tử người này đứng thứ ba, nổi tiếng bởi một gương mặt góc cạnh đầy trầm tĩnh, và một nụ cười không gần không xa làm người ta có cảm giác hấn giống cáo già. Có điều con cáo già này quá mức đẹp trai làm mờ mắt không biết bao nhiêu gả con ngựa thồ.

Sinh trưởng trong một gia đình một chân trong tối một chân ngoài sáng, ngay từ nhỏ hấn đã không giống như những đứa trẻ khác được tự do chơi đùa, phải tiếp nhận huấn luyện cực kì nghiêm khắc của người trong Âu gia, cho nên mới già trước tuổi như bây giờ.

Lưu Ly không tiếp tục chọc phá Hoa Huyết nữa mà ngẩng đầu lên. Trong tam vương tử, người làm cho cô thấy thoải mái một chút chính là Âu Thần.

"Tôi còn có thể đi đâu ngoài rừng, làm người rừng chán rồi sẽ lại làm người thôi."

Âu Thần tròn mắt một lúc lâu sau mới nói.

"Cậu có thể nói lại được rồi?"

Phục hồi nhanh như vậy sao?

Thông thường những người gặp rào cản tâm lí dẫn đến mất khả năng ngôn ngữ như Lưu Ly nhanh thì mấy tháng, chậm thì mấy năm mới có thể nói được, vậy mà Lưu Ly chỉ mất có bảy ngày.

Xem ra lòng tốt chuẩn bị phương pháp điều trị cho Lưu Ly mà Chân Nam chuẩn bị đều thành công dã tràng rồi.

Âu Thần có chút khó tin nhưng giọng nói đó đúng là của Lưu Ly.

"Ừ, bác sĩ chỉ nói là tạm thời đầu phải vĩnh viễn. Sao vậy, không lẽ cậu muốn tôi thành người câm?"

"Cậu rõ ràng biết tôi không có ý đó."

Nói sao đi nữa, chỉ mới bảy ngày mà bình phục thì đúng là truyện cổ tích.

Âu Thần ngồi xuống dãy bàn bên cạnh, hấn vốn không phải là học sinh lớp này. Ngẫm nghĩ lại chợt thấy có gì đó không đúng.

"Cậu nói mấy ngày qua cậu ở trong rừng?"

Lưu Ly không trả lời, gạt đầu xác nhận.

Không đúng, Lưu Ly không thể nào ở trong rừng. Chưa kể đến chuyện ma cây giết người để lại trong Lưu Ly một bóng ma tâm lí khiến cô không dám vào rừng. Mà giả như nếu có thì tại sao hấn lại tìm không ra? Khu rừng đó không lớn lắm, người hấn phải đi tìm cô cũng không phải ít làm gì có chuyện không tìm ra cô?

Thấy nét hoài nghi trong mắt Âu Thần, Lưu Ly nhàn nhạt mở lời.

"Có những nơi cho dù cậu có đào sâu ba tấc đất cũng không tìm ra đâu. Tôi muốn yên tĩnh, tự nhiên sẽ không để người khác tìm thấy."

Âu Thần chỉ cười. Nếu Lưu Ly đã thật tâm muốn trốn hấn đúng là khó lòng mà tìm ra, huống gì so với cô người hấn phải đi hoàn toàn không biết rõ góc ngách trong rừng.

Dù không nghĩ đến khả năng Lưu Ly đi nghỉ mát trong rừng, nhưng là sở thích của cô hấn luôn cố tình lưu tâm. Rừng chính là mái ấm của cô, một đứa con sợ hãi luôn muốn tìm đến nơi có hơi ấm của gia đình để dựa vào. Hấn lúc đó là đánh liều tìm thử.

"Muốn quên đi sợ hãi chỉ có cách đối mặt với nó, tôi sẽ không vì một nhánh cây mà từ bỏ cả khu rừng."

Cũng giống như Hoa Huyết, sẽ không vì sợ hãi của cô mà ngừng hút máu người.

Lưu Ly đưa bàn tay để trước nắng, bông hoa trắng gần như trong suốt lấp lánh lạ kì. Dù thu nhỏ lại nhưng nó vẫn là hoa thật.

"Chiếc nhẫn đó là Chấn Nam tặng cho cậu?"

"Không phải. Là của người khác ép đeo thôi."

Âu Thần tinh ý nắm bắt điểm đáng ngờ trong lời nói của Lưu Ly.

"Người khác? Là ai?"

Câu hỏi nói ra đã lâu nhưng vẫn chưa có câu trả lời.

Lưu Ly bây giờ có một loại khí chất rất lạ, an tĩnh mà không hề khiến cho người khác cảm thấy nhàm chán.

Thời gian trôi qua chậm chạp, lâu đến mức Âu Thần cho rằng Lưu Ly sẽ không trả lời mới nghe được tiếng nói nhẹ nhàng như không của cô truyền đến bên tai.

"Là... đóa hoa của quý."

Âu Thần ngẩn ra, đóa hoa của quý?

Đây chắc là biệt danh.

Vừa hay đáng vẻ ngẩn ngơ này của Âu Thần rơi trọn vẹn vào đáy mắt một người, bầu không khí liền trở nên bất bình thường.

"Trông hai người vui vẻ nhỉ?"

Hạ Chấn Nam đi vào lớp, bên cạnh là Vương Khải Minh trên mặt đầy ý cười muốn xem kịch vui.

"Đến rồi à."

Âu Thần cười có chút cứng ngắc, sau đó liền khôi phục lại như cũ.

Lời nói tiếp theo lại mang một chút ai oán.

"Vui như thế nào thì cũng bị tên ôn thần nhà cậu làm cho mất hứng. Người đã về rồi, cậu không cần đeo gương mặt nặng như chì đó để đi dọa người khác."

Đối với Lưu Ly, Âu Thần đích thực là có cảm tình đặc biệt, chẳng qua là bối cảnh của hắn có chút nguy hiểm nên biết dừng lại đúng lúc để cho người xuất thân thuần túy trong sạch như Chấn Nam theo đuổi Lưu Ly. Lâu vậy rồi mà Lưu Ly vẫn thờ ơ với Chấn Nam, làm hắn thấy bản thân mình trao lại cơ hội cho không đúng người.

Không nhắc thì thôi hề nhắc tới lại chỉ có bức mình, mất tích nguyên tuần cả điện thoại cũng tắt. Chơi trò mất tích cũng không thèm nghĩ xem người ở lại tìm cô như hắn có lo lắng hay không. Vứt ba lô trên bàn, Hạ Chấn Nam bước đến trước mặt Lưu Ly.

"Cả tuần qua cậu ở đâu?"

Lưu Ly day trán không khỏi cảm thấy mệt mỏi.

"Chân là ở trên người tôi. Tôi đi đâu không đến lượt cậu quản."

Đã nói được rồi sao? Thật không thể xem thường khả năng hồi phục của Lưu Ly.

Lưu Ly mất tích khiến hắn nhận ra một điều, hắn đã cho cô quá nhiều tự do. Lần này dù có là cường thủ hào đoạt hắn cũng phải ép Lưu Ly đi vào khuôn khổ, từ đó mới có thể tùy thời mà lấy được tình cảm của cô.

"Không đến lượt tôi cũng sẽ quản."

Dù không muốn thừa nhận nhưng hắn cũng phải chấp nhận sự thật Lưu Ly đối với Âu Thần luôn có hảo cảm nhất định. Hạ Chấn Nam quay mặt qua hỏi Âu Thần.

"Cậu biết Lưu Ly ở đâu có phải không?"

"Vừa mới thôi."

"Ở đâu?"

Âu Thần không nhanh không chậm nhả ra hai chữ.

"Trong rừng."

"What?"

Vương Khải Minh trợn mắt há hốc mồm đưa tay lên sờ trán Lư Ly liền bị cô gạt đi.

"Cậu đúng là hết thuốc chữa, trải qua những chuyện như vậy mà còn có thể vào rừng ở đúng bảy ngày. Lư Ly cậu là người hay là yêu quái vậy?"

Là người hay là yêu quái?

Lư Ly bỗng nhiên cười thành tiếng, rất khê nhưng lại khiến cho ba người nổi da gà.

Bàn tay giống như đang vuốt ve đóa hoa nhưng thật chất là muốn vò nát nó, thủy chung vẫn là không làm gì được. Chỉ là một đóa hoa mà cũng khiến Hoa Huyết tiêu tốn linh lực tạo màng bảo vệ.

Hạ Chấn Nam, Âu Thần trừng mắt lạnh nhìn Vương Khải Minh. Lời từ miệng tên này nói ra đúng là không có từ nào tốt đẹp. Như thế nào lại bảo Lư Ly là yêu quái?

Vương Khải Minh xem như không thấy ánh mắt của hai thằng bạn. Bảy ngày có đủ để làm thay đổi một con người? Tại sao hắn vẫn cứ thấy Lư Ly có cái gì đó khác trước đây?

"Nhìn mà xem, ánh mắt dịu dàng đầy yêu thương của cậu có thể đem so với nước ở Thái Bình Dương rồi. Lư Ly, chiếc nhẫn trên tay cậu rất đặc biệt."

Tay đang chống má đỡ cằm của Lư Ly run run trượt khỏi cằm, hại cô suýt nữa cắn trúng lưỡi.

Hành động nhỏ này hiển nhiên rơi vào mắt ba người lại biến thành có tật giật mình.

Lư Ly rất muốn hỏi xem mắt của Vương Khải Minh có phải có vấn đề hay không? Ánh mắt của cô thì yêu thương cái nỗi gì, cô còn hận mình không thể dùng ánh mắt để phanh thủy bông hoa lẫn kẻ nằm trong đó đây.

"Nhảm nhí."

Vương Khải Minh giương đôi mắt hẹp dài đào hoa lên nhìn thẳng vào mắt Lư Ly.

"Phải không?"

Âu Thần chìa tay ra trước mặt Lư Ly, nhìn thế nào vẫn thấy giống hoa thật.

"Tháo ra xem nào."

"Không tháo ra được."

Mà bây giờ cô cũng không muốn tháo ra nữa, để nó trên người chẳng may gặp nguy hiểm vẫn có Hoa Huyết giúp đỡ.

"Không tháo ra được hay là không muốn tháo?"

Hạ Chấn Nam bắt lấy cổ tay Lư Ly đưa tay còn lại muốn tháo chiếc nhẫn. Bởi vì sợ Lư Ly đau nên lực tay rất nhẹ. Lần đầu thấy chiếc nhẫn hắn đã có cảm giác gì đó rất lạ, nhưng không biết là lạ ở chỗ nào.

Chưa chạm đến chiếc nhẫn thì tay đã bị bẻ gấp ra sau, chỉ một động tác vặn tay của Lư Ly đã dễ dàng chế ngự được cánh tay đang nắm lấy tay mình. Đây là một trong số rất nhiều chiêu thức mà Hoa Huyết đích thân dạy cho cô, phòng khi có kẻ đối với cô động tay động chân giống như người đàn ông tồi hôm đó.

Khi đã đạt được mục đích Lư Ly liền buông tay Hạ Chấn Nam ra. Hoa Huyết nói với cô, đóa hoa này vốn là hoa chuyên hút máu người, dù Hoa Huyết không có trong đó nó vẫn có thể tự tìm đến nguồn máu mà nó muốn. Nếu chẳng may người chạm vào nó có dòng máu tương thích với nó, không cần cô nói cũng đã biết sẽ xảy ra chuyện gì.

"Lư Ly, cậu..."

Hạ Chấn Nam và hai người còn lại ngây người một lúc lâu sau cũng không nói ra được từ tiếp theo. Cái cảm giác kì lạ ở trên người Lư Ly có phải là từ sau lần gặp biến cố ma cây giết người, cô không còn là một Lư Ly chân yếu tay mềm như trước đây?

"Chấn Nam...xin lỗi."

Lư Ly đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi đi ra khỏi lớp, chân quen lối đi vào vườn trường. Nơi này yên lặng, tĩnh mịch đối lập với thế giới xô bồ ngoài kia. Thứ cô thích chính là cảm giác yên tĩnh này.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Giáp Mặt Chủ Tịch

Đến khi Luru Ly rời khỏi ba người mới sức tỉnh, trong lòng khó hiểu chồng chất lên nhau.

"Hai cậu có ngửi thấy mùi hương gì không?"

Hạ Chấn Nam và Âu Thần gật đầu. Hương thơm thanh thoát tự nhiên, đậm nhưng không nồng, hương thơm vẫn còn vương vấn trên chóp mũi của họ thật lâu không có tan ra.

Hương thơm này là lúc Luru Ly đi ngang qua bị gió thổi tới làm phiêu tán khắp phòng.

Luru Ly thường ngày không có dùng nước hoa. Hơn nữa họ dám chắc chắn đây không phải là nước hoa, mà là hương hoa tự nhiên, mùi hương tinh tế này không thể nào điều chế ra được.

"Đây là hoa gì? Một khi lấy nó làm hương liệu chính để điều chế nước hoa, nhất định sẽ đắt giá hơn cả Clive Christian No. 1 Imperial Majesty Perfume."

Hạ Chấn Nam đen mặt.

"Lúc này là lúc nào rồi mà cậu còn nghĩ tới kinh doanh."

Vương Khải Minh khép hờ hai mắt ngả người dựa vào ghế hít lấy một hơi hương thơm trong không khí, đem hương hoa lưu lại trong trí nhớ. Hương hoa này rất dễ quyến rũ đàn ông, nhất là khi nó còn ở trên người một mỹ nhân.

"Quốc sắc thiên hương, lấy tên này làm nhãn hiệu thế nào?"

Bốn con mắt nhìn Vương Khải Minh như muốn ăn tươi nuốt sống. Khải Minh có sở thích đặc biệt với nước hoa không phải là họ không biết, với tình cảnh bây giờ mà còn lo tới mấy chuyện này có phải quá không được rồi không?

"Tớ chỉ đùa chút thôi. Hai cậu không thấy Luru Ly có cái gì lạ sao?"

Lạ? Đó là điều mà ai tinh ý một chút đều nhìn ra.

Điều này tất nhiên là hai người họ biết.

Hạ Chấn Nam ngồi lên trên bàn học, từ trên này nhìn xuống có thể nhìn thấy Luru Ly từng bước một đi vào vườn trường. Nơi đó ngoài cô ra hình như đã không còn ai lui tới nữa.

"Âu Thần, giúp tớ điều tra xem thử mấy ngày qua Luru Ly ở trong rừng làm cái gì?"

Những việc điều tra này họ Âu Thần có năng lực làm tốt hơn hẳn, một chân trong tối một chân ngoài sáng đôi khi lại hay.

"Không dễ đâu, khu rừng đó âm âm u u, thường ngày rất ít người qua lại."

Lớp học rơi vào yên tĩnh, ánh nắng đánh tan màn sương chiếu thẳng vào phòng học.

Không lâu sau đó trong lớp dần dần có thêm nhiều người.

Những người mới đến định lên tiếng chào hỏi nhưng khi thấy ba gương mặt trầm trọng của tam vương từ liền đá cái ý nghĩ điên rồ đó đi.

Âu Thần đứng dậy lấy ba lô khoác lên vai.

"Tớ sẽ điều tra xem sao nhưng đừng hi vọng nhiều."

"Ừ."

Hạ Chấn Nam nhìn xuống vườn trường, bóng dáng Luru Ly hoàn toàn bị cây lá che mất. Trong lòng hắn có dự cảm chẳng lành.

Luru Ly ngồi bên mép hồ đưa tay xuống nước nghịch những cọng rong đuôi chó mềm mại mon tron trong lòng bàn tay, môi khẽ cười.

"Thì ra là cô."

Luru Ly giật nảy mình, nụ cười trên môi bất giác trở nên cứng đờ, nắm chặt cọng rong trong tay, cảm nhận được nó đang gãy giữa móng thả lỏng tay.

Có người đến mà cô không hề nghe thấy tiếng bước chân? Thật kì lạ, từ khi trở thành người hoa các giác quan của cô nhạy bén lên rất nhiều.

Luru Ly vẫn ngồi yên không nhúc nhích.

Người phía sau không hề tức giận vì mình bị lơ đi, một lần nữa lên tiếng.

"Cô có liên quan đến cái chết của Thi Thi."

Mây Luru Ly nhú càng chặt, từ từ quay đầu lại lập tức sững người. Giọng nói như nghẹn lại ở cổ họng.

"Chủ... tịch."

Hạ Hường cũng kinh ngạc không kém. Đây chẳng phải là người mà con trai ông đang cố theo đuổi hay sao? Mấy hôm trước ông còn nghe Chấn Nam nói Luru Ly chứng kiến cảnh rẽ cây giết người kinh sợ đến mức mất đi giọng nói. Thế nhưng sự thật liệu có đơn giản như thế không?

Người bình thường có thể lầm tưởng đóa hoa trên tay Luru Ly là nhẫn, nhưng ông thì không. Trên đó còn có một vòng linh quang mờ nhạt bao quanh, là nơi tá túc của người hoa. Có lẽ Luru Ly là kí chủ.

Luru Ly đem tay đeo nhẫn giấu sau lưng che đi cái nhìn sắc bén của Hạ Hường.

"Không cần che giấu. Kẻ ở trong đóa hoa đó đã giết Thi Thi và mấy mươi mạng người trong thành phố đúng không?"

Luru Ly cố giữ bình tĩnh, với một chút linh lực nhỏ nhoi trong người cô lúc này không thể nhìn ra chủ tịch có phải là người hoa hay không, cũng như không ai có thể nhìn ra hạt giống đang ở trong người cô. Tất nhiên vẫn ngoại trừ Hoa Huyết.

"Hoa Huyết, anh chết ở trong đó rồi hả? Mau ra đây đi."

Luru Ly dùng Linh Tê chú gọi Hoa Huyết nhưng không nghe thấy câu trả lời.

Linh Tê chú chỉ có thể truyền đi trong một khoảng cách nhất định, nếu như người được gọi ở quá xa thì có gọi nữa cũng vô dụng.

Lúc Luru Ly ngủ, Hoa Huyết đã trở về Hoa tộc.

Hạ Hường không nói nữa mà trực tiếp ra tay. Lần đầu tiên sau mười tám năm sống như con người ông dùng lại linh lực của mình, ông muốn xem xem là kẻ nào to gan dám ra thế giới loài người làm loạn.

Tất cả cây trong vườn nghe lời hiệu triệu của Hạ Hường xộc tán che phủ hết ánh nắng chiếu xuống vườn trường. Từng cành cây vuron ra đan lấy nhau tạo thành một cái lồng giam giữ Luru Ly trong đó.

Hạ Hường ung dung đứng nhìn, không biết từ lúc nào trên tay xuất hiện một lá nguyệt quế.

Thì ra là người lá, vậy Chấn Nam không phải là...

Luru Ly lúc này không hoảng hốt như Hạ Hường nghĩ. Bình tĩnh đến không bình thường.

Hạ Hường nhìn chiếc lá trên tay, một lúc lâu sau mới nói.

"Gọi người hoa trong chiếc nhẫn ra đây, ta không muốn đối phó với người thường."

"Nếu gọi được cháu đã gọi từ lâu rồi."

Vậy thì để ông xem kẻ đó cứng đầu được bao lâu, nên nhớ, một khi kí chủ chết đi thì linh lực mà người hoa lấy về xem như mất hết.

Lá nguyệt quế trên tay Hạ Hường lơ lửng trong không trung, phân thân thành hàng trăm chiếc lá giống hệt nhau lần lượt bay về phía Luru Ly đang bị nhốt. Mà lúc này chiếc lồng cũng siết chặt lại sắp làm cô ngạt chết.

"Đánh đi."

Trong đầu Luru Ly vang lên một giọng nói vô cùng quen thuộc, đó không phải là của Hoa Huyết mà là của chính cô.

"Nếu còn không chống trả ngươi sẽ chết, ta cho ngươi mượn sức mạnh của ta."

Lúc này Luru Ly mới ngộ ra là hạt giống đang nói chuyện với mình.

Đã vậy thì làm theo thôi, cô cũng không muốn bản thân bị thương. Cô biết chủ tịch sẽ không giết cô.

Chiếc lồng đang siết chặt lại bỗng nhiên bốc cháy, Luru Ly từ trong đám lửa bay vút lên.

Tán cây tán ra, ánh nắng lại chan hòa như cũ.

Từng cánh hoa đào không biết từ nơi nào bay đến chạm vào từng chiếc lá nguyệt quế, lập tức chúng đều tan thành tro bụi rơi xuống dưới.

Hạ Hường sững sốt nhìn lên Luru Ly đứng giữa không trung, mái tóc dài phiêu dật, mi tâm ẩn hiện một ấn kí đỏ như máu nhưng không biết là loài hoa nào. Sức mạnh này có chút quen thuộc.

"Cô là ai?"

"Luru Ly."

Cô biết chủ tịch không hỏi tên cô nhưng vẫn cố ý trả lời như vậy.

Luru Ly đáp xuống mặt đất, nhẹ như lông hồng không phát ra tiếng động nào.

"Đừng giả ngốc nữa, không thì đừng trách ta."

"Chủ tịch, dừng lại ở đây đi."

Một khi hạt giống đã cho cô mượn sức mạnh của nó, hậu quả chính cô cũng không thể nào đoán trước được.

"Được thôi, để ta đánh cô hiện nguyên hình rồi dừng lại."

Hạ Hường nói là làm.

Mưa lá cây một lần nữa áp đảo cánh hoa đào vẫn còn trôi nổi giữa không trung, vừa nãy là vì xem Luru Ly là người nên ông mới nương tay nhưng bây giờ thì không.

Nếu Chấn Nam đã thích cô bé này như vậy thì để ông thử xem Luru Ly có thể trụ được bao lâu, là con cháu của ông thì không thể vô dụng.

Luru Ly nhìn chăm chăm vào những chiếc lá sắc nhọn như phi tiêu đang lao vun vút về phía mình, môi nhướn lên nụ cười hư ảo. Đã vậy thì đừng trách cô.

Mặt đất rung động, rễ cây nổi lên như những con giun đất gặp trời mưa không thở được mà quần quai trên đất liên tục bao vây lấy Luru Ly.

Hai tay Luru Ly bắt ấn, miệng đọc một câu chú thuật cổ. Trời lập tức tối sầm như có bão, không khí tụ lại tạo thành vòi rồng hút hết lá cây, hoa anh đào vào trong, cả cây trong vườn cũng như muốn bay lên theo.

Hạ Hường đưa hai tay lên chắn gió trước mặt, trong lòng lại kinh hoàng như gặp phải ác quỷ.

Làm sao có thể? Ngoài chủ nhân ra không có người hoa nào có thể điều khiển được tự nhiên.

Vòi rồng càng lúc càng lớn, gió tấp vào cửa kính trong phòng học, ngoài kia gió bụi mịt mù, mây đen dày đặc bao phủ lấy cả khoảng trời làm ánh nắng không tài nào xuyên qua được.

Người trong trường nhốn nháo cả lên, mùa này đâu phải mùa bão làm gì có hiện tượng lạ thế này? Vòi rồng bành trướng trên vườn trường, Hạ Chấn Nam lập tức chạy ra ngoài, Luru Ly vẫn còn ở ngoài kia. Vương Khải Minh thấy thế, không kịp suy nghĩ lập tức đuổi theo.

"Chấn Nam, dừng lại."

Gió bên ngoài lớn đến mức khiến hần đứng không vững, giọng nói của Vương Khải Minh bị gió nuốt gọn.

Âu Thần kéo Vương Khải Minh lại, hét lớn.

"Chấn Nam đâu?"

"Phía trước."

Cả hai xuyên qua lớp bụi mịt mù thấy Chấn Nam đang đứng trước vườn trường, liền chạy đến.

"Luru Ly vẫn còn ở trong đó."

Gió quá mạnh, hần làm cách nào cũng không vào được bên trong, vòi rồng ở trên đó không chừng Luru Ly đã bị hút vào trong.

Âu Thần, Vương Khải Minh cũng không vào được. Mỗi khi tiến vào lại có một sức mạnh nào đó đẩy cả ba người ra.

Mà lúc này Hạ Hường như gốc cỏ thụ bám sâu trong lòng đất, chống lại lực hút của vòi rồng.

Lưu Ly xòe tay ra, một đoá Mạn Châu Sa nở rộ trong tay, không hiểu sao cô luôn rất thích loài hoa này.

"Rốt cuộc cô là ai?"

"Là ai?"

Ngay cô là con của ai cô còn không biết thì làm thế nào để trả lời đây.

Nụ cười trên môi Lưu Ly cứ như là bong bóng xà phòng, đẹp nhưng mong manh dễ vỡ. Luôn vô tình khiến cho người khác nhìn thấy mà đau lòng.

Lưu Ly thu lại chủ thuật, cô không định phá hủy cả khu vườn này, hơn nữa cũng không có ý làm chủ tịch bị thương.

Vòi rồng đã không còn nhưng mây đen vẫn giăng mịt mù, cảnh sắc vẫn tối như cũ ngay cả gió cũng không dịu đi.

"Chủ tịch, bây giờ có thể dừng lại rồi chứ?"

"Đâu có dễ như vậy. Chỉ cần cô nói cho ta biết cô là ai, ta có thể suy nghĩ."

Chủ nhân liệu có biết còn một người có sức mạnh giống mình, nếu Lưu Ly là bạn thì không sao, nhưng nếu như ngược lại, hậu quả của nó không thể lường trước được.

"Chủ tịch, không phải tôi không muốn nói mà là không biết nói gì thôi."

"Vậy thì quên chuyện dừng lại đi."

Lưu Ly mệt mỏi đưa tay lên day trán, vừa ngẩng mặt lên đã thấy Hạ Hường như một con gió lướt đến bên cạnh, trên tay rõ ràng đang cầm kiếm.

Nghiêng người tránh đi đường kiếm của Hạ Hường, mũi chân điểm lên mặt đất bay ra đứng giữa hồ. Đoá hoa trên tay bay lên lơ lửng rồi phân thân ra thành hàng trăm đoá hoa giống nhau như đúc. Cô trả lại cho chủ tịch chiêu thức mà ông dùng, có điều nếu chẳng may bị đoá hoa nào đã thương ông phải hiện nguyên hình rồi.

Hạ Hường dùng kiếm chém đi những đoá Mạn Châu Sa đỏ như máu, nhưng kinh hãi phát hiện ra rằng nếu ông chém nó thành ba thì những đoá khác cũng tự mình nhân ba. Đang lúc nghĩ xem nên làm thế nào mới phá được chủ thuật nhìn như đơn giản này, kiếm trên tay bị một đoá hoa chạm vào mà rơi xuống đất, bản thân cũng sắp bị đánh trúng.

Hạ Hường mở to mắt nhìn đoá Mạn Châu Sa đang lao về phía mình. Ông ở Hoa tộc cũng không hề thua kém ai, vậy mà hôm nay lại bại trong tay một tiểu nha đầu sao?

Đóa hoa chỉ còn cách Hạ Hường chừng năm centimet thì một vật gì đó đỏ đỏ vàng vàng bay đến đánh bay đoá hoa, cùng lúc đó một giọng nói gấp gáp vang lên.

"Tiểu thư, thù hạ lưu tình."

*****Clive Christian No. 1 Imperial Majesty Perfume - 12.721,89 USD/oz (= 29,5ml)*****

Giá của 1 oz (= 29,5ml) nước hoa loại này là 12.721,89 USD. Thậm chí nếu giá này là của cả chai nước hoa thì vẫn khiến cho nhiều người không khỏi sửng sốt. Chai nước hoa có dung tích khoảng 500ml. Phần vỏ chai được làm bằng pha lê Baccarat. Phần nắp được làm bằng kim cương trắng lấp lánh 5 cara và phần cổ là bằng vàng 18 cara. Đây là một loại nước hoa rất hiếm, chỉ được sản xuất với số lượng là 10 chai. Vậy nên, loại nước hoa này chắc chắn sẽ trở thành vật sưu tầm quý giá trong tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Không Đánh Không Quen Nhau.

Hiện ra trước mắt cô và Hạ Hường là một người đàn ông mặc đồ đen, không cần nói cũng biết đây là Hữu hộ pháp Y Hàn, còn vật đỏ đỏ vàng vàng kia tất nhiên là là phong.

Y Hàn vận dụng linh lực tạo ra một màng bảo vệ chắn hết Mạn Châu Sa ở ngoài, tự bảo vệ mình và Hạ Hường.

"Hạ Hường, bao năm không gặp ông vẫn cố chấp như vậy. Tiểu thư đã muốn tha cho ông sao còn cố đánh?"

Hạ Hường đơ ra như tượng đá, một lúc lâu vẫn không có trả lời.

Lưu Ly thấy Y Hàn đến đã sớm thu lại chú thuật, chỉ thắc mắc một điều tại sao Y Hàn lại bảo vệ chủ tịch?

Ở ngoài khu vườn tam vương tử làm cách nào cũng không đi vào được, cuồng phong đã dịu đi đôi chút nhưng sắc trời vẫn mịt mù như cũ. Trên trời còn xuất hiện rất nhiều lá nguyệt quế và Mạn Châu Sa là tả rơi xuống, hai sắc màu xanh đỏ này hòa vào nhau không có lấy một chút hòa hợp mà càng làm ba người họ liên tưởng đến việc mà cây giết người.

Trong lòng lo lắng không yên, Lưu Ly vẫn còn ở trong đó không biết là sống hay chết?

"Chấn Nam, bình tĩnh lại."

Âu Thần và Vương Khải Minh ra sức kéo Hạ Chấn Nam lại, mặc cho bị đẩy ngã không biết bao nhiêu lần Hạ Chấn Nam vẫn sống chết lao vào trong, chung thủy vẫn là bị một sức mạnh vô hình nào đó đẩy ra.

"Bình tĩnh? Nếu người ở trong đó là người hai cậu yêu thì hai cậu có bình tĩnh được không?"

Cả hai đều im lặng.

Âu Thần tuy không nói được gì nhưng tức giận không có cách nào dịu xuống được. Nắm lấy cổ áo Hạ Chấn Nam muốn đánh người.

Wang Kai Ming thấy thế liền chạy đến ngăn cản.

"Âu Thần, không được."

Âu Thần không đánh cũng không buông tay, nắm lấy cổ áo của Hạ Chấn Nam mà hét vào mặt.

"Cậu nghĩ ở đây chỉ có mình cậu lo cho Lưu Ly? Chỉ có mình cậu yêu cô ấy? Hạ Chấn Nam, mắt cậu ở đâu hả?"

Hắn làm sao có thể không biết tình cảm mà Âu Thần dành cho Lưu Ly, chẳng qua hắn xem như không thấy. Ba người họ không chỉ là bạn bè mà còn là anh em, không thể chỉ vì một người con gái mà mất đi tình huynh đệ gắn bó bao nhiêu năm.

Thấy Hạ Chấn Nam đã không còn ý muốn xông vào trong Âu Thần mới buông tay, giọng nói cũng dịu đi đôi chút.

"Không vào được thì chúng ta đợi, tớ không tin chúng ta bị chặn ở đây cả đời."

Lúc này, ngoài đợi thì họ còn có thể làm gì đây?

Bên trong khu vườn tĩnh mịch cây cối xơ xác tiêu điều, hoàn toàn không hề biết ở ngoài kia đang xảy ra chuyện gì.

Lưu Ly bước chân nhẹ nhàng, từ trên mặt nước đặt chân lên thảm cỏ ven bờ hồ. Nhân lúc hạt giống còn cho cô mượn sức mạnh mà giải quyết chiến trường lúc này.

Cánh tay khẽ nâng, một luồng ánh sáng đỏ thoát ra từ đầu năm ngón tay bay lướt qua mọi vật, lập tức khung cảnh khôi phục như cũ, ánh mặt trời nhảy nhót trên từng tán cây, sắc trời tươi sáng như cảnh xuân tháng ba đầy sức sống.

Luồng sáng đỏ bay ra ngoài phá tan màn chắn vô hình, lưu lại một lúc lâu trên người Hạ Chấn Nam mới quay trở về nhập vào mi tâm của Lưu Ly. Hạt giống không còn gì để làm liền thu lại sức mạnh của mình.

Ba người ở ngoài đuổi theo luồng ánh sáng chạy vào, được một lúc thì không thấy luồng ánh sáng đâu. Trong lòng có nghi hoặc nhưng nhớ tới Lưu Ly liền chạy đi tìm.

Y Hàn khẽ cúi người chào Lưu Ly. Theo đà này không lâu nữa tiểu thư có thể tự bảo vệ mình mà không cần phiền tới người khác.

"Tiểu thư."

"Y Hàn, sao anh lại ở đây?"

"Chủ nhân bảo tôi nói với tiểu thư là người về Hoa tộc một thời gian, trong thời gian chủ nhân không có ở bên cạnh tiểu thư phải chú ý cẩn thận."

Thảo nào cô dùng Linh Tê chú gọi mãi mà hắn không trả lời. Về Hoa tộc cũng tốt, ít ra cô còn có được vài ngày tự do.

Y Hàn vỗ vai bằng hữu lâu năm không gặp tiện thể đập vỡ đá trên người Hạ Hường.

"Nếu biết ông ở đây đã đến tìm ông lâu rồi."

Hạ Hường xem như đã tỉnh, ánh mắt liên tục dò xét Luru Ly.

"Đó là ai?"

Y Hàn nhìn Luru Ly, nụ cười thâm thúy treo trên môi.

"Kí chủ của chủ nhân, may mắn hôm nay chủ nhân về Hoa tộc nếu không ông sẽ phải bầm dập vài chỗ."

Chủ nhân?

"Chủ nhân đã thoát khỏi phong ấn rồi?"

"Ừm... là tiểu thư thả chủ nhân ra."

Ngẫm nghĩ một chút lại thấy có cái gì đó không đúng.

"Luru Ly là người hoa, làm sao có thể là kí chủ?"

Luru Ly bước đến gần gốc cổ thụ, ngồi xuống dưới gốc cây.

"Cháu vốn dĩ là con người, tất nhiên là có thể làm kí chủ."

Y Hàn gật đầu xác nhận, không giống ngày thường kiệm lời mà còn bổ sung thêm

"Hạt giống đang ở trong người tiểu thư."

Thảo nào ông thấy sức mạnh của Luru Ly có chút quen thuộc, thì ra là giống với chủ nhân.

Nếu không phải trong người Luru Ly có sức mạnh của hạt giống khiến ông không thể đa thương, chẳng phải ông đã gây ra họa lớn rồi sao? Hút máu người có thể khôi phục linh lực nhanh hơn bình thường gấp năm lần, nhưng một khi thất bại hậu quả thật không thể xem thường.

Y Hàn hạ thấp giọng nói xuống mức nhỏ nhất, thì thầm vào tai Hạ Hường.

"Rất có thể sau này tiểu thư sẽ là Thánh mẫu của Hoa tộc, là chủ mẫu của chúng ta cho nên ông cẩn thận một chút."

Hạ Hường giật mình. Nói như vậy không phải tình cảm mà con trai ông dành cho Luru Ly dành ngậm ngùi mà trao cho người khác sao? Là người của chủ nhân ngàn vạn lần không nên động vào.

Mười tám năm trước ông cùng vợ đang mang thai theo lệnh của chủ nhân ra thế giới loài người làm một số nhiệm vụ mật, đúng lúc đó vợ ông lại chuyển dạ sinh Chấn Nam ở thế giới loài người. Sau khi vợ ông hồi phục sức khỏe trở về Hoa tộc thì lúc đó chủ nhân đã bị công chúa U Linh phong ấn, thuộc hạ của chủ nhân bị truy sát khắp nơi, ông còn vợ và con trai vừa mới sinh nên đành trốn ra thế giới loài người sống cho đến ngày hôm nay.

Luru Ly mon men lại gần, hai người đàn ông lại đi thì thầm to nhỏ với nhau. Có vấn đề.

"Hai người quen nhau?"

So về chức vị trong Hoa tộc, Hạ Hường kém Y Hàn, Y Thiên một bậc. Không lí gì khi Y Hàn gọi Luru Ly là tiểu thư mà ông lại không. Hạ Hường hơi cúi người, coi như ra mắt chủ mẫu tương lai.

"Tiểu thư."

Cả người Luru Ly nổi đầy da gà, vô thức lùi ra sau một bước.

"Chủ tịch đừng làm vậy, rất không thoải mái."

Hạ Hường cười, không cho là phải.

"Tuy tiểu thư chỉ bằng tuổi con trai tôi nhưng dù sao cũng là tiểu thư, thứ tự trên dưới phải rõ ràng."

Nói đến đây mới nhớ.

"Chấn Nam cũng là người lá?"

"Không phải, một nửa người lá một nửa người hoa. Về chuyện lúc này mong tiểu thư bỏ qua."

"Không phải lỗi của chủ tịch."

Không đánh không quen nhau, nửa chữ cũng không sai.

Y Hàn lắng nghe tiếng bước chân, mày nhíu lại rồi giãn ra.

"Có người đến. Tiểu thư ở Diamond nhờ ông để ý một chút. Người của công chúa U Linh có thể phát hiện ra tiểu thư bất cứ lúc nào."

"Yên tâm, đi đi."

Với sức của Hạ Hường bảo vệ tiểu thư không khó, Y Hàn yên tâm được phần nào không nói gì thêm bay trở về Hoa tộc. Thân ảnh mới đó đã không thấy đâu.

Khi tam vương tử đến đã thấy Lưu Ly nằm bất tỉnh nhân sự dưới gốc cây mà bên cạnh Hạ Hường đang cố gọi Lưu Ly tỉnh dậy.

Bạn đang đọc truyện *Hòn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Hiện Tượng Kỳ Lạ.

Hạ Chấn Nam hốt hoảng chạy đến bên gốc cây đỡ lấy Lưu Ly dựa vào người mình.

"Ba, Lưu Ly bị làm sao?"

Hạ Hường trầm thờ dài trong lòng.

Chấn Nam à, người này con ngàn vạn lần không nên yêu.

Nghĩ là nghĩ vậy nhưng Hạ Hường vẫn làm tốt vai diễn của mình.

"Ta cũng không biết. Lúc đến đây đã thấy như vậy."

Hạ Chấn Nam lo lắng đến mức quên không hỏi làm cách nào mà Hạ Hường có thể đi vào vườn, chỉ có hai người còn lại là vẫn giữ được bình tĩnh mà thắc mắc.

Âu Thần ngồi xuống một bên, trong lòng có lo lắng nhưng không thể hiện ra ngoài.

"Chú làm cách nào mà vào được đây?"

Hạ Hường không chớp mắt lấy một cái trả lời ngay lập tức.

"Tất nhiên là đi vào. Con hỏi vậy là có ý gì?"

Âu Thần và Vương Khải Minh nhìn nhau. Không lẽ không thấy gì sao?

"Chú có thấy trong này có cái gì lạ không?"

Hạ Hường nhíu mày đảo mắt nhìn quanh.

"Lạ? Ta ở đây từ sáng sớm đâu có thấy cái gì, nếu lạ thì chỉ có ba đứa thôi. Vào học rồi sao lại chạy ra đây?"

Vương Khải Minh không tin hỏi lại.

"Chú thật không thấy gì?"

"Ta việc gì phải giấu ba đứa."

Cũng đúng.

Hạ Hường tự nhiên như không hỏi lại.

"Có chuyện gì sao?"

Vương Khải Minh thuật lại hiện tượng lạ vừa nãy chờ đợi vài câu bình luận của Hạ Hường, nhưng chỉ thấy gương mặt trầm trọng đang suy nghĩ gì đó của ông đành bỏ qua, ngồi xuống bên cạnh Hạ Chấn Nam vươn tay ra vỗ vỗ vào một bên mặt Lưu Ly.

"Cậu làm gì thế hả?"

Hạ Chấn Nam khó chịu trừng mắt, hần cảm thấy để Luru Ly ngủ trong vòng tay mình như vậy rất tốt. Tạm thời không muốn cô tỉnh dậy.

"Tất nhiên là gọi Luru Ly dậy. Bây giờ ngoài cô nàng này ra không ai có thể giải thích chuyện lúc này."

"Không gấp. Để tớ đưa Luru Ly lên phòng y tế."

Nghe thấy câu này Luru Ly đang giả vờ ngất mí mắt khẽ run, chậm rãi mở mắt ra đúng vào lúc Hạ Chấn Nam đang muốn bế cô lên.

"Ừm..."

"Chấn Nam, để Luru Ly xuống."

Âu Thần ngăn lại hành động của Hạ Chấn Nam, cùng đỡ Luru Ly ngồi xuống gốc cây.

"Cậu tỉnh?"

Luru Ly lấy tay giụi mắt, dáng vẻ này rất giống vừa mới ngủ dậy. Luru Ly giụi nhiều đến mức làm hai mắt cũng đỏ lên, ngo ngắc nhìn bốn người trước mặt.

"Sao mọi người lại ở đây?"

Tĩnh thật đúng lúc.

Hạ Chấn Nam tuy không vui nhưng nhìn thấy Luru Ly đã tỉnh tàn đá đang đè nặng trong lòng cuối cùng cũng có thể gỡ xuống.

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Chuyện gì là chuyện gì?"

Luru Ly đưa đôi mắt ngây thơ, trong sáng như ngọc nhìn bốn người đáng tiếc không có ai tin.

"Đừng có giả ngốc. Nếu không có gì sao cậu lại nằm bất tỉnh nhân sự dưới gốc cây."

Hạ Chấn Nam đưa tay lấy một cánh Mạn Châu Sa rất nhỏ ở trên tóc Luru Ly xuống, chìa tay ra trước mặt cô.

Luru Ly cảm lấy xem, chắc lúc này vô ý để dính phải.

Kính ngạc thốt lên.

"Mạn Châu Sa!"

Sau đó còn lăm bầm một mình.

"Trong vườn không có hoa này, vậy thì làm sao nó có ở trên tóc mình. Quái thật."

Hạ Hường đứng một bên không khỏi thấy khâm phục khả năng diễn xuất của Luru Ly, giống như thật, ngay cả ánh mắt cũng mờ mịt như không biết gì. Mắt nhìn người của chủ nhân trước nay luôn tốt như vậy. Trong lòng ông có chút tiếc nuối, mới lúc này ông còn đang thử sức con dâu, nào ngờ chỉ trong tích tắc mà mọi chuyện lại thay đổi đến bước này.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Liễu Quỳnh Nhi.

"Lúc này ở đây có hiện tượng lạ."

Hạ Hường lên tiếng phá tan ánh mắt nghi ngờ nhìn nhau của tam vương tử cũng như mở đường cho Luru Ly.

"Hiện tượng lạ?"

Luru Ly càng ngu ngơ không hiểu.

"Nãy giờ cháu ở đây có thấy gì đâu."

Hạ Chấn Nam chung thủy không bỏ sót biểu cảm nào trên gương mặt Luru Ly, lúc này cuồng phong gào thét như vậy mà không biết gì nói ra ai có thể tin? Hơn nữa vô duyên vô cớ bị ngắt xiu càng làm hấn hăng định Luru Ly đang đóng kịch.

"Cậu thật sự không thấy gì?"

Luru Ly lắc đầu, gương mặt như đang luẩn quẩn trong màng sương, chỉ có thể dùng hai từ mịt mù để hình dung.

Tại sao trước đây cô không phát hiện ra mình cũng có thể đóng kịch?

"Vậy tại sao cậu lại bị ngắt?"

Luru Ly gãi đầu, vừa nhớ lại vừa kể.

Lúc đó cô vừa đi vào vườn, trong không khí thoang thoảng một mùi hương nồng thật nồng của hoa oải hương. Buổi sáng thức dậy sớm đã làm cô mệt mỏi rồi nay thêm hương hoa này nữa không gục mới là chuyện lạ. Ai chẳng biết oải hương có tác dụng khiến người hít phải dễ đi vào giấc ngủ, cô nhớ lúc nhỏ mẹ thường đặt một lọ oải hương khô ở đầu giường.

"Chuyện chính là như vậy, khi tỉnh dậy thứ đầu tiên thấy là mọi người làm gì có cái gì lạ."

Chậm một chút Luru Ly nói tiếp.

"Lúc này có cái gì thú vị thật sao?"

Tam vương tử giật giật khoe môi. Luru Ly này có phải là heo không? Đi đâu cũng ngủ được, trong vườn quả thật có một khoảng đất nhỏ trồng hoa oải hương, tai nạn do cây cối mấy ngày nay nhiều không kể xiết, phải cẩn thận hơn thôi.

Vương Khải Minh cũng chẳng muốn bắt bẻ Luru Ly nữa, vẫy tay gọi Luru Ly lại gần.

"Muốn biết thì lại đây."

Cuối cùng cũng thoát nạn, Luru Ly mon men lại gần.

Vương Khải Minh hoa tay múa chân, quả thật đã đem sự thật phóng đại lên cả trăm lần.

Luru Ly kinh ngạc, miệng há to đến nỗi nhét mấy quả trứng gà vào cũng còn dư chỗ.

"Đừng đùa, nếu có vòi rồng hẳn là tôi đã bay lên tới cung trăng rồi. Với lại khung cảnh này thật không giống với cái chuyện kì lạ cậu vừa nói, có vòi rồng mà nơi này ngay cả một nhánh cây bị gãy cũng không có, cậu nói vậy ai tin đây?"

Không sai, ba người họ cũng không hiểu nổi thế này là thế nào? Rõ ràng là có vòi rồng, hơn nữa ánh sáng đỏ đỏ thật kì lạ, giống như mang theo hơi thở của ai đó.

Hạ Hường lắc đầu không biết nói gì cho phải. Tiểu thư đã hoàn toàn nhập vai.

Âu Thần nhìn ngang nhìn dọc, muốn tìm ra cái gì đó chứng thực cho lời nói của Khải Minh vô tình bắt gặp ánh mắt của Hạ Hường đang dừng lại trên người Luru Ly.

"Chú Hạ, có chuyện gì sao?"

Hạ Hường sắc mặt không đổi, tự nhiên thu hồi tầm mắt. Ông đã quá thất thố rồi.

"Không có gì, mấy ngày nay chuyện lạ liên tục tìm đến nên có chút dăm chiêu thôi. Mấy đứa phải cẩn thận, không có việc gì thì đừng đi ra ngoài nhiều. Trở về lớp đi, vào học lâu lắm rồi."

Nói đến học Luru Ly không để ý hình tượng thét lên.

"Tiết đầu là của Diệt Tuyệt sư thái!"

Tam vương tử lấy hai tay bịt tai, không vừa lòng đồng thanh.

"Cậu nhỏ tiếng chút được không?"

Nhỏ tiếng? Lúc này nhỏ tiếng có cứu vãng được gì không?

Diệt Tuyệt sư thái rất ghét học sinh vào trễ, còn nhớ lần đầu tiên đặt chân vào Diamond, cô đã được vinh dự lau dọn nhà vệ sinh một tháng chỉ vì tội danh trễ học này. Nhà vệ sinh của trường Diamond cũng không phải bẩn thỉu gì nhưng từ ngày cô bị phạt nó trở nên kinh khủng một cách lạ thường, cũng đúng thôi, đó là dịp hành hạ cô của mấy cô chiêu cậu ấm này mà. Một tháng đóng đô trong nhà vệ sinh đối với cô mà nói chính là ác mộng kinh hoàng đúng thứ hai sau Hoa Huyết, tam vương tử dù gì cũng có gia thế hiển hách tất nhiên sẽ không bị trách phạt, còn cô làm gì có được may mắn đó.

Hạ Chấn Nam buồn cười vò rối đầu Luru Ly.

"Yên tâm đi, đảm bảo với cậu lịch sử sẽ không tái diễn."

Luru Ly gạt tay Hạ Chấn Nam xuống, sửa sang lại mái tóc rối tung, bước chân tự nhiên di chuyển ra xa tạo khoảng cách.

Ánh mắt Hạ Chấn Nam ám đạm đi không ít nhưng vẫn duy trì nụ cười âm ập trên môi.

"Thời được rồi, vào lớp đi."

Bốn người cùng chào Hạ Hường rồi mới đi vào lớp.

Trên hành lang không khí náo nhiệt hơn thường ngày rất nhiều, tất cả đều đang bàn tán về hiện tượng lạ lúc này.

Vương Khải Minh dương dương tự đắc.

"Giờ đã tin chưa?"

Luru Ly không trả lời chỉ gật gật đầu.

Ngoài dự đoán, lớp học của sư thái hôm nay rôm rả lạ thường, y như cái chợ. Trên bục giảng có một cô gái dáng người cao cao, mái tóc ngắn màu hạt dẻ thật xinh đẹp đứng trước lớp giới thiệu.

"Chào mọi người mình là Liễu Quỳnh Nhi, mong mọi người giúp đỡ."

Con gái có vẻ ngoài xinh đẹp ở Diamond không thiếu nhưng từ cô gái này toát lên vẻ đẹp mỏng manh và tinh khiết đến không ngờ, giống như đoá hoa quỳnh nở trong đêm tối, chỉ một đêm rồi tàn. Thật muốn làm cho người ta cảm lòng không đau mà hết lòng bảo vệ, che chở.

Luru Ly dè dặt lên tiếng phá tan buổi lễ ra mắt của bạn mới.

"Thưa cô..."

Chưa nói hết câu đã thấy một cái bóng xẹt qua người, chính là cô bạn mới đó.

"Chấn Nam, I miss you!"

Hạ Chấn Nam bị Liễu Quỳnh Nhi ôm chầm lấy muốn cười không được mà muốn khóc cũng không xong, đang ở trước mặt Luru Ly có biết không? Lát nữa... lát nữa hẳn sẽ giải thích với cô sau.

Quỳnh Nhi ý thức được thái độ không vui của Hạ Chấn Nam liền buông người ra, hai tay chống nạnh.

"Này, thái độ này của cậu là sao hả? Tớ ngăn dậm xa xôi về đây không phải để thấy gương mặt thối rửa này của cậu."

Khóe môi Luru Ly cong lên, gương mặt thối rửa, từ này rất có tính lịch sử nha.

"Cậu về từ lúc nào?"

"Tất nhiên là vừa mới."

Vừa xuống máy bay là đến đây ngay, thế mà một chút chào đón người ta cũng không có.

Vương Khải Minh thờ dài thường thọt, ồ đột lên tiếng.

"Quỳnh Nhi, ở đây cũng không phải chỉ có mỗi Chấn Nam."

"Thấy rồi, không cần phải nhắc."

Liễu Quỳnh Nhi làm ra vẻ một chút rồi nhào vào ôm lấy Vương Khải Minh cùng Âu Thần, nụ cười trên môi rực rỡ như ánh mặt trời.

"Nhớ hai người muốn chết!"

Sau màn ôm nhau thăm thiết cả lớp tất nhiên là hóa đá, Luru Ly cũng không ngoại lệ.

"Tất cả trở về chỗ ngồi."

Tiếng nói uy nghiêm của sư thái vang lên bên tai kéo hồn Luru Ly trở về thân thể, quay qua nhắc nhở ba người còn lại.

"Về chỗ ngồi thôi!"

Âu Thần vừa định trở về lớp của mình liền bị Liễu Quỳnh Nhi kéo lại.

"Ngày mai chuyển sang đây học luôn đi, cậu đánh lè một mình thế là không được."

Âu Thần suy nghĩ một chút rồi gật đầu đồng ý, lần này Quỳnh Nhi trở về hẳn là không đi nữa.

Khi tất cả đã yên vị trên ghế ngồi, lớp học quay trở lại với không khí im lặng thường ngày, bạn mới rất hiểu ý không hề nói chuyện lần nào, chỉ ngồi nghiêng người nhìn Luru Ly không chớp mắt, giống như đang nghiên cứu thứ gì đó.

Tiết học kết thúc, sư thái vừa bước ra khỏi lớp Liễu Quỳnh Nhi không thể kiềm chế được nữa, cười tươi như hoa đưa tay ra làm quen với Luru Ly.

"Xin chào, tớ là Quỳnh Nhi, chúng ta là bạn, được chứ?"

Luru Ly mất một lúc lâu mới bắt kịp cảm xúc vui mừng bất ngờ của cô bạn ngồi cạnh, bắt tay làm quen.

"Chào, tớ là Luru Ly."

"Tất nhiên tớ biết cậu là Luru Ly, khi còn ở Anh đã nghe rất nhiều về cậu."

Lần này thì Luru Ly ngạc nhiên thật, từ khi nào ngay cả người ở Anh về như Quỳnh Nhi cũng biết cô?

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Món Quà Bất Ngờ.

"Lúc ở Anh đã nghe Khải Minh kể rất nhiều về cậu."

Khải Minh...

Ánh mắt Luru Ly như muốn đem Vương Khải Minh ra tòng xẻo. Tên leo mép này được lắm, còn giám đem cô ra làm đề tài buôn chuyện.

Vương Khải Minh ngồi bàn trên quay mặt xuống nhún vai cười trừ, hẳn cũng không định nói đâu, chỉ tại lỡ miệng nhắc đến tên Luru Ly, cuối cùng bị Quỳnh Nhi khùng bỏ điện thoại ép cung mà thôi.

"Khải Minh đã nói gì?"

"Đại loại là nói cậu xinh đẹp, lần đầu tiên bước chân vào Diamond đã đốn ngã hai trái tim ngây thơ của Chấn Nam và Âu Thần nhưng mãi mà chẳng thấy cậu động lòng trước ai cả. À, còn chuyện này nữa."

Hai mắt Liễu Quỳnh Nhi sáng lên, long lanh như có nước.

"Có thật là cậu nhìn thấy ma cây giết người không? Tớ chính là vì chuyện này mà vượt ngàn dặm xa xôi về đây."

Mây Luru Ly nhíu lại rồi giãn ra rất nhanh, khẽ cười gật đầu.

Ánh mắt mong chờ của Quỳnh Nhi rất chân thành, trong đó ẩn chứa nỗi có thể nhìn thấy đấy. Hai tay bắt lấy tay Luru Ly lắc qua lắc lại, háo hức như trẻ nhỏ sắp được đưa đi chơi.

"Vậy cậu kể đi, nghe Khải Minh nói chẳng tin được mấy phần."

Luru Ly còn chưa mở miệng nói câu nào thì cô giáo dạy Hóa đi vào, đành quay qua nói với Quỳnh Nhi.

"Giờ giải lao tớ sẽ kể."

"Được, được. Tớ sẽ cố gắng chờ đến khi đó."

Liều Quỳnh Nhi nguyên là một đóa hoa quỳnh lớn lên trong thế giới loài người. Trong lần Hoa Huyết bị phong ấn mười tám năm trước, ba mẹ và anh trai của Liều Quỳnh Nhi bị U Linh sát hại, sau này khi Hạ Hường trở về Hoa tộc đã nhận nuôi Liều Quỳnh Nhi rồi mang cô ra thế giới loài người. Tò mò về dòng loại của mình là điều dễ hiểu.

"Ngồi ngắn ở đó suy nghĩ cái gì?"

Câu hỏi của Vương Khải Minh đánh tan suy nghĩ của Hạ Chấn Nam, hắn đang nghĩ xem nên giải thích với Luru Ly như thế nào về hành động lúc này của Quỳnh Nhi.

"Không có gì. Cô đến rồi tập trung học đi."

Vương Khải Minh cười cười gỡ sách ra, cũng không có vạch trần tâm tư của Hạ Chấn Nam.

Cái loại ngơ ngẩn này cũng chỉ có vì Luru Ly mà tồn tại thôi. Cậu và Âu Thần đều như nhau, mắc bệnh nặng quá rồi.

Tiết học trôi qua nhanh chóng, chuông báo hết giờ vừa vang lên Liều Quỳnh Nhi đã không thèm để ý đến ai, trực tiếp kéo Luru Ly đi xuống canteen.

Hạ Chấn Nam, Vương Khải Minh chỉ biết lác đác đứng dậy đi qua lớp bên cạnh gọi Âu Thần cùng đi hóng chuyện. Nghe đồn chưa hẳn đã kịch tính bằng nghe Luru Ly kể.

Liều Quỳnh Nhi ấn Luru Ly xuống ghế ngồi, bản thân mình cũng ngồi xuống bên cạnh rồi vẫy vẫy tay gọi phục vụ. Canteen của trường Diamond thật ra là một nhà hàng năm sao đúng chuẩn, đầu bếp cũng là được tuyển chọn rất kĩ càng mới có thể vào làm việc ở đây. Thực đơn nhanh chóng được đưa đến trong tay Quỳnh Nhi, không cần nhìn xem trong đó có gì Quỳnh Nhi đã thuận miệng gọi một đồng đồ ăn bảo phục vụ đi chuẩn bị.

Luru Ly không để ý tới hành động hoang phí thức ăn của Quỳnh Nhi nghiêng đầu nhìn ra bên ngoài, Quỳnh Nhi sõi nổi cũng rất dễ gần, biết đâu sau này sẽ là bạn thân của cô.

Bạn thân? Hai từ này trước nay đối với cô luôn rất xa xỉ.

"Nhóm Chấn Nam đến rồi kìa."

"Bọn họ chính là đi theo hai chúng ta hóng chuyện."

Tam vương tử đi tới kéo ghế cùng ngồi xuống. Lâu thật lâu vẫn không thấy Luru Ly lên tiếng, đừng nói là Quỳnh Nhi nôn nóng mà ngay cả tam vương tử bọn họ cũng sắp bị Luru Ly làm cho tò mò chết rồi.

Như thường lệ vẫn là Vương Khải Minh lên tiếng mở đầu.

"Đừng yên lặng thế chứ. Chẳng phải là muốn kể chuyện ma cho Quỳnh Nhi nghe à?"

Luru Ly im lặng không phải không muốn nói mà đang sắp xếp lại trình tự một chút, tránh đến lúc đó lại lỡ miệng nói ra cái gì không nên nói. Cảm thấy đã không còn vấn đề gì Luru Ly mới nhẹ giọng lên tiếng, Bình thân, nhẹ nhàng như đang kể một câu chuyện không có chính mình trong đó.

"Lúc đó là mười giờ tối, trên đường vắng tanh không một bóng người, không bao lâu sau đó tớ nghe thấy tiếng bước chân vang lên sau lưng mình, không hiểu sao thấy bất an mới bỏ chạy. Ai ngờ tớ đến đuôi gặp phải yêu râu xanh, mới chạy một đoạn đã bị tóm lại ném thẳng vào tường. Sau đó..."

Luru Ly chậm chậm kể lại, một chi tiết nhỏ cũng không bỏ sót, chỉ là không nói đến người điều khiển rẽ cây đó chính là mình.

Tam vương tử, Liều Quỳnh Nhi và cả canteen đều chăm chú nghe Luru Ly nói, ngay cả anh phục vụ mang thức ăn ra cũng quên mất nhiệm vụ của mình mà ở lại hóng chuyện.

"Lúc tớ ý thức được xung quanh đang xảy chuyện gì thì người đàn ông đó đã chết rồi. Chết rất thảm. Tớ không biết tại sao trong miệng mình có máu, mùi vị đó kinh tởm đến mức những gì ăn được trước đó đều bị nôn hết ra ngoài."

Tiêu hóa hết những gì Luru Ly nói, Liều Quỳnh Nhi mới chép miệng bình phẩm vài lời, chung quy lại là người đàn ông đó đáng chết. Không biết là ai ở đằng sau điều khiển đâm rẽ cây đó cứu Luru Ly?

"Họa từ một chữ sắc, đáng đời. Sau này ba cậu cũng coi chừng đó. Mà Luru Ly này, cậu bị mất giọng nói phải không?"

"Ừ, nhưng mà không sao nữa rồi."

"Cậu về đây có ai biết không?"

Hạ Chấn Nam đột ngột lên tiếng, Quỳnh Nhi trở về hắn không thể nào không biết gì.

"Không. Sáng nay vừa xuống máy bay tớ đã đến đây rồi. Cô chú cũng chưa gặp qua."

"Cậu về sớm một chút nhất định sẽ thấy cảnh Chấn Nam phát điên lao vào vườn trường."

Hóa ra cô bỏ qua nhiều chuyện như vậy, lần này về rồi sẽ không đi nữa.

"Âu Thần kể nghe nào?"

Một câu chuyện nữa tiếp tục từ đó, năm người vừa ăn vừa tám chuyện cho đến khi hết giờ giải lao.

Mới đó mà Quỳnh Nhi vào học đã được một tháng, một tháng này tam vương tử hoàn toàn bị bỏ lơ. Bất kể là ở trường hay ở ngoài Quỳnh Nhi đều dính lấy Lư Ly như sam, tình cảm vì thế mà cũng trở nên thân thiết.

Từ nửa tháng trước Diamond lên kế hoạch tổ chức cho học sinh đi du lịch ở Hawaii, đối với các thiếu gia tiểu thư gia đình quyền quý, Hawaii chẳng có gì xa lạ nhưng Lư Ly là lần đầu tiên đến đây, tâm trạng không khỏi có chút phấn khích.

Lớp Lư Ly được sắp xếp ở khách sạn Paradise (Thiên đường), đây là một khách sạn năm sao đạt chuẩn quốc tế nổi tiếng trên toàn thế giới, được một ông chủ bí ẩn cho xây dựng cách đây năm năm. Giống như tên gọi của nó Paradise là chốn ăn chơi hưởng lạc của những kẻ có tiền, phòng nghỉ cao cấp, nhà hàng sang trọng... phàm là những thứ có ở đây đều thể hiện được đẳng cấp của người sử dụng.

Quả thật nơi này rất đẹp nhưng đem so với cung điện của Hoa Huyết thì còn kém xa, Lư Ly bỏ hành lý vào tủ bước đến gần cửa sổ nhìn ra khung cảnh bên ngoài.

Những bãi cát trắng là loi bóng dừa đổ xuống soi mình dưới dòng nước biển trong xanh như ngọc, từ nơi này có thể nhìn ra đảo Maui được tạp chí du lịch "Condé Nast Traveler" bình chọn là "Hòn đảo tuyệt vời nhất hành tinh". Phong cảnh của vùng đảo tươi đẹp, khí hậu ôn hòa, đời sống văn hóa, giải trí sôi động và phong phú đã khiến Hawaii được coi là "thiên đường du lịch và nghỉ dưỡng" của thế giới. Tất nhiên nhắc đến Hawaii thì không thể nào bỏ sót điệu nhảy Hula nổi tiếng của thổ dân nơi đây.

"Lư Ly..."

Quỳnh Nhi ở ngoài cửa sổ đầu vào, thấy Lư Ly có trong phòng mới bước vào.

Gương mặt Liễu Quỳnh Nhi có cái gì đó bất thường nhưng không biết là bất thường ở chỗ nào.

Lư Ly quay người lại, tươi cười đi đến chỗ Liễu Quỳnh Nhi đang đứng.

"Đại tiểu thư, có chuyện gì?"

"Có muốn đi du thuyền ra biển chơi không?"

"Tất nhiên là muốn, đến Hawaii mà không ra biển thì còn đi làm gì."

"Vậy thì đi thôi, cả lớp chỉ chờ mỗi mình cậu. Tớ còn lo cậu đi máy bay mệt sẽ không đi nữa chứ."

Hai người cứ như thế riu rít đi ra bến cảng, từ xa nhìn lại Lư Ly hoàn toàn choáng váng với mức độ xa xỉ của học sinh trường Diamond. Cái này cũng được gọi là du thuyền sao?

Siêu du thuyền mô phỏng hòn đảo này được thiết kế bởi công ty Yacht Island Designs của Anh. Điểm độc đáo nhất của nó chính là thiết kế núi lửa nhân tạo cao chót vót. Đặc biệt hơn, bên trong núi lửa này, người ta xây một rạp chiếu phim, thư viện, phòng chơi game, phòng gym, spa và các phòng nghỉ VIP. Trong khi đó, ngoài boong tàu có hồ bơi tuyệt đẹp, nước xanh ngắt được tạo thành nhờ một thác nước nhân tạo đổ xuống từ đỉnh núi lửa. Bao quanh hồ bơi là các nhà nghỉ ngơi, thư giãn dành cho các đại gia. Ngoài ra, trên boong tàu còn có quán bar và điểm ăn tối ngoài trời. Thậm chí, siêu du thuyền này còn được trang bị một bãi đỗ trực thăng và bến tàu nhỏ ở phía sau.

"Tớ chưa đi lên đó đã có cảm giác say sóng, thật sự quá xa xỉ."

Càng tới gần càng cảm thấy có cái gì đó không ổn. Tại sao ai cũng nhìn cô với ánh mắt tìm tòi, nghiên cứu đó?

Lư Ly nhủ mảy kéo tay áo Quỳnh Nhi hỏi nhỏ.

"Trông tớ lạ lắm à?"

Nhìn qua mới phát hiện ra chính Quỳnh Nhi cũng có ánh mắt đó.

"Cậu thật sự không biết?"

Lư Ly thành thật lắc đầu.

Không giống đang nói dối, chắc là ai đó thăm ngưỡng mộ Lư Ly thôi. Người này cũng quá cường đại rồi.

"Cậu không lạ, thật đó."

Luru Ly triệt để ngờ ngẩn. Đây là đang có chuyện gì vậy?

Liễu Quỳnh Nhi đột nhiên ôm chặt lấy Luru Ly hét toán lên.

"Luru Ly cậu trúng số độc đắc rồi. Chiếc du thuyền này là có người mang đến, nói là tặng cho cậu."

Luru Ly đơ ra như tượng đá, tặng... tặng cho cô? Có khi nào nhầm không?

Đầy Quỳnh Nhi ra, Luru Ly nuốt nước bọt vài lần mới có thể lên tiếng.

"Cậu đừng đùa, làm gì có chuyện đó chứ."

"Quỳnh Nhi không đùa đâu."

Tam vương tử từ sau lưng của Luru Ly đi đến.

Thấy Luru Ly vẫn còn đứng đơ ra đó, Hạ Chấn Nam bức bối lên tiếng. Chiếc du thuyền này ngay cả hắn cũng là lần đầu nhìn thấy. Cả tháng nay không có chuyện lạ làm hắn tưởng mọi chuyện đã qua nào ngờ đi đến đây rồi mà cũng không tránh khỏi.

"Chính xác là tặng cho cậu. Nói đi, là ai tặng cậu hả?"

"Tôi... tôi không biết."

Chắc là cô đang mơ rồi. Cô làm gì quen người nào giàu có đến mức này.

Tam vương tử bọn họ đến gặp người mang du thuyền đến, chính tai nghe người đó nói còn không tin được huống gì là Luru Ly.

"Luru Ly... cậu có kim chủ phải không?"

Từ đằng xa tiến đến một cô gái có mái tóc màu hung đỏ, giọng nói nghe ra rất không vui. Vì cái gì Luru Ly luôn được nhiều nhân vật có tiền, có quyền để ý đến?

Luru Ly nhìn Dương Nguyệt Mỹ, nhàn nhạt lên tiếng. Cô bạn này trước nay không vừa mắt cô, cũng từng khiến cô suýt chết mấy lần.

"Tôi mà có người bao dưỡng thì cậu hẳn là được làm vợ bé của nhân vật phong vân nào đó rồi."

Dương Nguyệt Mỹ tức đến xám mặt muốn nói gì đó nhưng cố nhịn, ở đây toàn là người suốt ngày bám theo Luru Ly, làm gì cô ta ở đây chỉ có cô thiệt thòi. Đem gương mặt xinh đẹp méo mó đi lên du thuyền, một chiếc du thuyền thôi mà, có gì to tát.

Quỳnh Nhi kéo tay Luru Ly đi lên tàu.

"Bỏ qua đi, du thuyền này là tặng cho cậu, cũng phải xem nó như thế nào chứ. Đi thôi."

Luru Ly cũng không muốn chấp nhứt với Dương Nguyệt Mỹ, cùng Quỳnh Nhi và tam vương tử đi lên thuyền, trong lòng vẫn thắc mắc về người đã tặng chiếc du thuyền này cho cô.

Rốt cuộc người này là ai?

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Bạn học của Luru Ly thường ngày ngay cả nói chuyện với Luru Ly cũng lo sẽ làm giảm giá trị bản thân, nay thấy Luru Ly là cứ như ong thấy mật, hết người này đến người khác vây lấy Luru Ly mà hỏi cùng một câu.

"Luru Ly, chiếc du thuyền này thật sự có người mang đến tặng cho cậu sao?"

Luru Ly đối với việc bỗng nhiên được quan tâm không thấy chút vui mừng nào, đầu óc cứ quay mòng mòng theo mấy câu hỏi của đám bạn. Chỉ ốm ờ cho qua chuyện.

"Này, mấy người có để cho Luru Ly yên không hả?"

Liều Quỳnh Nhi cố gắng chen vào giữa thành lũy đang vây lấy Luru Ly mà hét lên. Cái đám người không biết liêm sỉ, thường ngày ngay cả liếc mắt nhìn Luru Ly một cái cũng sợ bản mặt mà bây giờ cứ như mèo thấy mỡ.

Cả đám người thấy Liều Quỳnh Nhi liền không nói gì nữa, tản ra tìm thú vui cho riêng mình. Người này sớm muộn gì cũng lộ diện thôi, nôn nóng gì chứ.

"Chết ngạt vì đám người này mất. Luru Ly, có nghĩ ra là người nào không?"

Luru Ly lắc đầu, cô đã bối tung trí nhớ của mình rồi nhưng không tìm ra người nào có khả năng mua chiếc du thuyền mà ngay cả giá cũng chưa có con số xác định này.

"Có khi là người thăm thương trộm nhớ tớ cũng nên. Nhóm Chấn Nam đi đâu rồi?"

"Chắc lại đi lang thang tham quan rồi, mặc kệ ba người họ đi."

Liều Quỳnh Nhi nằm sang chiếc ghế bên cạnh cùng Luru Ly phơi nắng. Nằm đây tận hưởng chút nắng vàng, gió nhẹ không có gì là không tốt.

"Cậu giám không?"

"Có gì mà không giám."

Vương Khải Minh sau khi nhận được câu trả lời của Âu Thần liền xắn tay áo lên đến khuỷu tay, bước chân nhẹ như mèo đi đến sau lưng Hạ Chấn Nam khom lưng xuống tóm lấy hai chân kẻ xấu số. Âu Thần nhân cơ hội ẩn vai Hạ Chấn Nam xuống, nụ cười trên môi không khác hồ ly là bao.

Hạ Chấn Nam vùng vẫy nhưng vẫn bị hai thằng bạn khiêng lên, đung đưa trong khung trung một hồi vẫn là không thoát khỏi số mệnh, oanh oanh liệt liệt bị ném xuống hồ bơi.

"Một, hai, ba..."

"Bùm."

"Ha... ha... ha."

Nước văng lên tung tóe, Hạ Chấn Nam ở dưới hồ bơi uống ngay một bụng nước trông thảm không thể tả. Vừa trôi đầu lên đã ho sù sù.

"Hai người... hai người..."

Hạ Chấn Nam tức đến nổi nói không thành lời, hai tên kia chờ đó, dừng nghỉ sẽ được ở trên đó cười nhạo hấn.

Luru Ly và Liều Quỳnh Nhi nghe thấy tiếng động chạy lại xem, khỏe môi giật giật, rõ ràng muốn cười nhưng cố nhịn.

Chớp mắt một cái đã không thấy Hạ Chấn Nam đâu, Vương Khải Minh và Âu Thần do để ý đến Luru Ly và Liều Quỳnh Nhi đứng cạnh mà không chú ý đến hai bàn tay của Hạ Chấn Nam vừa vươn lên trên thành bể bơi bắt lấy chân hai người kéo xuống.

"Bùm."

"Bùm."

Gieo nhân nào thì gặp quả ấy, đã ám hại người khác mà còn muốn đứng đó nhìn gái sao?

Vương Khải Minh, Âu Thần không nghĩ đến sẽ bị kéo xuống hồ cũng uống vào mấy ngụm nước.

Lần này thì hai cô gái không nhịn nổi nữa cười thành tiếng, ba cái người này y hệt trẻ con.

Nhưng như vậy mới giống những chàng trai mười tám tuổi, suốt ngày tỏ ra nguy hiểm sớm muộn gì cũng trở thành ông già mất thôi.

Ba người ở dưới hồ chìm nhau chán rồi cũng tìm đường mà bò lên nằm dài trên sàn.

"Đứng dậy đi thay đồ, ba người muốn nằm đó cho lang sói xem hình bán khoả thân miễn phí hả?"

Liều Quỳnh Nhi ném khăn bông vào mặt tam vương tử, áo sơ mi trắng một khi dính nước sẽ giống như không mặc gì. Cơ thể ba người này đẹp thì có đẹp nhưng ở đây ngoài cô và Luru Ly ra vẫn còn vô số ánh mắt của các bạn nữ khác. Muốn xem cũng không tới lượt bọn họ.

Tam vương tử lúc này mới ý thức được sự việc liền đứng dậy đi vào trong, những ánh mắt kia quả thật làm bọn họ hơi hơi sồn da gà.

Luru Ly mặt không biến sắc kéo tay Liều Quỳnh Nhi chạy tới mũi du thuyền ngắm cảnh Hawaii cùng mấy bạn nữ trong lớp, oái ăm thay Luru Ly lại đứng

ngay cạnh Dương Nguyệt Mỹ.

"Chiếc du thuyền này không tồi, người tặng nó cho cậu cũng không phải hạng giàu có bình thường nhỉ?"

Lưu Ly lơ đãng không muốn trả lời, phóng tầm mắt ra xa nhìn đến những hòn đảo nhỏ xung quanh. Một chiếc Atomix Sports Cruiser 7500 Elite không có gì nổi bật thu hút ánh mắt của Lưu Ly, bóng người đang đứng trên chiếc ca nô nước đó có chút quen mắt, đáng tiếc xa quá không thể nhìn ra người nào.

Tam vương tử thay đồ xong cũng đi đến nơi hai người đang đứng, luôn tiện lấy thêm hai ly nước hoa quả.

"Chiếc ca nô đó có gì đặc biệt à?"

Lưu Ly nhận lấy ly nước trong tay Hạ Chấn Nam uống một ngụm cười nhạt lắc đầu, ánh mắt vẫn chăm chú nhìn chiếc theo chiếc ca nô đã không còn thấy bóng dáng.

"Chấn Nam, Lưu Ly lại đây chụp ảnh đi, hai người đứng đó không thấy chán hả?"

Liễu Quỳnh Nhi cầm máy ảnh trong tay đứng bên lan can vẫy tay gọi hai người.

Lưu Ly lắc đầu, mới đứng bên cạnh cô vậy mà giờ đã chạy đến đó rồi.

"Được rồi đến ngay đây."

Lưu Ly quay lưng bước đi, không hề biết chiếc Atomix Sports Cruiser 7500 Elite đã trở lại, càng lúc càng tiến lại gần siêu du thuyền của cô.

Dương Nguyệt Mỹ ở đằng sau lưng Lưu Ly làm như trật tay đổ hết ly nước cam lên người cô. Chụp cảnh người đẹp dính nước cam cũng không tệ nhỉ. Dương Nguyệt Mỹ trưng ra bộ mặt hoảng hốt tay chân lóng ngóng đem khăn giấy lau loạn lên người cô, miệng thì không ngừng nói xin lỗi.

"Xin lỗi... xin lỗi tôi không cố ý."

"Không cần đâu."

Lưu Ly phiền não đẩy tay của Dương Nguyệt Mỹ ra. Cô thừa trí thông minh để nhìn ra sự chế nhạo trong lời xin lỗi của Dương Nguyệt Mỹ.

Tất cả ánh mắt đều đổ dồn về phía Lưu Ly, không lâu sau thì tam vương tử và Liễu Quỳnh Nhi đi đến.

"Cậu có sao không?"

"Một ít nước cam thôi không có gì đâu."

"A."

Dương Nguyệt Mỹ không biết vì sao thấy choáng váng, đứng không vững nhào người ngã ra khỏi lan can. Ly thủy tinh còn chứa chút nước cam còn sót lại rơi xuống vỡ nát, tạo ra thứ âm thanh vô cùng chói tai.

Tiếng hét thất thanh cùng tiếng đồ vật vỡ nát làm Lưu Ly giật mình quay lưng lại, trên gương mặt thoáng hiện vẻ hoảng hốt, chỉ được một lúc đã ổn định lại như cũ, lập tức chụp lấy tay Dương Nguyệt Mỹ kéo lại, cả người cô ta treo lơ lửng bên mạn thuyền. Mà lúc này chiếc Atomix Sports Cruiser 7500 Elite chỉ còn cách du thuyền của cô năm trăm mét, nhưng Lưu Ly không hề để ý đến.

Cả đám người cùng chạy đến tính giúp Lưu Ly kéo Dương Nguyệt Mỹ lên, không may càng giúp càng rối, cả đám người chen lấn nhau đẩy Lưu Ly về phía trước, nửa người trên của cô đã muốn nhào ra khỏi lan can rồi.

Lúc này nước cam trên tay của Dương Nguyệt Mỹ còn chưa có lau sạch, trơn trượt như dính phải xà phòng, chưa được bao lâu thì tuột khỏi tay Lưu Ly.

"Bùm."

Tiếng động này từ khi bước lên chiếc du thuyền này hình như nghe thấy hơi nhiều thì phải.

Dương Nguyệt Mỹ chìm xuống dưới biển, cũng không có gì đáng lo, cô ta biết bơi có thể tự cứu lấy thân mình.

Lưu Ly còn chưa đứng thẳng người dậy thì cảm giác được phía sau có người đẩy cô xuống, cơ thể chơi vơi một chút liền nhào khỏi lan can rơi xuống biển.

Lần này thì tiêu rồi, cô không biết bơi cũng không thể bay trước mặt người khác. Rốt cuộc là ai đẩy cô xuống?

Chiếc ca nô lướt qua tạo một vòng cung đẹp mắt để lại một dải dài bọt nước trắng xóa, người trên chiếc ca nô một tay giữ tay lái, tay còn lại theo cái nhào người vươn ra bắt lấy eo Lưu Ly kéo cô vào áp trong ngực mình.

Luru Ly mở bừng mắt, vòng tay này thật ấm nha. Đến khi nhìn kĩ người đó là ai thì ngay cả mắt cũng không có chớp lấy một cái, bây giờ cô mới phát hiện ra người này cũng thật đẹp trai. Nhất là mái tóc dài ngang tàng này, dù có lẫn giữa biển người cô cũng không thể nào nhầm lẫn được. Bóng dáng quen thuộc mà cô thấy lúc này chính là anh ta. Nhưng anh ta ở đây làm gì?

Chiếc Atomix Sports Cruiser 7500 Elite vòng ra sau siêu du thuyền tìm bến đỗ. Hoa Huyết bế Luru Ly trong tình trạng hôn còn chưa về xác đi lên siêu du thuyền.

Người trên siêu du thuyền đơ ra trước cảnh anh hùng cứu mỹ nhân cực kì ngoạn mục một lúc rồi cũng chạy ra bến tàu nhỏ ở phía sau.

"Tôi không biết em cũng hào sảng như vậy?"

"Hả?"

Luru Ly ngu ngu ngơ ngơ lên tiếng, nhìn lại cảnh bề bồng của mình mới giật mình hoảng hốt nhảy khỏi vòng tay của Hoa Huyết. Không hề để ý đến bạn học cùng lớp đang thử người, đứng trước mặt Hoa Huyết chất vấn.

"Sao anh lại ở đây?"

"Tôi không ở đây thì em đã xuống dưới đó làm bạn với hải long rồi."

Liễu Quỳnh Nhi tròn mắt nhìn người đàn ông trông giống phụ nữ không thể dùng một từ đẹp mà hình dung, kéo kéo tay Luru Ly.

"Cậu quen người này?"

"Ừ."

Hạ Chấn Nam sau khi định thần lại lên tiếng, ra dáng chủ nhà.

"Cảm ơn anh đã cứu Luru Ly."

Hoa Huyết nheo mắt nhìn Hạ Chấn Nam, con trai của Hạ Hường cũng không tệ. Chỉ là cái ánh mắt như nhìn thấy kẻ thù này có phải hơi thừa không?

"Người là của ta tất nhiên là phải cứu."

Người là của ta tất nhiên là phải cứu?

Câu nói này nói ra thật rất dễ khiến người khác hiểu lầm. Nhất là với những người có đầu óc giàu trí tưởng tượng, rất không may, bạn cùng lớp của Luru Ly toàn là những con người đó.

Hoa Huyết không nói câu nào dời bước đi về phía trước, giống như đang đi vào nhà của mình.

Luru Ly ngơ ra một lúc mới biết đường đuổi theo.

"Anh còn chưa nói cho tôi biết anh làm sao lại ở đây?"

Liễu Quỳnh Nhi nghĩ rồi lại nghĩ, cuối cùng kết luận một câu.

"Nếu tớ đoán không nhầm thì anh ta là người tặng cho Luru Ly chiếc du thuyền này."

Nhưng nếu đúng là như vậy thì sao bản thân anh ta lại đi trên chiếc Atomix Sports Cruiser 7500 Elite không có gì nổi bật? Cô thật sự không hiểu nổi. Hay là anh ta có sở thích đặc biệt? Mà thôi kệ, đuổi theo Luru Ly rồi tính sau. Cả đám bạn cũng tiếp bước Liễu Quỳnh Nhi đi ra phía trước, duy chỉ có tam vương tử là không có phản ứng gì.

Chưa kịp để cho Vương Khải Minh lên tiếng làm người mở đầu, Âu Thần đã trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

"Trên người anh ta có mùi hương của Luru Ly."

Lúc anh ta đi ngang qua hẳn đã ngửi được. Đừng trách hẳn suy nghĩ lung tung, mùi hương đó có thể lưu lại rất lâu. Mấy tuần trước hẳn mới chỉ đứng gần Luru Ly một chút mà hương hoa kì lạ đó đã lưu lại trên người suốt ba ngày không có tan ra. Mùi trên người đàn ông này còn nồng như vậy, không phải là vừa mới ở cạnh Luru Ly thì còn có thể là gì?

"Không sai, tớ thấy quan hệ giữa người đàn ông này và Luru Ly thật không đơn giản. Nếu như lúc đầu nghe Dương Nguyệt Mỹ nói Luru Ly có kim chủ, tớ còn có thể cho là cô ta ghen tị nói bừa nhưng bây giờ..."

Hạ Chấn Nam âm trầm cắt ngang lời của Vương Khải Minh, ai cũng có thể có kim chủ nhưng Luru Ly thì không. Tự trọng của cô còn cao hơn cả đỉnh Everest.

"Khải Minh."

Lặng người một lát Hạ Chấn Nam nói tiếp, bước chân không chờ ai đã đi về phía trước.

"Tớ đi xem thử."

Vương Khải Minh, Âu Thần cùng đuổi theo. Bọn họ tất nhiên biết Luru Ly sẽ không để cho người khác bao dưỡng mình, nhưng cái gì cũng có thể thay đổi.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Mảnh Vỡ Ly Thủy Tinh.

Trên boong tàu, Hoa Huyết ngồi xổm xuống nhặt mảnh vỡ của chiếc ly thủy tinh đưa lên ngang mũi, khoe môi khẽ kéo tạo nên một vòng cung đẹp mắt nhưng vô cùng nguy hiểm.

Dương Nguyệt Vân, cô em họ cùng tuổi của Dương Nguyệt Mỹ lên tiếng đầu tiên.

"Đầu óc anh ta vẫn bình thường đó chứ?"

Một bạn nữ khác lên tiếng đáp trả.

"Không biết! Nhưng mà anh ta rất đẹp, không phải sao? Đến cả tớ cũng phải ghen tị."

Trình Vũ dựa người vào lan can cười khẩy, nói xen vào.

"Nhã Lam, người như vậy mà cũng được xem là đẹp à? Ờo là..."

Ba chữ "như con gái" còn chưa có nói ra đã bị Luru Ly làm cho nuốt lại vào cổ họng.

"Cậu không muốn chết thì câm miệng lại đi."

Đàn ông, coi trọng nhất chính là tôn nghiêm. Loại lời nói như của Trình Vũ, nếu để Hoa Huyết nghe thấy không biết sẽ xảy ra chuyện gì. Cô không muốn có chuyện gì không hay xảy ra trong kì nghỉ vốn đã không có gì vui vẻ này.

Trình Vũ trợn mắt, đứng thẳng người lại, hai tay khoanh trước ngực, thái độ rất ngạo mạn.

"Cậu nghĩ mình là ai mà có thể nói ra lời nói đó."

Luru Ly cười nhạt, cô vốn có ý tốt nhưng người ta cố ý không muốn tiếp nhận thì phải. Cô cũng chẳng muốn nói nhiều với loại người không biết tốt xấu này, đến lúc có chuyện thì tự cậu ta gánh vác lấy. Luru Ly đi đến cạnh Hoa Huyết, cúi người nhìn mảnh vỡ thủy tinh trên tay hắn.

"Có cái gì không ổn sao?"

Hoa Huyết đứng dậy đem mảnh vỡ đưa cho Luru Ly.

"Xem thử đây là mùi gì?"

Luru Ly lấy mảnh vỡ đưa lên mũi, sắc mặt khẽ biến đổi, cô không chắc có phải là mùi hương của loài hoa này không.

"Hương hoa thủy tiên, đúng không?"

Hoa Huyết không nói gì chỉ cười, nhưng đây là nụ cười hài lòng.

"Hoa thủy tiên thì làm sao?"

Luru Ly không tin nổi quay người lại nhìn nhân vật vừa phát ngôn, ánh mắt rõ ràng đang muốn hỏi "Cậu thật sự là người hoa à?"

Sau khi Quỳnh Nhi nhập học, chủ tịch đã nói cho cô biết Quỳnh Nhi cũng là người hoa. Đối với người hoa mà nói, điều cơ bản nhất chính là tìm hiểu tác dụng cũng như độc tố trong hoa. Lúc đầu cô chỉ lo luyện chú thuật mà không để ý đến chuyện này đã bị Hoa Huyết giáo huấn đến độ hai tai tê ù cả lên.

Luru Ly nghĩ là như vậy nhưng lại không thể nói ra.

"Hoa thủy tiên có thể làm cho người ta hôn mê."

Liều Quỳnh Nhi vỗ trán, chủ Hạ từng đưa sách cho cô đọc nhưng cô lại lười. Trong quyển sách đó hình như có nói về hoa thủy tiên, nếu chủ Hạ biết cô đem những thứ cơ bản của người hoa bỏ xó nhất định sẽ tức chết mất.

Tam vương tử đã trở lại boong tàu từ lâu, đứng tại chỗ quan sát mà không hề lên tiếng. Vốn dĩ chỉ là một tai nạn ngoài ý muốn, nhưng xem ra lại là dụng tâm của ai đó không muốn để cho Dương Nguyệt Mỹ trở về.

Nghe đến vấn đề này hẳn là có người trong lòng bắt đầu lo sợ rồi đây.

"Lâm Hàng, Nguyệt Mỹ đâu?"

Âu Thần im lặng này giờ thấy Lâm Hàng đi về tay không, quần áo lại ướt sũng mà không thấy người vừa rơi xuống biển đâu thì lên tiếng.

Lúc này khi Dương Nguyệt Mỹ rơi xuống hẳn đã nói Lâm Hàng đi tìm, dù sao anh bạn này bơi cũng rất giỏi.

Lâm Hàng ủ rũ lắc đầu, nhận lấy chiếc khăn bông từ tay cô bạn bên cạnh.

"Tớ đã tìm một vòng rồi nhưng không thấy, có lẽ đã bị nước cuốn đi."

Lâm Hàng nói xong liền đi vào trong thay đồ, hẳn đã làm hết khả năng của mình, còn lại đành trông cậy vào vận số của Dương Nguyệt Mỹ.

"Cô ta không chết được đâu."

Lưu Ly đưa mắt nhìn theo hướng Hoa Huyết đang nhìn, tức thì thấy thêm hai chiếc Atomix Sports Cruiser 7500 Elite đang đi về phía du thuyền của cô. Nhìn kĩ một chút nữa đúng là thấy Dương Nguyệt Mỹ đã được người ta cứu.

"Tôi còn tưởng là anh đến đây một mình. Mà anh còn chưa nói cho tôi biết anh tại sao lại ở đây?"

"Em quan tâm nhiều như vậy làm gì? Tôi có việc mới đến, không có rảnh rỗi đi du lịch như em."

Lưu Ly ngẩn ra, tự nhiên nổi cáu với cô, có vấn đề.

Hai chiếc Atomix Sports Cruiser 7500 Elite đậu lại ở bến tàu nhỏ sau du thuyền, Y Hàn mặt mũi xám xịt bị hai người còn lại bắt ép bế Dương Nguyệt Mỹ đi lên boong tàu.

Y Hàn đặt Dương Nguyệt Mỹ lên giường trong nhà nghỉ mát, ngay cả nhìn người mình vừa cứu một cái cũng không có, quay người đi.

Đám bạn thường ngày chơi thân với cô ta không cần ai nhắc nhở xúm vào chăm sóc.

Đám người còn lại thì thăm to nhỏ với nhau, không biết ai mới là người lên tiếng.

"Lại ai nữa đây?"

"Rất đẹp trai a! Còn là sinh đôi nữa!"

"Cô gái kia cũng thật đẹp!"

...

Tiếng xì xào mãi không dứt.

"Ta đã bảo ba người không được đi theo, tại sao không nghe lời?"

Hiếm khi thấy Hoa Huyết tức giận như vậy, gương mặt âm trầm đến đáng sợ.

"Ông chủ, thật xin lỗi."

Ba người biết sai cúi đầu, họ không thể không đi theo Hoa Huyết, tâm trạng của người không được tốt. Lúc này làm họ lo muốn chết.

"Có chuyện gì à? Em thấy Hoa Huyết hơi lạ?"

Lưu Ly dùng Linh Tê chủ nói chuyện với Tiểu Sát, chính là đóa hoa ăn thịt người mà Hoa Huyết tặng cho cô.

"Chị cũng không biết, vừa nói chuyện với đại trưởng lão xong thì đi một mạch ra ngoài, nói với bọn chị không được đi theo rồi lái ca nô đi mất."

"Đại trưởng lão?"

Lưu Ly kinh ngạc mở to mắt, theo như cô biết, đại trưởng lão đó đã bị Hoa Huyết trục xuất ra khỏi Hoa tộc tám trăm năm trước rồi. Lí do cũng không có công cáo ra ngoài.

"Khi nào có dịp sẽ kể cho em nghe."

"Vâng."

Y Hàn, Y Thiên đứng yên tại chỗ. Nhất định là đại trưởng lão lại khơi gợi chuyện năm đó ra làm cho chủ nhân nổi giận.

Hoa Huyết thu lại tâm trạng không tốt của mình, quay lại nói với Lưu Ly.

"Vừa nãy có người đẩy em xuống đúng không?"

Lưu Ly gật đầu.

"Có đoán ra là ai không?"

"Không, nhưng không phải là người trên du thuyền."

Hoa Huyết nhíu mày, không lẽ trên du thuyền này có người ngoài đi lên trước khi hấn cho người mang đến cho Lưu Ly?

"Em chắc chắn?"

Lưu Ly quả quyết gật đầu.

"Trên người kẻ đó có mùi lạ, nhưng tôi không biết đó là mùi gì. Người trên du thuyền không có mùi đó."

Lúc này Hạ Chấn Nam lại lên tiếng.

"Trên này không thể có người ngoài, lúc đầu khi du thuyền được đưa đến tôi đã tự đi kiểm tra. Nếu có người thì tôi đã phát hiện ra từ lâu rồi."

"Cũng có những thứ mắt thường không thể nhìn thấy. Y Hàn, Y Thiên đi kiểm tra thử xem."

"Vâng, ông chủ."

Y Hàn, Y Thiên đi vào trong.

Cũng có những thứ mắt thường không thể nhìn thấy.

Nghe đến lời này không khỏi nghĩ đến những chuyện kì lạ xảy ra trong thành phố, đám bạn Lưu Ly bắt đầu nghĩ lung tung.

Mười phút sau Y Hàn, Y Thiên đi ra, sắc mặt cũng trở nên trầm trọng.

"Người xem."

Một đám bụi phấn từ trên tay Y Thiên bị gió biển cuốn bay đi, đây rõ ràng là phấn hoa.

Hoa Huyết suy nghĩ một chút rồi nói.

"Lưu Ly, xem ra bọn họ đã phát hiện ra em rồi. Sau khi ở đây về lập tức dọn tới nhà Hạ Hường."

Nghe nhắc đến tên ba mình Hạ Chấn Nam nghi hoặc nhìn lại Hoa Huyết. Đây là người quen của ba?

"Anh quen ba tôi?"

Tiểu Sát nhìn khắp người Hạ Chấn Nam, cậu nhóc này hoàn toàn không có chút gì giống người hoa hay người lá. Hạ lão đầu chắc tốn không ít linh lực để phong ấn sức mạnh của đứa con trai này.

"Theo lí cậu cũng nên gọi tôi một tiếng chị, tôi cũng coi như là con nuôi của ba cậu."

Hạ Chấn Nam kinh ngạc mở to mắt. Con nuôi của ba?

Đây là thật hay giả?

"Chấn Nam."

Liễu Quỳnh Nhi đi tới bên cạnh Hạ Chấn Nam kéo hấn lùi ra sau.

"Đừng hỏi nữa, tớ nghĩ tớ biết người này là ai. Cậu cũng đừng quan tâm nhiều làm gì, không tốt đâu."

"Cậu đang nói cái gì?"

Liễu Quỳnh Nhi lắc đầu không nói, nãy giờ quan sát cô phát hiện ra mấy người họ là người hoa.

Nhưng còn Luru Ly thì sao?

Cô không biết, cũng không thể nào nhìn ra.

Thấy sắc mặt Liễu Quỳnh Nhi thay đổi, tò mò của Vương Khải Minh không thể nào kiềm chế được nữa. Kéo Liễu Quỳnh Nhi sang một bên, hỏi nhỏ.

"Rốt cuộc anh ta là thần thánh phương nào?"

"Tớ không biết, cậu hỏi Luru Ly ấy."

Hắn thề! Chỉ cần Luru Ly chịu hé răng nửa lời, hắn sẽ cam tâm tình nguyện làm thân trâu ngựa cho Liễu Quỳnh Nhi tùy ý sai bảo bảy bảy bốn mươi chín ngày.

"Âu Thần, cậu thân với Luru Ly, hay là cậu hỏi đi."

Âu Thần liếc mắt khinh thường Vương Khải Minh, cũng không có nói đồng ý hay không.

"Chấn Nam, đó thật sự là con nuôi của ba cậu?"

"Tớ không biết."

Ba hắn có con nuôi, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy.

Tiểu Sát mon men lại gần.

"Sao vậy, không tin?"

Tự nhiên khi không có một người chị, hắn tin mới là chuyện lạ đó.

Hạ Chấn Nam không biết nhưng Liễu Quỳnh Nhi thì đã từng nghe Hạ Hướng nói qua.

"Chị là Tiểu Sát?"

Cuối cùng cũng có người biết cô là ai.

"Chính xác. Nhìn em quả thật rất quen a."

"Chị nhất định biết em. Mười tám năm trước, chú Hạ đã đưa em từ trong tộc ra đây nuôi dưỡng."

Tiểu Sát lùi ra sau vài bước, đưa mắt nhìn khắp người Liễu Quỳnh Nhi.

"Thảo nào nhìn em quen như vậy. Thì ra là em giống mẹ."

Chú Hạ cũng nói cô giống mẹ, nhưng cô hoàn toàn không biết mẹ trông như thế nào. Cả ba và anh trai cũng không có chút ấn tượng. Ngày chú Hạ đưa cô về, cô chỉ là một đứa trẻ sơ sinh non nớt.

Sắc mặt âm trầm của Liễu Quỳnh Nhi làm nụ cười của Tiểu Sát vụt tắt. Nhớ tới cái gì đó liền nói.

"Lúc nào có cơ hội hãy trở về thăm ba mẹ và anh trai em. Họ được an táng ở nghĩa trang trong tộc."

Liễu Quỳnh Nhi gật đầu, đồng thời dùng Linh Tê chú nói chuyện với Tiểu Sát.

"Đó là Thánh chủ phải không ạ?"

Cô nghe chú Hạ nói Thánh chủ đã thoát khỏi phong ấn. Mười tám năm nay cô lười tìm hiểu những thứ cơ bản của người hoa nhưng lại rất chăm chỉ luyện tập chú thuật. Cũng chỉ vì ngày hôm nay.

"Đúng vậy. Bên cạnh là hai vị hộ pháp."

Nhìn trẻ thật. Chú Hạ cũng là người lá nhưng sao lại già như vậy chứ? Đứng cạnh cô Phong Lan mà cứ như ba và con gái.

Liễu Quỳnh Nhi quay người lại đối diện với đám người nãy giờ đứng làm khán giả.

“Mọi người có thể đi vào trong không?”

Tập thể lớp 12A nhìn nhau, không thấy ai phản đối mới cất bước dời đi. Thú vui trong đó không phải là không có, bọn họ không nhất thiết phải ở lại đây xem cảnh nhận người thân làm gì.

Dương Nguyệt Mỹ vừa mới tỉnh lại được hai cô bạn thân đi vào trong, không quên ngoai đầu ra sau nhìn Luru Ly, ánh mắt mệt mỏi. Ly nước cam đó là của Luru Ly, cô không hề uống dù chỉ là một giọt. Khi đó cô ngửi thấy một mùi hương lạ, đầu óc choáng váng mới ngã xuống biển. Là có người cố tình tạo ra vụ lộn xộn này để ám hại Luru Ly, mà cô không may mới bị kéo vào.

“Cả ba cậu cũng vậy.”

Tam vương tử đứng im một lúc rồi mới đi vào trong. Rốt cuộc đang xảy ra chuyện gì? Những người này là ai?

Đội tất cả đã đi vào trong, Liễu Quỳnh Nhi từng bước đi đến sau lưng Hoa Huyết, khi còn cách mấy bước chân thì dừng lại. Thân thể từ từ hạ thấp quỳ trên boong tàu.

“Quỳnh Nhi, cậu làm cái gì vậy?”

Luru Ly há miệng kinh ngạc chạy đến bên kéo tay Liễu Quỳnh Nhi đứng dậy. Nhưng người đang quỳ kia cứ như đã dính chặt vào boong tàu.

Thánh chủ của Hoa tộc cũng như vua của một nước, người hoa gặp Hoa Huyết quỳ gối hành lễ là chuyện bình thường. Cái cảnh đậm mùi quân chủ chuyên chế này, cô nhìn như thế nào cũng thấy không quen mắt.

Liễu Quỳnh Nhi đẩy nhẹ người Luru Ly qua một bên, ánh mắt kiên định nhìn thẳng vào bóng lưng Hoa Huyết.

“Thánh chủ, người có thể cho Quỳnh Nhi theo người trở về Hoa tộc được không?”

Hoa Huyết không trả lời, ánh mắt hần rơi trên mặt biển đã bắt đầu nổi sóng, hết như tâm trạng rối bời của hần lúc này.

Cả Y Hàn, Y Thiên lẫn Tiểu Sát đều không dám lên tiếng gọi Hoa Huyết. Sáng nay xảy ra chuyện gì về cơ bản họ có thể đoán biết được.

Luru Ly khuyên không được Liễu Quỳnh Nhi liền đi đến cạnh Hoa Huyết, không để ý đến ánh mắt ngăn cản của Tiểu Sát. Tay vươn lên kéo tay áo hần.

“Hoa Huyết, bây giờ anh có nghe thấy gì không?”

Hoa Huyết không biết là đang bị gì? Nhìn biển mà cũng ngẩn ngơ như vậy, dáng vẻ này không hề hợp với hần.

Vẫn không có phản ứng, Luru Ly gọi lớn tiếng hơn. Chỉ thiếu điều lấy tay đánh vào người hần.

“Hoa Huyết.”

Hoa Huyết bừng tỉnh, hững hờ quay mặt qua nhìn cô. Tất cả cảm xúc ngổn ngang trước đó đều đem giấu đi.

“Có chuyện gì?”

Luru Ly thở dài xoay người Hoa Huyết lại.

“Quỳnh Nhi hỏi anh có thể cho cậu ấy về Hoa tộc cùng không?”

Đây hần là con gái của Liễu Minh Kinh.

Năm đó thuộc hạ của hần chết rất nhiều, ngay cả hần cũng suýt nữa không trở về được.

“Không thể, người hoàn toàn không phải là đối thủ của U Linh, trở về cũng vô dụng. Đứng dậy đi.”

Hoa Huyết chỉ dùng vài ba câu đơn giản đã có thể nói hết toàn bộ tâm tư của Liễu Quỳnh Nhi.

Bảo thủ? Liễu Quỳnh Nhi còn quá non nớt để làm được việc đó.

“Nhưng...”

“Người là hậu nhân còn lại duy nhất của Liễu gia, đừng hi sinh tính mạng vô ích. Còn U Linh, ta tự có cách xử lý.”

“Được rồi, Quỳnh Nhi, đứng dậy đi. Có gì thì từ từ nói.”

Luru Ly kéo Liễu Quỳnh Nhi đứng dậy. Suốt ngày chém giết lẫn nhau, bọn họ không thấy cảm thấy chán hay sao?

“Luru Ly, cậu là người hoa hay vẫn là con người?”

Luru Ly cười nhạt, vén lại mái tóc bị gió biển thổi loạn của mình.

“Tớ cũng không biết, là nửa người nửa hoa chẳng?”

Ngày nào hạt giống còn chưa dung hòa, cô vẫn chỉ là một kẻ người không ra người, quỷ không ra quỷ.

“Tại sao?”

Hoa là hoa, người là người. Làm gì có chuyện cái này một nửa, cái kia cũng một nửa.

“Lúc nào về khách sạn tớ sẽ kể. Ở đây không tiện.”

Chuyện cũng coi như tạm ổn rồi. Tiểu Sát chạy đến choàng vai Luru Ly, ánh mắt đảo khắp mọi góc ngách của du thuyền.

“Em thấy chiếc siêu du thuyền này thế nào? Rất đẹp, đúng không?”

Nói đến đây mới nhớ, này giờ xảy ra nhiều chuyện làm cô quên mất.

“Hoa Huyết, du thuyền này là anh tặng cho tôi?”

Hoa Huyết đứng một bên dặn dò Y Hàn, Y Thiên điều tra người đẩy Luru Ly xuống biển xong mới quay đầu qua trả lời cô.

“Sao, không được à?”

Hắn định lúc nào rảnh rồi sẽ đưa Luru Ly đến đây chơi một chuyến, ai ngờ chưa đến lúc đó đã có người tự vác xác tới rồi. Du thuyền vì ai mà mua thì đem tặng cho người đó, hắn cũng không suy nghĩ nhiều. Cuối cùng lại làm cho đám người bám đuôi hắn phát giác ra cô.

Tiểu Sát nói chen vào.

“Em không thấy nó đẹp à? Muốn núi có núi, muốn cây có cây, khung cảnh lại thích hợp với người hoa chúng ta.”

Chỉ có điều giá của nó ở mức trên trời. Là một hàng chữ số thiên văn a. Thánh chủ mua mà không hề suy nghĩ lấy một giây, tiêu tiền rất phóng khoáng.

(Số thiên văn: Những con số từ hàng trăm triệu trở lên, ngoài mức tưởng tượng của con người.)

“Quá xa xỉ! Lần sau anh có thể hỏi ý tôi rồi tặng được không? Tránh người khác lại nói anh là kim chủ của tôi.”

Hoa Huyết lướt ngón tay dọc theo sống mũi, khóe môi cong lên.

“Ý tưởng không tồi. Tôi cũng có thể bao dưỡng em.”

Liễu Quỳnh Nhi phụt cười. Thánh chủ trong lời miêu tả thần thánh của chú Hạ không hề biết đùa.

Y Hàn, Y Thiên, Tiểu Sát thì cười không nổi, càng ngày họ càng không thể nào hiểu được con người của Hoa Huyết. Tuy chỉ là đùa nhưng loại lời nói này không thể nói ra từ miệng của Người được. Nếu Người có thể suy nghĩ thoáng như vậy thì đã không bị phong ấn.

Luru Ly tức muốn xị khói, mặt đen lại. Miệng mím lại thành một đường thẳng, không nói câu nào, xem như lúc này không nghe thấy gì.

Hoa Huyết không đùa nữa, dời bước đi ra phía sau boong tàu. Bốn người bọn họ liền đi theo hắn.

“Anh định đi à?”

Hoa Huyết bước lên chiếc ca nô nước của mình, ngồi xuống một bên, hai mắt nhắm lại, lát sau mới lên tiếng dặn dò cô.

“Trở về trước khi trời tối.”

“Tôi biết rồi.”

Với tình hình này chơi nữa cũng chẳng hứng thú gì.

Y Hàn định bước lên ca nô của Hoa Huyết thì bị Tiểu Sát kéo lại.

“Sư phụ, người nhường lại chỗ này cho chú Y Thiên đi.”

Lập tức Y Thiên bị Tiểu Sát thô bạo đẩy xuống ngồi cạnh Hoa Huyết.

“Chú đưa Thánh chủ về trước đi ạ.”

Y Thiên nhin cười, thành toàn cho ý đồ của Tiểu Sát lái ca nô rời đi. Anh trai hắn lần này trốn không thoát rồi, chỉ có điều, nhờ như Tiểu Sát thành công không phải sẽ trở thành chị dâu của hắn sao? Cái này có chút khó chấp nhận, dù gì Tiểu Sát cũng là do hắn chăm sóc mới lớn được chừng này, có gọi hắn một tiếng ba cũng không quá đáng. Nghĩ đến việc sẽ có ngày mình gọi Tiểu Sát là chị dâu liền không nhịn nổi cười.

Y Hàn không vui lên tiếng.

“Con lại muốn giờ trò gì?”

Tiểu Sát cười vô hại, đi xuống ca nô trước.

“Sư phụ, người đi du lịch mà suốt ngày ở cạnh Thánh chủ, không thấy chán à?”

“Bảo vệ chủ nhân là nhiệm vụ của ta.”

Nói nhiều với khối băng chỉ biết đến nhiệm vụ này cũng vô ích. Tiểu Sát quyết định sử dụng chiêu cuối cùng.

“Người mà không xuống đây, con sẽ...”

“Con sẽ làm gì?”

Y Hàn trừng mắt cảnh cáo Tiểu Sát, sai lầm lớn nhất của hắn là để đứa học trò không biết tôn sư trọng đạo này nắm điểm yếu.

Tiểu Sát làm như không thấy gì, lớn gan nói tiếp.

“Nói ra bí mật đó của người.”

Sau đó còn thờ dài ra về tiếc rỏ lên tiếng.

“Thì ra Hữu hộ pháp của Hoa tộc là...”

“Con im ngay cho ta.”

Y Hàn day trán bước chân đi xuống ca nô, không hề nói với Luru Ly và Liễu Quỳnh Nhi đang đơ ra như tượng đá tiếng nào đã lái ca nô rời đi.

Đến khi hai người tỉnh lại thì bọn họ đã cao chạy xa bay rồi.

“Luru Ly, tớ nghĩ được mùi gian tình.”

Luru Ly gạt đầu đồng tình, bổ sung thêm.

“Hơn nữa còn là một mối tình trâu già mà gặm cỏ non.”

So về tuổi Y Hàn, Y Thiên còn lớn hơn cả Hạ Hưởng, vì khi tu luyện bọn họ dừng tuổi của mình lại nên nhìn mới trẻ như vậy.

Lúc đầu cô không biết gọi bọn họ là anh, sau đó muốn sửa lại nhưng Hoa Huyết không cho. Hắn nói với cô thế này:

“Em gọi như vậy không sợ làm hai người họ tổn thương à? Vả lại, em gọi họ là chú thì gọi tôi là gì?”

Nên nhớ, Hoa Huyết làm Thánh chủ của Hoa tộc đã hơn ngàn năm rồi.

Vấn đề xưng hô cũng vì một câu nói đó của Hoa Huyết mà không bàn đến nữa.

Liễu Quỳnh Nhi bật cười thành tiếng, lườm Luru Ly.

“Đề Hữu hộ pháp nghe được thì cậu chết chắc đó.”

Mà cũng không hắn, bên cạnh Luru Ly còn có Thánh chủ, Hữu hộ pháp có tức cũng không làm gì được.

“Lát nữa nhất định sẽ có người tra hỏi chúng ta.”

Luru Ly kéo tay Liễu Quỳnh Nhi đi vào.

“Thì mặc kệ bọn họ, chúng ta cái gì cũng không nói.”

Lúc này im lặng chính là cách giải quyết tốt nhất.

Tiểu Sát đang rộng hai tay tận hưởng gió trời, len lén nhìn gương mặt đen như đất nồi của Y Hàn, trong lòng có chút thất vọng.

“Sư phụ chúng ta đi chơi đi.”

Y Hàn làm như không nghe thấy, chăm chú đuổi theo chiếc ca nô đã không thấy bóng dáng của Hoa Huyết.

Tiểu Sát đen mặt, to gan lớn mật ngả người qua hai tay ôm lấy cổ Y Hàn. Cố hết sức bao biện.

“Sư phụ, Tiểu Sát lạnh.”

Đối với hành động của Tiểu Sát, Y Hàn thấy mãi cũng quen. Lạnh lùng lên tiếng.

“Con còn không buông ra thì sau này đừng gọi ta là sư phụ nữa.”

Tiểu Sát không những không buông ra mà còn ôm chặt hơn lúc này. Cả thân thể gần như ngồi trên đùi Y Hàn.

“Không gọi thì không gọi. Sau này con gọi thẳng tên của người a.”

“Tiểu Sát, con có biết hai chữ xấu hổ viết như thế nào không?”

Tiểu Sát ngây thơ vô số tội trả lời.

“Không biết. Khi Hạ lão đầu nhặt con về không có cho con biết hai chữ này viết như thế nào.”

Tiểu Sát là một đứa trẻ mồ côi không biết cha mẹ mình là ai, may mắn được Hạ Hường nhặt từ một con hẻm nhỏ ẩm mốc về nuôi dưỡng. Trước khi Hạ Hường ra thế giới loài người làm nhiệm vụ đã nhờ Y Thiên chăm sóc Tiểu Sát, năm đó Tiểu Sát chỉ mới năm tuổi. Nhưng Tiểu Sát một chút cũng không thích Y Thiên, suốt ngày lẻo đẻo bám theo cây phong lạnh lùng Y Hàn bắt hắn dạy cho cô chú thuật. Dần dần tình cảm thầy trò thuần túy không biết từ lúc nào đã biến chất thành như hôm nay. Tiểu Sát cố gắng bao nhiêu năm vẫn không thể nắm bắt được Y Hàn, đến một ngày Y Hàn nói cho cô biết một bí mật mà cô nằm mơ cô cũng không thể nào tin được. Y Hàn nói, hắn không thích phụ nữ mà là thích đàn ông. Àm một tiếng cả thế giới của cô như sụp đổ, cô hỏi hắn người đàn ông hắn thích là ai, hắn không nói gì quay lưng bỏ đi. Cô nghĩ từ lúc biết được sự thật đó mình đã bỏ cuộc rồi nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn cô lại không nhịn được muốn đến gần. Hắn thích đàn ông thì đã như thế nào? Cô sẽ lên kế hoạch sửa cong thành thẳng. Cô không tin hắn sẽ mãi mãi thờ ơ với cô.

Y Hàn triệt để cứng họng, lấy tay đẩy Tiểu Sát ngồi trên chân mình xuống.

“Sư phụ!”

Tiểu Sát xụ mặt ngồi một bên, không đếm xỉa tới Y Hàn nữa.

Y Hàn trong lòng khó chịu nhưng không lên tiếng dỗ dành Tiểu Sát, tính cách này cũng là do hắn đôi lúc vô tình nuông chiều Tiểu Sát mà nên. Từ nhỏ Tiểu Sát đã đi theo hắn, dù hắn có bình thường như bao người đàn ông khác cũng không thể nào yêu cô, với hắn cô chỉ là một đứa học trò, nhiều hơn chút nữa cũng chỉ có thể là con gái.

Tốc độ của chiếc ca nô chậm lại, lướt trên mặt nước nhẹ nhàng như đi dạo mát.

Ở đây phóng tầm mắt ra xa một chút là có thể thấy bến cảng. Thánh chủ và chú Y Hàn đã về tới an toàn rồi. Có đôi lúc cô nghi ngờ người đàn ông sư phụ thích chính là Thánh chủ, nhưng sau đó lập tức bác bỏ ngay. Thánh chủ là đàn ông chân chính, không thể nào có cái loại tình cảm này với sư phụ. Sau này cô cũng từng cho rằng sư phụ thâm thương trọng nhớ Thánh chủ, nhưng cô đã quan sát rồi, hoàn toàn không giống.

“Sư phụ, người mà sư phụ thích rốt cuộc là ai?”

“Con không cần biết.”

Sợ cô ăn mất người đó hay sao, chỉ một cái tên cũng keo kiệt không chịu nói ra.

“Như vậy không công bằng, ngay cả một cơ hội người cũng không chịu cho con.”

Biết thì đã làm sao, cũng không thể thay đổi được gì.

Tiểu Sát còn tưởng Y Hàn sẽ im lặng cho đến khi về khách sạn, nhưng hắn đã nói, giọng đầy bất lực.

“Tiểu Sát, sư phụ đã già rồi.”

“Con không quan tâm tuổi của người.”

Nhưng hắn quan tâm, người là đến một lúc nào đó cũng sẽ chết, hắn không thể sống bất tử như chủ nhân. Về bề ngoài cũng chỉ là một cái vỏ bọc mà thôi.

Và lại hấn đối với phụ nữ không hề có chút hứng thú nào thì làm sao cho cô cơ hội, hấn không muốn cô lãng phí thời gian của mình trên người hấn.

“Tiểu Sát, sư phụ không đáng để con vứt bỏ cả tuổi thanh xuân của mình. Hoa tộc còn rất nhiều người xứng đáng với con hơn ta, chỉ cần con muốn ta có thể...”

Tiểu Sát hét lên cắt ngang lời nói của Y Hấn, những lời sau đó cô không muốn nghe.

“Con không cần người đem bán con cho kẻ khác.”

Dù hấn không yêu cô nhưng ít nhất cũng biết cô yêu hấn, vậy mà có thể nói ra câu đó.

Cô dám chắc hấn sẽ nhắc tới chuyện tìm cho cô một người đàn ông tốt. Nhưng người cô cần không phải bọn họ mà là hấn.

“Tiểu Sát, đến một lúc nào đó con sẽ hiểu.”

Y Hấn im lặng không nói gì nữa, hấn cũng chỉ muốn tốt cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: “Tiểu Sát, Sư Phụ Đã Già Rồi.”

Tiểu Sát ngồi thu mình trong hốc đá, mái tóc dài rủ xuống che hết cả gương mặt.

Đằng xa vang lên tiếng bước chân trầm tĩnh, Tiểu Sát nghe thấy cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên.

Người đàn ông cúi người ngồi xổm trước mặt cô, vươn tay vén lại mái tóc bị gió biển thổi loạn đến rồi ra sau tai, trong giọng nói chứa ý cười.

“Lại thất bại rồi?”

“Chú biết rồi mà còn hỏi.”

Y Thiên ngồi xuống bên cạnh Tiểu Sát, lắc đầu thở dài. Nhìn đáng vẻ không vui của ông anh trai, hấn đã sớm biết được đáp án.

“Lần này là lấy lý do gì?”

Tiểu Sát ủ rũ ngẩng đầu lên, nhìn kĩ từ trên xuống dưới Y Thiên một lượt làm hấn nổi hết cả da gà. Lúc sau mới ảo não trả lại lời Y Hấn từng nói cho Y Thiên nghe.

“Tiểu Sát, sư phụ đã già rồi.”

Nhìn như vậy, nói chú là anh trai của cô cũng chẳng có ai nghi ngờ. Già cái gì chứ! Với lại đó cũng không phải là lý do quan trọng, người ta vốn không có hứng thú với phụ nữ mà. Để cô đào ra kẻ đã chiếm mất trái tim sư phụ nhất định sẽ ăn tươi nuốt sống hấn, cho sư phụ đau khổ đến chết mới thôi.

Nghe đến lời này, gương mặt vốn bình thản của Y Thiên bỗng nhiên đông cứng lại. Đúng, đều đã già rồi. Tiểu Sát vẫn chỉ là một đứa nhỏ, mà anh không biết còn sống được bao lâu. Một trăm năm, hay chỉ là một ngày? Không thể nào đoán trước được. Còn sống đến bây giờ đều phụ thuộc vào chân tu của bản thân, tuổi thọ của người là cũng chỉ đến năm trăm năm là cùng, nhưng hấn và anh trai đã sống gần nghìn năm. Ngày đó đến làm sao nỡ để Tiểu Sát lại một mình!

“Chú, lúc chú yêu Từ La Lan có để ý đến việc mình đã già không?”

Y Thiên thoáng thờ người. Từ La Lan! Từ lâu hấn đã không còn nhớ tới cái tên này nữa, không thể nhớ, càng không muốn nhớ.

“Không.”

Hấn không suy nghĩ nhiều như Y Hấn, yêu thì nhất định sẽ giữ lấy nhưng cuối cùng vẫn phải chịu một kết cục bi thương.

“Tiểu Sát, con hãy buông tay đi. Đã nhiều năm như vậy, con cũng nên hiểu hai người không có khả năng, cuối cùng người đau khổ nhất vẫn là con. Suy nghĩ cho kĩ, đừng để bản thân phải hối hận.”

Y Thiên đứng dậy đi khỏi bãi đá, gió đêm thổi lên mặt hấn, thật lạnh. Từ La Lan!

Cô không cố ý chạm đến vết thương lòng của Y Thiên, Tiểu Sát vò rối mái tóc của mình, cũng đứng dậy đi vào trong. Cô không muốn nghĩ nữa, được đến đâu hay đến đó, nghĩ nhiều chỉ thêm mệt.

Căn nhà chìm trong biển lửa, cả một vùng trời sáng rực lên, khói bốc nghi ngút. Từ trong căn nhà sắp bị ngọn lửa thiêu đốt một cô bé chừng bảy tuổi lao mình ra ngoài, chiếc váy trắng cũ kỹ mặc trên người rách từng mảng lớn, máu loang lổ khắp nơi, trên cơ thể còn lưu lại dấu tích của đòn roi, cầu xé. Ánh mắt trống rỗng của cô bé nuốt gọn cả căn nhà và ánh lửa nhảy múa điên cuồng, nhìn sâu vào trong đôi mắt đỏ vẫn còn thấy chút sợ hãi chưa kịp tiêu tán, hay ít nhất là chưa kịp giấu đi.

Cô bé đứng đó, bất động, hai mắt không chớp lấy một cái.

Căn nhà nằm trong một con hẻm nhỏ vắng vẻ, quanh năm không thấy được ánh mặt trời, cũng không thể nào để lọt được một chút ánh sáng dịu dàng của đêm trăng trung thu. Thật lâu sau mới có một vài người phát hiện ra đám cháy, phát hiện ra cũng đã quá muộn rồi, căn nhà đổ sập xuống trước mắt họ, mà trước nhà không thấy cô bé nào đứng đó nữa. Biến mất một cách kì lạ, hết như một bóng ma cô độc, đến đi không ai hay biết.

Cách đó không xa, cô bé nhỏ mặc chiếc váy trắng đó một mình đi trong gió lạnh, người run lên bần bật, xung quanh là màn đêm vô tận bao vây lấy bóng người nhỏ bé, gầy ốm. Đáng thương biết bao nhiêu nhưng không một ai hỏi đến, trung thu mà, ai lại để ý đến một con bé nhếch nhác, vất vưởng đầu đường xó chợ. Cô bé đi, đi mãi... cho đến khi chìm hẳn vào bóng tối, mái tóc rối bù rũ xuống hai bên mặt, nếu bây giờ có ai nói cô bé là ma thì cô bé cũng không thể nào cãi được. Trong lòng hình như có nỗi tiếc, cô bé quay đầu lại nhìn nơi có những gia đình đưa con đi chơi đêm, trên tay những đứa trẻ đó còn có cả những chiếc đèn lồng xinh đẹp. Thật lâu trước đây, cô bé cũng có một gia đình, có ba, có mẹ, có đèn lồng và cả được đi chơi đêm trung thu. Còn bây giờ, cô bé chỉ có một mình, giọt nước mắt nóng hổi kìm nén lâu ngày cuối cùng cũng rơi xuống, quay đầu chạy thật nhanh vào con hẻm nhỏ. Đôi chân va phải đá ngã phịch xuống đường, không một ai có mặt ở đó đỡ cô bé lên, tất cả họ đều đi qua cô. Cô bé hiểu ra rằng, không thể tìm kiếm sự giúp đỡ của kẻ khác, ngã phải tự mình đứng lên, dù đau đến mấy cũng không được khóc. Cô bé đưa đôi tay đầy vết đòn roi lên lau đi nước mắt, run run chống tay đứng dậy. Từ nay cô đã không còn nhà, yếu đuối chính là tự tìm đến cái chết, cô bé cắn chặt răng đi nhanh vào góc khuất của con hẻm.

Lưu Ly nằm trên giường hai mắt nhắm nghiền, trán ướt đầm mồ hôi, tay nắm chặt ga trải giường màu xanh thẫm, chặt vật trong giấc mộng. Bên trong giấc mơ dường như đã không còn thấy cô bé bơ vơ một mình với bóng tối nữa, mà thay vào đó là một cô gái ngồi bên dòng suối, đôi chân trắng nõn đang đưa trong nước, môi mấp máy một khúc nhạc buồn.

“Khi hoa nở rộ chính là lúc hoa được nâng niu nhất

Nhưng khi hoa tàn thì chỉ còn sự héo úa

Nếu lỡ mất một lần hoa nở thì có thể trách ai đây?

Thật ra hoa cũng cần có người an ủi.

Đời người phải khóc bao nhiêu lần thì lệ mới thôi rơi?

Một đời người phải rơi bao nhiêu lệ thì trái tim mới thôi tan vỡ?

Khoé mắt tôi xanh xao tiêu tụy, nhưng không một ai thấu hiểu.

Lời hẹn ước năm xưa thật tuyệt diệu,

Cứ như hoa rơi khắp cả một trời

Gió bắc thổi qua màn đêm lạnh giá

Nhưng không một ai kề bên an ủi

Lời hẹn ước năm xưa thật tuyệt diệu

Nhưng rồi bao nỗi tương tư lại hóa bụi trần

Hoa nở rộ chính là lúc hoa được nâng niu nhất

Nhưng khi hoa tàn thì chỉ còn sự héo úa

Nếu lỡ mất một lần hoa nở thì có thể trách ai đây?

Thật ra hoa chỉ cần một người kề bên an ủi.”

Khúc hát nhỏ dần rồi tắt hẳn, cô gái trút một tiếng thở dài, chốc chốc lại quay đầu nhìn ra sau lưng, giống như đang chờ ai đó.

Đôi chân đang đưa trong nước dường như thấy lạnh rời khỏi dòng suối, mái tóc dài của cô gái buông lơi hai bên vai bay bay trong gió đêm, xung quanh cô gái là cả một bầu trời lấp lóe ánh vàng xanh của đom đóm. Khung cảnh này thật huyền ảo, đẹp như vậy chắc là chỉ có trong mơ.

Người ngồi bên suối tất nhiên cũng là một đại mỹ nữ. Gương mặt đẹp như vàng trắng non mơ màng, hàng mi dài cong vút khẽ chớp để lộ một đôi mắt tà mị nhưng đậm mạc, trong veo và ở đầu đó còn thấy cả một chút lạnh lùng cố che giấu, chiếc mũi cao cao, đôi môi hồng hồng đầy đặn răng mơ hồ. Đặc biệt ở giữa mi tâm tuyệt sắc nở rộ một đoá hoa kì lạ, màu trắng gần như trong suốt, nếu không nhìn kĩ sẽ không thể nào phát hiện ra.

Một lúc sau cô gái ừ đột lên tiếng, trong mắt thoáng qua một tia sáng kì dị.

“Sao anh lại không đến chứ?”

Cô gái cứ ngồi như thế cho đến khi trời tờ mờ sáng mới một mình đứng dậy về nhà. Cô đã chờ anh một đêm vậy mà anh không đến, còn chẳng thèm cho người báo với cô một tiếng. Lần này cô sẽ giận, giận anh thật lâu.

Cửa sổ trước khi đi ngủ quên không đóng mặc cho gió biển lùa vào, Lưu Ly không biết vì lạnh hay vì bị những giấc mơ quấy rầy mà choàng tỉnh, mồ hôi lấm tấm trên trán không biết đã bị gió thổi khô từ lúc nào.

“Vẫn là giấc mơ đó.”

Từ sau sinh nhật mười tám, hầu như đêm nào cô cũng mơ thấy cô gái kì lạ đó. Lưu Ly ngồi dậy, hai tay ôm lấy cổ cử động cái đầu mỏi nhừ. Ánh mắt lơ đãng liếc nhìn bông hoa trên tay.

Ấn kí giữa mi tâm của cô gái đó chính là bông hoa này.

Bây giờ có ngủ cũng không được nữa rồi, cứ nhắm mắt vào là những hình ảnh đó lại hiện ra, rồi rạc, mờ ảo, ám ảnh cô trong im lặng, dày vò cô trong vô hình. Không phải là cô gái đó mà là cô bé với chiếc váy trắng rách tả tơi, đó chính là cô lúc bảy tuổi. Có những thứ muốn nhớ mãi nhưng chớp mắt một cái đã quên hết, cũng có những thứ muốn quên đi ngay lập tức nhưng lại đeo bám cả đời. Đúng là buồn cười.

Dù sao cũng không ngủ được, Lưu Ly bước chân xuống giường lấy chiếc áo khoác mỏng mặc vào rồi mở cửa đi ra ngoài.

Không hiểu tại sao Lưu Ly lại đi ra biển, gió ở đây lạnh như vậy sẽ ốm mất thôi.

Dấu giày mới in xuống chưa được một lúc đã bị sóng biển xóa nhòa, Lưu Ly bước đi không chủ định trên bờ biển, trong đầu lại nhớ tới giai điệu của bài hát đó, vô thức hát thành lời.

“Khi hoa nở rộ chính là lúc hoa được nâng niu nhất

Nhưng khi hoa tàn thì chỉ còn sự héo úa

Nếu lỡ mất một lần hoa nở thì có thể trách ai đây?

Thật ra hoa cũng cần có người an ủi.

Đời người phải khóc bao nhiêu lần thì lệ mới thôi rơi?

Một đời người phải rơi bao nhiêu lệ thì trái tim mới thôi tan vỡ?...”

Chiếc bóng cao lớn xuất hiện trước mặt cô. Tối như thế này rồi còn ai lang thang ngoài biển? Bây giờ ít nhất cũng phải một, hai giờ sáng.

“Em làm gì ở đây?”

Lưu Ly hoàn hồn, bài hát đang còn dang dở im bật. Đầu từ từ ngẩng đầu lên, hai mắt mở to nhìn Hoa Huyết.

Hoa Huyết cũng đồng dạng một đôi mắt màu tím thâm trầm nhìn Lưu Ly, sóng mắt gọi lẫn lẫn rất lâu cũng không có rời khỏi người cô. Trước đây cũng đã từng có một người hát cho hắn nghe bài này, nhưng bây giờ người đó không còn nữa. Đã chết trong vòng tay hắn, chết vì ghen tuông mù quáng của hắn.

Hoa Huyết làm sao vậy nhỉ?

“Này...”

Lưu Ly hươ hươ tay trước mặt Hoa Huyết, vẫn không thấy hắn có động tĩnh gì mới lấy tay đập vào người hắn.

“Tĩnh... anh tĩnh lại cho tôi.”

Nhìn vào ánh mắt hắn, cô có cảm giác hắn giống như không phải đang nhìn cô mà là nhìn một người khác.

“Hả?”

Hoa Huyết bùng tỉnh, hắn lại như vậy nữa rồi. Cũng đã tám trăm năm!

“Cả ngày hôm nay trông anh rất lạ!”

Hoa Huyết chỉ cười mà không nói, lạ, chỉ ngày hôm nay thôi.

“Sao không ngủ mà lại đi ra đây?”

Cuối cùng cũng trở về với chủ đề lúc ban đầu.

“Không ngủ được.”

Chính anh cũng như vậy mà còn hỏi tôi.

“Lại gặp ác mộng?”

Lưu Ly nghiêng đầu nhìn Hoa Huyết. Làm sao hắn biết cô gặp ác mộng?

Giống như đọc được nghi hoặc trong mắt Lưu Ly, Hoa Huyết lơ đãng trả lời.

“Lúc còn ở trong đóa hoa, tôi nào tôi cũng cảm nhận được em ngủ không yên giấc.”

Có lúc hắn không ngủ được từ trong đóa hoa đi ra còn thấy cô đang khóc, cả người cố cuộn lại trong chăn bông tìm hơi ấm.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Đại Trưởng Lão.

“Thế à!”

Lưu Ly nhật nhẽo lên tiếng. Thời gian đó cô vừa mới tiếp nhận sức mạnh của hạt giống, mà ngày nào Hoa Huyết cũng bắt cô chứng kiến cảnh hắn giết người. Cô không mơ thấy ác mộng mới là chuyện lạ. Nhưng ác mộng này với hắn không có liên quan, đều là do cô tự mình làm tự mình chịu.

Hoa Huyết nghiêng đầu nhìn Lưu Ly, sắc tím trong đôi mắt càng thâm trầm, khó đoán.

Thế giới nội tâm của cô hắn không thể nhìn thấu, càng đoán không ra trước đây cô đã gặp việc gì. Khi nhìn hắn, ánh mắt cô luôn chứa đựng đề phòng cùng dè dặt và còn có cả che giấu. Đã không còn là đôi mắt ngây thơ thuần khiết như lúc ban đầu nữa rồi, ngày hắn cứu cô ra khỏi tay U Linh, cô như một thiên sứ nhỏ mong manh, giống như chỉ cần chạm nhẹ một chút là sẽ tan biến. Nếu không phải cô có ánh mắt thật giống cô ấy, hắn sẽ không cứu cô. Một cô bé mười tám tuổi, tự nuôi sống bản thân quả thật không dễ, nhưng dù cuộc sống này có tàn khốc đến đâu, cũng không thể nào ngay cả một chút lòng tin đối với người khác cũng biến mất sạch sẽ. Bên cạnh cô còn có cả ba anh chàng hào hoa đi theo bảo vệ, nhưng theo hắn biết, đối với ba người họ cô cũng không thể nào tin tưởng, suốt ngày dùng nụ cười để đánh lừa kẻ khác. Quá khứ mà cô che giấu nhất định là một bí mật kinh thiên động địa. Hắn tự dưng có chút tò mò.

Ánh mắt của Hoa Huyết dừng lại đã lâu trên người Lưu Ly mà vẫn chưa có ý định rời đi khiến cô khó chịu nhũn mảy. Nói thật, cô sợ ánh mắt của hắn.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, cho đến khi Lưu Ly không chắc mình có thể chịu đựng sức hút ma mị từ đôi mắt đó mới giả vờ chuyển sang chủ đề khác. Chỉ là chủ đề này đừng nên cùng hắn bàn luận thì hơn.

“Anh vừa gặp đại trưởng lão đúng không?”

Nghe đến câu hỏi này, ánh mắt của Hoa Huyết lại càng không thấy chút ánh sáng. Sắc tím mê hoặc trở nên đáng sợ, lạnh lẽo đến không ngờ.

Lưu Ly bỗng nhiên rung mình, tự giác hiểu ra bản thân vừa nhắc đến một nhân vật cảm kích đối với Hoa Huyết.

Ngoài dự đoán, Hoa Huyết không hề nổi giông bão. Bàn tay xò ra trước mặt Lưu Ly, một đóa Mạn Đà La nở rộ trong tay hắn, trong trắng thuần khiết, khác hẳn Mạn Châu Sa huyết sắc rực rỡ.

Lưu Ly hai mắt tròn xoe, ngây ngốc không hiểu hắn đang làm gì. Rảnh rồi biến hoa ra tặng cô chăng? Thật ra cô cũng rất thích Mạn Đà La, nó so với Mạn Châu Sa về hình dáng thực giống nhau, chỉ có màu là khác.

“Hoa này để làm gì?”

Cô còn chưa tự kỉ đến mất nghĩ hẳn sẽ tặng hoa cho cô.

Hoa Huyết nắm chặt bàn tay vừa mới xòe ra thành hình nắm đấm, đóa hoa liền hóa thành tro bụi rơi xuống dưới. Trên môi nở ra nụ cười nhợt nhạt, sắc mặt cũng không được tốt, một lúc sau mới lên tiếng.

“Nói đúng ra, nếu tôi không xuất hiện, người làm Thánh chủ ngoài anh ta ra không có người nào xứng đáng hơn.”

Ồ! Hóa ra đại trưởng lão là địch thủ của hắn. Thảo nào khi nhắc đến hắn lại không vui.

Nhưng cái này với Mạn Đà La có liên quan sao?

Hoa Huyết một mình đi tới trước bãi đá, Lưu Ly thấy thế cũng nhanh chân đuổi theo. Đến khi cả hai cùng ngồi trên đó hắn mới mở miệng nói tiếp. Trong lòng hắn tâm sự trùng trùng, tám trăm năm này đối với hắn mà nói còn dài hơn cả thiên thu. Hắn tự cười bản thân mình tại sao lại cố chấp không chịu buông tay, nhưng lần nào hạ quyết tâm quên đi lại càng thấy nhớ. Thật sự rất khổ sở.

“Hoa Mạn Đà La là nguyên hình của anh ta.”

Sáng nay gặp Phi La hắn mới biết, thì ra chuyện của năm đó không hề đơn giản như những gì hắn thấy. Đó không chỉ là âm mưu quỷ kế của mình U Linh, ngoài cô ta ra vẫn còn có một người khác, nhưng không ai biết người đó là ai. Nếu không phải Phi La cho hắn biết, có lẽ hắn sẽ không bao giờ biết được sự thật này, càng không biết trong Hoa tộc còn có một người âm thầm tranh quyền đoạt vị của hắn suốt mấy trăm năm.

“Anh tại sao lại trực xuất đại trưởng lão ra khỏi Hoa tộc?”

“Hiểu lắm.”

Nói đúng hơn là bị người ta gài bẫy.

Chuyện năm đó nghĩ lại, hắn cũng thấy thật có lỗi.

Phi La có một đứa em gái rất ít khi thấy mặt, năm đó cô ta bị người đó bắt cóc đưa ra điều kiện buộc Phi La phải làm theo những gì U Linh sắp xếp, nếu không em gái của anh ta sẽ phải chết. Phi La yêu thương nhất chính là đứa em này, tất nhiên là đồng ý mà không cần suy nghĩ. Về sau cô ta cũng không thể sống quay trở về, Phi La đến bây giờ vẫn truy tìm kẻ đó nhưng thủy chung vẫn không có tiến triển.

“Hiểu lắm?”

Theo như những gì cô biết về Hoa Huyết thì không thể nào có khả năng này. Hắn rất cẩn thận, làm việc gì cũng đều xem xét kĩ lưỡng, lí nào lại vì một hiểu lầm mà trực xuất một nhân vật quyền lực không kém gì mình ra khỏi Hoa tộc?

“Đúng vậy.”

Hắn chỉ đơn giản trả lời hai chữ, còn có tin hay không là tùy thuộc vào cô.

Song Lưu Ly cũng không mấy có hứng thú với câu chuyện này, ngoài biển gió lớn, nếu không tìm ra chuyện để dời chú ý của cô về cái lạnh thì nhất định cô sẽ không chịu nổi. Cô sinh ra thân thể rất khỏe mạnh, nhưng vì biển cổ năm bảy tuổi mà sức khỏe yếu đi rất nhiều, có lẽ sau chuyến đi này sẽ bị ốm cũng không chừng, chiếc áo khoác trên người không hề cho cô chút cảm giác ấm áp.

“Vậy anh có nghĩ sẽ để cho đại trưởng lão quay về hay không?”

“Hắn không muốn về.”

Phi La ở thế giới loài người có cuộc sống rất tốt, ông chủ bí ẩn đằng sau khách sạn Paradise cũng chính là anh ta. Tiền quyền đều có đủ cả, Phi La không nhất thiết phải trở về Hoa tộc, nhìn sắc mặt người khác mà sống. Tuy nói Phi La là đại trưởng lão, nhưng đã sớm bị hắn trực xuất ra ngoài, khi trở về nhất định sẽ bị người ta bàn tán to nhỏ, không bằng ở đây tự do tự tại còn hơn.

“Khụ... khụ.”

Lưu Ly lấy tay che miệng ho hai tiếng, cô đứng là không nên đi ra đây. Sức khỏe cô không chịu nổi gió biển.

Nghe thấy tiếng ho, Hoa Huyết liếc mắt nhìn sang. Sắc mặt Lưu Ly bỗng trở nên nhợt nhạt, đây là bệnh rồi sao?

“Sao vậy?”

Lưu Ly xua tay, ý bảo không sao. Như thế này có khi ngày mai cô còn không thể bước chân xuống giường, cũng nên về phòng thôi. Nghĩ đến căn phòng vắng lặng đó, kí ức kia lại quay trở về.

“Tôi về trước đây.”

Nói rồi nhảy xuống khỏi tàn đá đi về phía khách sạn, thanh âm nghe qua có chút khàn.

Hoa Huyết quay người lại, phát hiện Luru Ly đang ghì chặt lấy chiếc áo khoác, mày khẽ nhú. Thời điểm này Hawaii cũng không phải lạnh lắm, Luru Ly như thế nào lại run rẩy thế kia?

Hoa Huyết cũng nhảy xuống khỏi tàn đá, đi đến chắn trước mặt Luru Ly. Cả gương mặt tái nhợt cùng run rẩy kia in hệt vào đáy mắt hắn.

“Làm sao vậy?”

“Không sao. Có chút lạnh thôi.”

Trong lòng Luru Ly nổi lên chút ấm áp, hắn đứng như thế này gần giống như đem hết gió che chắn ở đằng sau.

Hai mày Hoa Huyết càng nhú chặt, đáng vẻ này chỉ đơn giản là có chút lạnh thôi sao?

Có quý mới tin!

Sức khỏe của cô trực tiếp ảnh hưởng tới linh lực của hắn, không thể không quan tâm. Kí chủ chính là phiền phức như vậy, chỉ cần có chút không ổn, cũng có thể kéo hắn xuống dốc theo.

Hoa Huyết đem chiếc Pardessus màu đen dài đến đầu gối cởi ra khoác lên người Luru Ly. Hai tay ôm lấy bả vai cô cùng đi vào khách sạn.

Luru Ly kinh ngạc đứng bất động tại chỗ, theo lực kéo từ vai mà như con rối gỗ tùy cho Hoa Huyết đưa đi. Hắn là người đầu tiên cởi áo của mình ra khoác lên người cô, trên này vẫn còn lưu lại nhiệt độ cơ thể lẫn mùi hương quen thuộc của hắn.

Thật ấm áp!

Hai mắt to tròn của Luru Ly vẫn không chớp nhìn chằm chằm Hoa Huyết. Hơn ai hết cô biết, Hoa Huyết là người như thế nào nhẫn tâm, vô tình. Muốn hắn quan tâm người khác, còn là phụ nữ, đúng là chuyện nực cười. Nhưng hôm nay hắn đối với cô như vậy, lại khiến cô có chút bất an.

“Nếu còn nhìn nữa, tôi sẽ cho rằng em đối với tôi ngưỡng mộ.”

Ngưỡng mộ?

Luru Ly đơ ra năm giây mới có phản ứng, hai tay chống lên bờ ngực rắn chắc đẩy Hoa Huyết ra. Mặt mày đen lại, còn lâu cô mới có cái ý nghĩ điên rồ đó.

“Anh bớt tự kỷ đi.”

Chưa nói xong câu đầu đã cúi thật thấp, vừa rồi, cơ thể hắn nhìn bề ngoài thư sinh nho nhã, không ngờ chạm đến hoàn toàn không tìm thấy chút cảm giác ảo là nào. Cơ thể này ngay cả người mẫu nam muốn có, cũng là phải mất rất nhiều công sức mà luyện tập, nói sao nhỉ, à... chính là mê người.

Suy nghĩ miên man một hồi cũng tỉnh, nhớ lại cái ý nghĩ vừa thoáng qua kia, không khỏi muốn tát cho mình một cái. Ngoài biển gió lạnh, não của cô rơi vào trạng thái tê liệt rồi hay sao? Đúng là thần kinh.

Hoa Huyết đứng bên cạnh khoanh hai tay trước ngực, cao ngạo nhìn xuống đỉnh đầu đang cúi thấp của cô. Như thế nào tâm hồn lại treo ngược cành cây rồi?

“Em không định về ngủ à?”

Luru Ly ngẩn đầu lên, hai gò má phồng hồng, chính mình cũng không có phát hiện ra điểm này.

Hoa Huyết nhìn thấy cũng xem như không thấy gì. Tâm tư của cô gái mới lớn, hắn không cần dùng Độc Tâm thuật cũng biết được cô đang nghĩ cái gì. Chỉ là đối tượng cô đang nghĩ tới, có phải hay không là một trong ba anh chàng cùng lớp kia?

Luru Ly lắc đầu, cô không muốn về đó.

“Bây giờ nhiều lắm là hai giờ sáng, em định đứng đây chờ bình minh sao?”

Hắn và cô còn chưa đi vào khách sạn, gió đêm thổi loạn mái tóc hai người. Luru Ly đưa tay che mũi miệng lại, khiến tiếng hách xì kia nhỏ như muỗi kêu.

Cô bị cảm là cái chắc rồi.

Hoa Huyết lắc đầu ngăn ngăn, kéo Luru Ly đi vào trong, một mạch đi lên phòng của hắn nằm trên tầng nhà cao nhất. Phòng tổng thống, xa hoa mà yên tĩnh. Rốt cuộc cô mơ cái gì mà ngay cả trở về phòng ngủ cũng không dám? Theo hắn biết thì Luru Ly không có nhát gan như thế.

Khi đã an vị trên ghế ngồi trong căn phòng mà trước đây chỉ nghe qua lời kể, Luru Ly mới ý thức được cô đang cùng một người đàn ông ở chung trong một căn phòng.

Bất quá cô cũng không có gì phải kiêng dè. Đây đâu phải là lần đầu tiên cô cùng hấn ở chung, và lại hấn không có cái ý đồ xấu xa đó.

“Đi ngủ đi.”

Luru Ly nhìn quanh căn phòng, tầm mắt rơi trên chiếc giường đế vương rộng lớn kia, thật mềm mại nha. Trong phòng chỉ thấp mỗi chiếc đèn ngủ, ánh sáng mung lung đó không đủ để cô chiêm ngưỡng toàn bộ căn phòng, nhưng là phòng tổng thống tất nhiên là không tầm thường rồi.

“Cảm ơn. Thân thể tôi sợ lạnh nên mới như vậy.”

Luru Ly cởi chiếc Pardessus mà Hoa Huyết quấn quanh người ra trả lại cho hấn, cô không định chiếm dụng nó đến sáng đâu.

Sợ lạnh?

Ánh mắt Hoa Huyết loé lên chút ánh sáng kì dị, Luru Ly còn chưa kịp nhìn thấy thì nó đã lụi tàn.

Bài hát và cả sợ lạnh... trùng hợp đến thế sao? Không, nhất định là hấn suy nghĩ nhiều rồi.

Thấy Hoa Huyết không có phản ứng, Luru Ly tự mình treo áo vào trong tủ. Xong xuôi mới trèo lên giường ngủ, chân còn chưa bước lên giường thì đã thấy Hoa Huyết hóa thành luồng sáng đi vào trong đóa hoa trên tay cô. Cái người này, căn phòng này vừa rộng vừa nhiều chỗ ngủ, có nhất thiết là phải vào trong hoa ngủ không? Cô thật sự rất muốn đem não của hấn mổ ra xem thử bên trong có gì.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Độc Chất Trong Hoa.

Trong căn phòng rộng lớn chỉ còn lại mình Luru Ly, giường êm nệm ấm nhưng mãi mà cô cũng không chợp mắt được.

Lăn qua lăn lại trên giường mất nửa tiếng, hai con mắt vẫn mở to nhìn trần nhà. Mũi vô tình hít vào một mùi hương lạ, nếu cô không nhầm thì đây là mùi hương của nhựa cây hoa trúc đào. Nhựa cây hoa trúc đào rất độc, không cẩn thận chạm tay vào đó cũng đủ có cơ hội gặp mặt tử thần. Mùi hương này là từ chỗ nào mà ra? Luru Ly vén góc chăn rồi đi xuống giường, bên tai vang lên giọng nói của Hoa Huyết.

Cô cứ nghĩ là hấn đã ngủ rồi.

“Đừng đi lung tung, mặc kệ nó.”

“Nhưng...”

Cô còn chưa nói hết thì một luồng sáng từ trong đóa hoa bay ra bao quanh người, áp chế cô trở lại trên giường. Xem ra linh lực của Hoa Huyết đã phục hồi được ba phần.

May mà chiếc giường này rất êm ái, không thì với cú ngã này cô có thể vào bệnh viện chơi vài ngày.

Luru Ly suy nghĩ một chút mới lên tiếng.

“U Linh đã phát hiện ra tôi rồi sao?”

“Vẫn chưa.”

“Vậy là ai?”

“Không biết.”

Luru Ly trơ ra như tượng đá, nằm bất động ở trên giường, một lúc sau mới có thể phục hồi lại như cũ, với tay kéo chăn đắp lên người.

Không biết.

Hai từ này cũng có thể nói ra từ miệng của hấn, nghe qua rất là châm chọc. Hấn là thánh chủ của Hoa tộc, còn có người qua mặt được hấn sao?

Tiếng nói trầm ấm từ trong đóa hoa vọng ra ngoài.

“Người này so với U Linh khôn ngoan hơn rất nhiều, người bọn họ nhắm vào là em không phải tôi.”

Việc này cũng đồng nghĩa với chuyện hạt giống ở trong người Lư Ly đã bại lộ. Năng lực của kẻ giấu mặt này không đến nỗi làm hấn thất vọng.

Lư Ly thoáng rung mình, vô hình trung cô đã trở thành vật hi sinh cho tranh giành quyền lực trong Hoa tộc. Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng, một cuộc sống bình yên đối với cô xa xỉ đến vậy sao?

“Tại sao chứ? Tôi đâu có đắc tội gì với bọn họ.”

“Thứ bọn họ muốn chính là đem hạt giống hủy đi.”

Nói như vậy, rắc rối này là một tay Hoa Huyết ban cho cô. Muốn sống sót chỉ có cách để hạt giống dung hòa với cơ thể nhanh nhất, có được sức mạnh của nó cô mới có khả năng bảo vệ bản thân.

Lư Ly trầm mặc một hồi mới lên tiếng, chuyện xảy ra thì cũng xảy ra rồi, truy cứu trách nhiệm thuộc về ai đã không còn quan trọng nữa.

Trong không khí mùi nhựa cây hoa trúc đào càng lúc càng đậm. Theo đà này cô sẽ không ổn mắt, cô không phải Hoa Huyết, không thể nào ngửi mùi này vào mà vẫn bình an vô sự.

“Nhưng mùi hương này, rất không dễ chịu.”

Hoa Huyết ở trong đóa hoa vô cùng ảo não, hấn trao cho cô sức mạnh của huyết hoa nhưng một chút cô cũng không biết sử dụng. Để chuyện này truyền ra ngoài, mặt mũi hấn biết giấu đi đâu.

“Đừng để thứ tôi cho em trở nên vô dụng.”

Sau đó Hoa Huyết liền im lặng không nói gì nữa, Lư Ly là một cô gái thông minh, tự biết bản thân mình phải làm gì để được sống. Một chút mùi hương nhựa cây hoa trúc đào cũng không xử lý được, sau này làm sao có thể sống trong Hoa tộc mà không bị người ta giết. Hấn cho cô hạt giống cũng đồng nghĩa để cô trở thành thiếu chủ của Hoa tộc, tương lai sau này sẽ là người kế vị hấn.

Lư Ly thấy Hoa Huyết không có động tĩnh gì, đành tự mình suy tính xem phải làm như thế nào. Đôi môi mê người khẽ nhếch, thế này chắc sẽ không sao đâu.

Lư Ly nhắm lại hai mắt, hai tay chụm lại trước ngực giống như đang cầu nguyện, một lúc sau từ đôi bàn tay ấy le lói ra một chút ánh sáng đỏ mờ mờ rồi mạnh dần.

Hai mắt vừa hé mở, Lư Ly liền đem ánh sáng trong tay tung ra ngoài, cả căn phòng ngập tràn trong thứ ánh sáng đỏ đẹp đẽ đang dần tích tụ lại rồi hóa thành một chú bướm nhỏ kiều diễm. Bướm nhỏ đi đến đâu, nơi đó liền ngập tràn hoa oải hương, mùi của hoa oải hương rất dễ chịu, lại có tác dụng an thần để đưa con người ta vào giấc ngủ. Hay là để nó tẩy đi thứ mùi hương chết người của nhựa cây hoa trúc đào? Sáng mai ngủ dậy nhất định sẽ có cảm giác như bản thân đang ở Provence của nước Pháp.

Lư Ly đưa tay thu lại chú bướm nhỏ, ngay cả giường của cô cũng trở thành một thảm hoa rồi. Hoa Huyết mà thấy không biết có tức giận hay không đây? Hai... mặt kệ, trước hết nên ngủ.

Lư Ly quán chần thành hình con nhộng không bao lâu liền ngủ, lần này không bị ác mộng quấy nhiễu, ngủ một giấc ngon lành đến sáng.

Sáng sớm, Hoa Huyết vừa tỉnh dậy đi ra khỏi đóa hoa đã bị khung cảnh trong căn phòng làm cho choáng váng. Nói cô tự mình giải quyết, kết quả phòng ngủ của hấn bị biến thành cánh đồng hoa. Chỉ cần dùng linh lực đánh tan mùi hương của nhựa cây hoa trúc đào là được rồi, có cần phải khoa trương như thế này không?

Lư Ly này không biết là thông minh hay ngớ ngẩn đây!

Tối qua bị ác mộng hành, tất nhiên sáng nay khó lòng mà dậy sớm, cộng thêm với chiếc giường êm ái này sẽ càng làm cho người ta lười biếng muốn ngủ mãi.

Lư Ly vẫn như cũ vui mình trong chần không có dấu hiệu tỉnh lại.

Hoa Huyết nhìn Lư Ly hết mấy phút mới lác đầu đi vào trong nhà tắm, ở trong đó gần cả tiếng mới chịu đi ra ngoài.

Trên người hấn khoác hồ hững một chiếc áo choàng tắm màu đen, những giọt nước li ti dọc theo mái tóc đen dài chảy xuống cần cổ, len lỏi vào vòm ngực mạnh mẽ rắn chắc nhưng lại quyến rũ đến mê người. Đường cong nam tính bị chiếc áo choàng tắm che khuất, nhưng vẫn làm cho người ta mơ mộng.

Hoa Huyết ngồi trên ghế lau khô mái tóc ướt nhẹp, mà lúc này người đang ngủ trên giường kia cũng đã tỉnh, hai mắt đen láy nhìn chăm chăm hấn.

“Tỉnh rồi sao còn nằm trên đó?”

Lưu Ly xoay người lại che đi tầm mắt của mình, hẳn là mỹ nam hàng thật giá thật, nhìn nửa thể nào cô cũng liên tưởng bấy bạ.

Bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa, theo sau đó là tiếng nói của Y Hân.

“Chủ nhân.”

Hoa Huyết dừng lại động tác lau tóc của mình, nói.

“Vào đi.”

Ngay lúc Hoa Huyết mở miệng cũng là lúc Lưu Ly nhanh như tên bắn nhảy xuống giường chạy ngay vào phòng tắm. Tình cảnh của cô lúc này rất dễ bị hiểu lầm.

Hoa Huyết nhếch môi cười, bây giờ mới để ý sao? Hẳn cũng là đàn ông, nhờ đâu đêm khuya thanh vắng nổi lên thú tính, cô sẽ là con mồi đầu tiên. Đến lúc đó cô hối hận cũng đã muộn rồi.

Mở cửa bước vào phòng, đầu tiên chính là trông ra như tượng đá, căn phòng này hôm qua không giống thế này.

Đây là hoa lâu chẳng?

“Chủ nhân, sao lại thành ra thế này?”

“Không có gì, Lưu Ly rảnh rồi nghịch thôi. Tìm ta có việc gì không?”

Lưu Ly rảnh rồi nghịch thôi.

Chủ nhân đối với tiểu thư thật quái lạ, phòng chừng là người khác đã sớm về với đất mẹ rồi.

Y Hân không để ý tới căn phòng nữa, trở về với mục đích mình đến đây.

“Sáng nay Tiểu Sát vào phòng tiểu thư, kết quả tiểu thư mất tích rồi.”

Lưu Ly ở trong phòng tắm vệ sinh cá nhân xong cũng không có đi ra ngoài, lúc cô đi ra biển không ai hay biết, Tiểu Sát nghĩ cô mất tích cũng dễ hiểu thôi. Nếu như Tiểu Sát biết cô tối qua ngủ lại trong phòng Hoa Huyết có khi nào suy diễn lung tung không?

Nhất định là có.

Như vậy càng không nên đi ra ngoài.

Hoa Huyết khẽ nhướn mày, ánh mắt đảo qua cửa nhà tắm đang đóng chặt.

Y Hân cũng đồng dạng nhìn theo ánh mắt của Hoa Huyết, đầu óc như được khai thông.

“Tiểu thư... ngủ lại đây?”

Như vậy chủ nhân ngủ ở chỗ nào, đừng nói là hai người ngủ chung đi.

Sau đó lại lắc đầu phủ nhận. Không thể, tám trăm năm nay chủ nhân không hề chạm đến phụ nữ, không lí nào lại có hứng thú với tiểu thư. Căn phòng này lại lớn như vậy, cũng không phải không có chỗ ngủ thứ hai, mà điều đáng nói ở đây là chỉ có mỗi một chiếc giường.

Hoa Huyết liếc mắt nhìn qua cũng đủ biết Y Hân đang nghĩ cái gì. Cũng không có ý định giải thích.

“Tối qua có người muốn dùng nhựa cây hoa trúc đào giết Lưu Ly.”

Mặt Y Hân biến sắc, tròn mắt tối lại. Bọn họ ngày càng to gan, đã đi quá xa rồi.

“Thuộc hạ đi điều tra ngay.”

Hoa Huyết không nói gì chỉ gật đầu.

Nhận được sự cho phép của Hoa Huyết, Y Hân nhanh chóng rời khỏi phòng.

Nói đi cũng phải nói lại, có thực lực đối chọi với Hoa Huyết, giết được Lưu Ly là điều rất dễ dàng. Nhưng Lưu Ly đến giờ một cọng tóc cũng không mất, có thể nói rằng bọn họ chỉ là cảnh cáo thị uy mà thôi.

Chương 22: Tắm Uyên Ương

Trước khi mở cửa rời khỏi phòng, Y Hàn không quên liếc nhìn về phía phòng tắm, ánh mắt ẩn chứa ý cười khó phát hiện. Có lẽ ngay từ đầu tiểu thư đã là định mệnh của chủ nhân, tuy bây giờ giữa hai người không có gì, nhưng hẳn mong một ngày nào đó, tiểu thư có thể mang đến sự sống cho trái tim lạnh giá của người, đưa người ra khỏi cô độc.

Tám trăm năm là đủ rồi!

Người vừa rời khỏi, Luru Ly không chờ được nữa mở cửa phòng tắm chạy như bay ra ngoài. Trên gương mặt thoáng qua bối rối, Y Hàn không phải là người nhiều lời, nhưng chuyện cô ngủ lại trong phòng Hoa Huyết sẽ rất nhanh được nhiều người biết đến.

Thật oan ức, tối hôm qua có xảy ra chuyện gì đâu. Thanh danh cả đời cô coi như hết.

Luru Ly gắt gao nhìn vào cánh cửa phòng ngủ được chạm trổ tỉ mỉ, như hận không thể ngay lập tức băm nó ra làm trăm mảnh. Hai cánh môi mọng đỏ bị cắn đến hằn cả dấu răng mơ hồ, đôi tay bé nhỏ không an phận dằn vào gấu áo.

Có thể thấy được tâm trạng Luru Ly lúc này xấu đến cỡ nào.

Hoa Huyết không khỏi cong môi cười, cầm lấy khăn bông lên chuẩn bị lau tóc, trong đầu lại xẹt qua suy nghĩ trước nay chưa từng có.

“Luru Ly!”

Nghe thấy tiếng gọi, Luru Ly quay đầu lại, mọi bức tức lúc trước biến mất không thấy tăm hơi, trên gương mặt vẫn là nụ cười như thường ngày.

Hoa Huyết nhìn đến tránh không khỏi kinh ngạc, rõ ràng hẳn vừa thấy cô mặt mày đen như đất nôi, chưa đầy hai giây đã lại bình thường như cũ, hơn nữa còn giả vờ tươi cười với hẳn.

Không nghĩ đến Luru Ly cũng là một cao thủ thay đổi sắc mặt.

“Có chuyện gì sao?”

“Lau tóc cho tôi.”

Hả?

Hai mắt Luru Ly tròn tròn, trong chốc lát không thể nào tiêu hoá được lời nói của Hoa Huyết.

Hít vào một hơi bình ổn lại tâm trí đang quay vòng vòng của mình, Luru Ly đứng im tại chỗ, không biết phải nói gì. Ánh mắt vô tình nhìn đến cơ ngực nửa ẩn nửa hiện của Hoa Huyết.

Cô chưa bao giờ là một sắc nữ, nhưng đứng trước mỹ nam như hẳn lại không thể không háo sắc.

“Đừng để tôi nhắc lại lần thứ hai.”

Giọng nói âm trầm đầy từ tính của Hoa Huyết lần nữa phá tan suy nghĩ của Luru Ly.

Trước nay hẳn chưa từng dùng giọng nói ra lệnh này đối với Luru Ly, hẳn tuy muốn để cô trở thành thiếu chủ, nhưng với bản tính không muốn quan tâm mọi chuyện của cô, khó mà thực hiện được.

Muốn cô đi vào khuôn khổ chỉ có thể từng bước khiến cô vô điều kiện nghe theo lời hẳn.

Luru Ly không muốn nghe theo lời Hoa Huyết, khổ nỗi gương mặt âm trầm của hẳn làm cô không đủ dũng khí nói không.

Lời còn chưa nói ra khỏi cổ họng đã nuốt ngược trở lại, không cam lòng đi đến lấy khăn bông trên tay hẳn, bắt đầu lau tóc.

Cô biết rõ, một khi đối đầu với hẳn sẽ có kết cục như thế nào.

Đừng nghĩ hẳn suốt ngày ôn hoà mà lầm tưởng hẳn sẽ dung túng cho cô làm đủ thứ việc, bản chất con người hẳn như thế nào không phải cô chưa từng thấy qua.

Cô mới không ngu đi làm trái ý hẳn, miễn cho bản thân phải nhận trừng phạt.

Lau tóc thôi mà, cũng chẳng phải chuyện gì to tát.

Mười ngón tay Luru Ly luồn qua tóc, cảm giác mát lạnh này làm người ta rất dễ chịu, đàn ông tóc không những dài mà chất tóc còn vô cùng tốt.

Trên người Hoa Huyết còn có thứ gì để cho người khác không thể hâm mộ đây?

Hoa Huyết nhắm hai mắt dưỡng thần, cảm giác để cho người khác hầu hạ quả không tồi.

Trước nay những việc như vậy toàn là hấn tự mình làm, chưa từng có bàn tay người khác đụng vào. Luru Ly là người đầu tiên, e cũng là người duy nhất.

Suy nghĩ đến đây hấn không khỏi thấy giật mình, từ ngày hấn gặp cô, trong lòng nảy sinh rất nhiều cảm giác khó nắm bắt, hơn nữa còn cho cô những đặc quyền mà trước nay chưa từng cho ai.

Để cô bước vào hân đàm, cho cô gọi tên hấn, chân chính hầu hạ hấn cũng chỉ có mình cô.

Kể cả người đó hấn cũng chưa từng đối xử như vậy.

Là tốt hay không tốt, nhất thời hấn cũng không dám khẳng định.

Hấn chỉ biết từ trên người cô hấn tìm thấy được cảm giác rất quen thuộc, lại còn cả bài hát kia, có phải là hấn suy nghĩ quá nhiều rồi không?

“Dừng lại.”

Hoa Huyết đưa tay ngăn lại hành động vẫn đều đều tiếp diễn của Luru Ly, đứng dậy đi vào phòng tắm thay đồ.

“Tóc...”

Cô đang muốn nhắc hấn tóc còn chưa khô, nhưng thấy bóng hấn khuất sau cánh cửa nên đành nuốt lại vào bụng.

Hôm nay hấn có cái gì đó là lạ, chỉ là cô không biết lạ ở chỗ nào.

Thật khó hiểu!

Đúng lúc này ở dưới nhà hàng của khách sạn, xảy ra một số chuyện khiến người ta ăn không vào.

Ví dụ như Tiểu Sát và Y Hân.

Thường ngày Tiểu Sát dính lấy Y Hân như sam, thế nhưng hôm nay tự động ngồi tách biệt ở một bên, ngay cả liếc nhìn Y Hân một cái cũng không có.

Y Hân vẫn như cũ không hề quan tâm đến, cầm đũa ăn cơm ngon lành. Nhà hàng của khách sạn làm món Trung không tệ, song một chút khẩu vị hấn cũng không có, nhai cơm không khác gì nhai sáp.

Lúc này trước khi xuống đây hấn đã nói qua chuyện của Luru Ly cho hai người này nghe, bây giờ thì không còn gì để nói nữa, im lặng khiến hấn không quen.

Trước đây đến giờ cơm, cái miệng nhỏ của Tiểu Sát lú lo không ngừng, lúc đó hấn rất bực mình nay im lặng như hấn muốn, bản thân không hiểu sao lại thấy trống trải.

Xem ra hấn có khuynh hướng thích tự ngược.

Tiểu Sát đem đôi đũa gắp mạnh cơm trong chén, ăn không vào.

Chỉ duy nhất Y Thiên vẫn ăn uống ngon lành như bao ngày, nhìn hai người bên cạnh chỉ biết lắc đầu rồi ăn tiếp.

Rõ ràng anh hai có ý với Tiểu Sát, vì có gì sống chết không chịu nhận chứ, nhìn xem, còn làm cho Tiểu Sát giận tới nỗi cơm không buồn ăn, chuyện cũng không buồn nói, hấn có chút oán anh hai mình rồi.

Đến nước này hấn cũng không thể im lặng nữa. Y Thiên dùng Linh Tê chú nói chuyện với Y Hân.

“Anh nhanh đưa ra quyết định giùm em đi.”

Y Hân buông đũa trên tay xuống, ngẩn đầu nhìn đứa em trai giống hệt mình. Tất nhiên dùng Linh Tê chú hỏi đáp.

“Quyết định chuyện gì?”

Thường ngày thông minh là vậy, bây giờ lại bày ra vẻ ta đây không hiểu, muốn lừa ai chứ.

“Anh muốn Tiểu Sát bám theo anh đến bao giờ? Một là đem Tiểu Sát về làm chị dâu em, hai là em sẽ gả Tiểu Sát cho người khác. Một trong hai anh chọn đi.”

Y Hàn im lặng, ánh mắt như có như không nhìn sang ai đó đang xả hết bực tức vào chén com trong tay. Nếu cho hắn chọn, hắn sẽ... mà thôi, không có ý nghĩa gì cả.

“Tự quyết định đi, anh không có ý kiến.”

“Anh...”

Y Thiên ghen lời, hoàn toàn hết hi vọng rồi.

Tiểu Sát đặt chén com lên trên bàn, không còn tâm trạng để ăn tiếp.

“Con lên phòng trước đây.”

Người vừa đứng dậy đã thấy tam vương tử và Liễu Quỳnh Nhi đi đến, hôm qua nhóm tách lẻ đi chơi đến gần sáng mới về, ngủ đến giờ này mới chịu rời giường đi ăn sáng.

Liễu Quỳnh Nhi chạy đến bên cạnh Tiểu Sát, cúi người hành lễ với Y Hàn, Y Thiên, sau đó mới nói.

“Chị có thấy Lưu Ly đâu không? Em không thấy cậu ấy có ở trong phòng.”

“Này...”

Cô có nên nói Lưu Ly ở lại trong phòng Thánh chủ, ngủ ở đó từ tối hôm qua?

Tiểu Sát còn đang suy nghĩ xem nên trả lời như thế nào thì Y Hàn đã mở miệng nói trước.

“Tiểu thư ngủ trong phòng ông chủ từ tối hôm qua, phỏng chừng lúc này còn chưa thức đâu. Không cần lo lắng, tiểu thư không phải trẻ con, sẽ không đi lạc.”

Giọng nói của Y Hàn nhàn nhạt, giống như không có gì to tát. Nhưng lại làm cho sáu người còn lại mỗi người ôm một tâm tư riêng.

Hạ Chấn Nam, Âu Thần như bị sét đánh, giáng một đòn làm người ta không kịp trở tay. Ngủ trong phòng người đàn ông hôm qua, trên người đàn ông đó lại có mùi hương của cô, dù đã đoán trước kết cục sẽ như vậy nhưng họ vẫn không tài nào chấp nhận nổi.

Thật là châm chọc người, muốn cười, có sao hai bàn tay vẫn gắt gao nắm chặt để lộ cả gân xanh?

Họ thật sự không cam tâm thua như vậy.

Vương Khải Minh, Liễu Quỳnh Nhi lại ôm một tâm trạng hoàn toàn khác. Có chút không tin được, lại có chút cảm thấy hoang đường, Lưu Ly còn chưa nói quan hệ của hai người là gì, tốt hơn hết không nên suy diễn lung tung.

Tiểu Sát nhìn Y Thiên, rồi cùng nhau nhìn người vừa phát ngôn, ngoài kinh ngạc ra không còn biểu cảm gì hết.

Câu nói kia một nửa thật, một nửa giả, làm hai người họ nghĩ đến chuyện kẻ lạnh lùng như băng kia đang âm mưu chuyện gì đó.

“Mọi người đang làm gì ở đó vậy?”

Lưu Ly xuất hiện phía sau nhóm người, chiếc váy tối hôm qua đã được thay mới, trên người vẫn còn lưu lại vài giọt nước li ti, không khó nhìn ra cô vừa mới tắm.

Theo sau Lưu Ly tất nhiên là Hoa Huyết, hai tay hắn bỏ trong túi quần, dáng vẻ nhàn hạ. Mái tóc dài còn ẩm ướt, kẻ ngu cũng nhìn ra trước khi đi xuống đây hắn đã làm gì.

Kết hợp với câu nói mờ ám của Y Hàn lúc nãy, sáu người họ không thể nào không nghĩ đến ba chữ: “Tắm uyên ương.”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Nhược Hy.

Không khí trong nhà hàng có chút không được tự nhiên, Luru Ly hai mày nhíu chặt, thăm nghĩ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Không lẽ bọn họ đã biết chuyện tối hôm qua rồi sao?

Âm thầm quét ánh mắt về phía Y Hân. Nếu ánh mắt có thể giết người, Y Hân không biết đã chết bao nhiêu lần rồi.

Y Hân lại xem như không thấy, cùng Y Thiên, Tiểu Sát cúi người trước Hoa Huyết.

Cái gì cũng có thể bỏ, riêng lễ nghi thì không.

“Ông chủ!”

Liễu Quỳnh Nhi hiện tại không tiện hành lễ, đứng yên một bên không dám nói câu nào, vói tay kéo tam vương tử lui ra sau.

Khải Minh thì không nói làm gì, nhưng còn Chấn Nam và Âu Thần thì đúng là có chuyện.

“Cậu làm cái gì vậy hả?”

Âu Thần khó chịu lên tiếng, hẳn biết người đàn ông đó không đơn giản, nhưng có cần phải sợ đến thế không.

“Cậu yên lặng chút đi, cả hai người nữa.”

Hạ Chấn Nam, Vương Khải Minh còn chưa lên tiếng phản bác đã nghe thấy tiếng cười khê trầm thấp của Hoa Huyết, nháy mắt ngán người, cũng không nhớ lúc này mình muốn nói cái gì.

Thật mê hoặc!

Khoé môi Luru Ly, Y Hân, Y Thiên và cả Tiểu Sát run rẩy. Ngay cả cười mà cũng bắt mắt hồn phách người khác.

Hoa Huyết ý thức được mình hơi quá trốn, khôi phục lại dáng vẻ như thường ngày, chân bước về phía trước, lúc đi ngang qua Luru Ly còn cô ý dừng lại.

“Không phải em đói sao? Đi thôi!”

Luru Ly há miệng muốn nói gì đó rồi lại thôi. Bởi vì cô nhận ra hẳn không cho phép cô ngồi ăn cùng người khác.

Luru Ly bất đắc dĩ nở ra một nụ cười méo xệch, chậm rì rì đi theo Hoa Huyết, bữa sáng này sợ là khó nuốt.

Mấy ánh mắt đó... lạnh người!

Tiểu Sát từ bỏ ý định muốn về phòng, lôi kéo hai người còn lại ngồi xuống tiếp tục ăn, không khí như vậy, lát nữa sẽ có kịch hay cho mà xem.

Bên môi Y Hân thoáng hiện độ cong nhẹ nhàng, không nói gì cầm đũa lên ăn tiếp.

Tam vương tử dù không cam lòng cũng là bị Liễu Quỳnh Nhi tùy tiện tìm một cái bàn gần đó kéo ngồi xuống, mặt mày như bị người ta thiếu nợ đón tiếp cô phục vụ đem thực đơn đi ra.

Hoa Huyết và Luru Ly ngồi xuống một cái bàn cách đó không xa, cô phục vụ xinh đẹp như một con gió, chớp mắt một cái đã đứng ngay bên cạnh Luru Ly, ánh mắt không cần nói cũng biết là đang dừng lại trên người nào.

Nhất thời mùi son phấn cùng nước hoa quện lại lan toả khắp nơi, Luru Ly khó chịu nhíu mày.

Cô phục vụ xinh đẹp nóng bỏng kia vẫn luôn chăm chú nhìn Hoa Huyết, mắt không chớp lấy một cái.

Oh My God!

Đây là đàn ông sao? Đẹp đến mức hít thở không thông.

Sắc mặt Hoa Huyết cũng trầm xuống không ít, theo như hiểu biết của cô về hắn, trong ba giây nữa mà chị gái này hẳn còn chưa về với xác, kết quả chắc cũng tương đương với việc bị hút máu cho đến chết đi.

Lí do lại cực kì đơn giản, nhìn bằng ánh mắt rực lửa như vậy, đừng nói là hắn mà ngay cả cô cũng không chịu được. Hơn nữa, mùi phấn son và gương mặt trang điểm lòe loẹt này rất có triển vọng khiến người khác hôn mê.

Đặc trưng cơ bản nhất của người hoa là hương thơm tự nhiên trên người, bọn họ cơ bản không cần dùng nước hoa cũng có thể khiến cho bao nhiêu người mê mết.

Mỹ phẩm mà hoa nữ dùng hàng ngày cũng hoàn toàn chiết xuất từ thiên nhiên, mùi hương thanh nhã, màu sắc tinh tế, dù có sử dụng quá liều cũng không khiến cho người nhìn phản cảm.

Hoa Huyết trước nay luôn sống trong Hoa tộc, chán ghét cách trang điểm nặng mùi này cũng là điều dễ hiểu.

Nhưng nói đi thì cũng phải nói lại, chị gái tóc vàng mắt xanh này thật sự rất xinh đẹp.

Lưu Ly cố nặn ra một nụ cười hoà ái, dễ gần, dùng tiếng Anh nhắc nhở.

“Mắt của chị sắp rớt ra ngoài rồi!”

“Phi... ha... ha...!”

Tiểu Sát không nhịn được phì cười. Thánh chủ giống như mồi, mà cô phục vụ kia chính là mồi, ánh mắt lộ rõ khao khát muốn ăn nhá.

Còn chưa cười đủ đã cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo của Hoa Huyết. Tiểu Sát ngay tức khắc ngậm miệng lại, mặt đỏ bừng, hai bờ vai run run.

Có ai thay cô nói cho Thánh chủ biết, nhịn cười cũng là một cực hình không?

Những người khác không tùy hứng như Tiểu Sát, muốn cười đó, nhưng lại không cười được.

Cô phục vụ lúng ta lúng túng, nhìn khách hàng như vậy, cô đúng là không muốn làm ở đây nữa mà. Quản lý mà biết, cô nghĩ việc là cái chắc, tuy chỉ là một phục vụ bàn nhỏ nhỏ, nhưng lương ở đây so với nơi khác cao hơn rất nhiều.

“Quý khách, thật xin lỗi!”

Thấy còn chưa đủ thành ý, eo mảnh khảnh của cô phục vụ gấp xuống hẳn chín mươi độ, tạo thành một tư thế cúi người thật hoàn hảo. Cặp ngực vĩ đại vì khăn trang mà phập phồng lên xuống, nếu như Hoa Huyết nhìn qua chắc chắn sẽ rơi gọn vào mắt hấn.

Đáng tiếc Hoa Huyết không hề có tâm trạng thương thức, mà hình như từ đầu đến giờ hấn chưa nhìn cô phục vụ lần nào.

Lưu Ly biết hấn không muốn mở miệng bèn lên tiếng giải quyết, cô cũng hơi đói bụng rồi.

“Không sao đâu!”

Cô phục vụ lén thở phào nhẹ nhõm, có thể ngồi cùng bàn với người đàn ông có khí chất cao quý như vậy, cô bé này hẳn là có lai lịch không nhỏ.

Cô phục vụ đứng thẳng người, đem thực đơn đưa tới cho Lưu Ly, có cho cô ba lá gan cũng không dám đưa cho người đàn ông này.

Lưu Ly lướt qua một chút, không ngần ngại hỏi người đối diện.

“Anh ăn gì?”

“Tùy em.”

Lưu Ly liếc nhìn gương mặt càng ngày càng đen của hấn, âm thầm ảo não, người gì đâu mà khó chịu.

Lưu Ly gọi đại vài món rồi đưa trả lại thực đơn cho cô phục vụ, không quên dặn thêm một câu.

“Phiền chị để nam phục vụ mang thức ăn ra.”

Hấn khó chịu cái gì cô đều biết, lát sau mà chị gái này còn lượn ra thêm một vòng, cô không biết sẽ xảy ra chuyện gì đâu.

Cô phục vụ gật đầu, đi vào mà giống như chạy trời chết.

“Xem như em biết điều.”

Hoa Huyết đưa tay cởi cúc áo trên cùng, gương mặt từ từ nhu hoà trở lại.

Thức ăn được mang ra, Lưu Ly không thèm để ý đến Hoa Huyết, ăn rất ngon miệng, hoàn toàn đem ánh mắt của mấy người còn lại quăng ra Thái Bình Dương. Muốn nhìn thì nhìn, trước hết phải no bụng.

Hoa Huyết cũng không nói gì, tự ăn phần của mình.

Nhà hàng chìm vào trong im lặng, ai làm việc nấy, nhìn qua rất tẻ nhạt.

Mười phút sau, cái không khí nhàm chán đó bị phá vỡ, từ bên ngoài bước vào một chàng trai thoát nhìn còn rất trẻ, chiếc kính đen che gần hết nửa

khuôn mặt, nhìn không ra dung mạo, chỉ có đôi môi hồng nhạt tự nhiên đó, nhìn qua thật mê người.

Mà đi phía sau cậu ta là quản lý của khách sạn Paradise, dáng vẻ khúm núm, giống như sợ chọc giận người trước mặt.

Cũng đúng thôi, từ cậu ta toả ra hơi thở nguy hiểm, làm cho người khác cảm thấy áp lực đè nặng.

“Tô thiếu, đi bên này.”

Quản lý khách sạn Paradise tươi cười nịnh nọt, khom lưng cúi người, làm ra động tác mời.

Chuyện cứ như vậy mà tiếp diễn, chẳng ai để ý tới chàng trai trẻ tuổi kiệt xuất này là ai, cho đến khi cậu ta dừng lại ngay bên bàn ăn của Luru Ly, hai mắt dưới kính đen trũng thật lớn, không biết là đang kinh ngạc hay khiếp sợ.

Thấy một cái bóng đỏ ngay trước bàn ăn của mình, Luru Ly ngẩng đầu lên, hai mắt tròn xoe đánh giá người trước mặt một chút rồi nhìn sang Hoa Huyết.

“Tìm anh à?”

Hoa Huyết đẩy phần ăn của mình ra, lấy khăn lau miệng, nhìn lên. Nhất thời cũng ngẩn người, rất nhanh liền trấn định, khẽ lắc đầu.

“Không phải, là tìm em.”

Hoa Huyết cười cười, ngón tay gõ xuống mặt bàn thủy tinh, chậm rãi mà có tiết tấu.

Y Hàn, Y Thiên ở bên kia nhìn theo nhịp gõ của Hoa Huyết, liền biết hắn đang tập trung suy nghĩ.

Chàng trai trẻ này là ai? Có quan hệ gì với tiểu thư?

Những người còn lại cũng cùng chung một câu hỏi với Y Hàn, Y Thiên.

Luru Ly tập trung nhìn kĩ lại, thật lâu cũng không nhận ra người này là ai, lắc đầu.

“Tôi không quen.”

Chàng trai nhìn Luru Ly không chớp mắt, cẩn thận suy nghĩ, nếu đúng là người cậu đang tìm thì tốt quá.

“Xin lỗi, có lẽ là tôi nhận nhầm người.”

Nhận nhầm người?

Phải không?

Hoa Huyết cong môi thành một nụ cười không rõ hàm ý, cũng không vạch trần câu trả lời gượng gạo của chàng trai trẻ. Hắn không biết cậu ta có quan hệ gì với Luru Ly, nhưng mà, sẽ không đơn giản đâu.

“Vây, hi vọng lần sau cậu tìm đúng người.”

Chàng trai trẻ gật đầu, dời bước chân đi về phía trước, không hiểu sao cậu có cảm giác mình và người đàn ông này sẽ còn gặp lại.

Quản lý khách sạn Paradise đầu đỏ đầy mồ hôi, làm ông sợ hết hồn, còn tưởng là sẽ xảy ra chuyện, cúi người trước Hoa Huyết rồi mới nhanh chân bước đi theo sau cậu ta.

Tô thiếu gây chuyện với người nào cũng dễ dàn xếp, riêng với vị khách ở phòng tổng thống này thì không thể, đích thân ông chủ đã nói ông hãy chiều có người này thật tốt, nếu không may để xảy ra việc gì, mất việc là chuyện nhỏ, đặc tội với ông chủ mới là chuyện lớn.

Bọn họ chỉ còn nhìn thấy bóng lưng của cậu ta nên không biết rằng, ngay lúc cậu ta quay lưng, trên môi rõ ràng đang nhấp nháy hai chữ “Nhược Hy?”.

“Cậu ta rất giống em.”

Hả?

Luru Ly không hiểu gì nhìn Hoa Huyết, giống cô, giống cái gì chứ?

Luru Ly còn đang vắt não để hiểu được hàm ý trong lời nói của Hoa Huyết thì hắn đã đứng dậy, trước khi đi còn không quên nói thêm một câu.

“Đừng suy nghĩ nhiều, không lâu nữa em sẽ có đáp án.”

Luru Ly ngơ ngác nhìn theo bóng lưng Hoa Huyết đang rời đi cùng hai vị hộ pháp. Hắn nói vậy là có ý gì nhỉ?

Suy nghĩ một hồi cũng không thu về được kết quả thuyết phục, Luru Ly vui đầu vào ăn tiếp.

Trước khi đi xuống đây hần đã nói, sẽ cho cô tự do, nhưng vì đảm bảo cho cái mạng nhỏ của cô không bị người ta lấy đi, Tiểu Sát phải đi theo cô mọi lúc mọi nơi. Tất nhiên là cô không thể không đồng ý, hần nói vậy chỉ là thông báo với cô thôi, ý kiến của cô từ lâu đã không còn quan trọng rồi.

Đến đây là để đi chơi, vì thế cô sẽ vui vẻ mà tận hưởng.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Đại Biển.

Gió biển mang hơi muối mặn chát phả vào đất liền, mặt biển êm ả gợn lên vài con sóng nhỏ, xa xa phía chân trời, mặt trăng đỏ như máu dần hé lộ.

“Oa, trăng kia!”

Liễu Quỳnh Nhi hai mắt mở lớn nhìn vật thể nhuộm một màu đỏ chết chóc đang nhô lên, hưng phấn như phát hiện ra kì quan cổ đại thứ tám của thế giới.

Đêm nay là đêm cuối ở Hawaii, cả lớp kéo nhau ra bãi đá ven biển ngồi hóng gió, nhân tiện gia tăng cái gọi là tình cảm bạn bè vốn nhạt như nước ốc.

“Là trăng đỏ!”

Dương Nguyệt Mỹ nhìn đến, kinh ngạc thốt lên.

Cả lớp cũng nhao nhao nhìn về phía chân trời, chỉ trỏ, xôn xao bàn tán.

Trăng đỏ!

Đây là lần đầu tiên trong đời bọn họ nhìn thấy, ngoài kinh ngạc còn có một phần khiếp sợ, trời có dị tượng, là tốt hay xấu nhất thời bọn họ không thể nào đoán biết được.

Người dân trên đảo cũng dần tụ tập bên bờ biển, chiêm ngưỡng ánh trăng ngàn năm khó gặp kia.

“Cậu thấy thế nào?”

Âu Thần huyệt cúi chỏ vào người Hạ Chấn Nam, trăng đáng nhẽ ra phải là màu vàng mới đúng chứ?

Hạ Chấn Nam lặng yên nhìn ánh trăng đỏ dần dần nhô lên, dường như máu trong người cũng đang chuyển động cực kì hỗn loạn, sắc mặt trong đêm tối mơ hồ vẩn vơ, trên trán mỏng manh một tầng mồ hôi lạnh, hơi thở đã không thể nào kiểm soát được nữa.

“Chấn Nam, chuyện gì vậy?”

Vương Khải Minh quay mặt qua, đỡ lấy cơ thể đang run lên của Hạ Chấn Nam, sắc mặt trầm xuống.

“Tớ...”

Hạ Chấn Nam thờ hất, có thứ gì đó ở trong người hần, muốn xuyên qua da thịt mà đi ra ngoài.

Đau quá!

Âu Thần nhận thấy có điều bất ổn, cũng quay qua nhìn xem Hạ Chấn Nam đang xảy ra chuyện gì.

“A!”

Hạ Chấn Nam đau đến hét lên, thoát khỏi tay Vương Khải Minh, lăn một vòng rớt khỏi bãi đá, mi tâm ẩn hiện ấn kí hình lá nguyệt quế ôm lấy một đoá phong lan màu đen.

“Chấn Nam!”

Luru Ly, Liễu Quỳnh Nhi cùng nhị vương tử và mấy người ngồi xung quanh đó hốt hoảng kêu lên, nhất loạt nhảy xuống khỏi bãi đá, muốn đỡ Hạ Chấn Nam đang đau đến run rẩy kia dậy.

Lúc này trăng đỏ đã hoàn toàn lộ diện trước mặt mọi người, mặt biển, bầu trời, bãi cát... tất cả đều bị bao phủ bởi loại ánh sáng đỏ như máu, dường như

trong không khí còn đang phảng phất mùi máu tanh chết chóc.

Hoa Huyết đứng trên phòng tổng thống nhìn lên bầu trời, mây nhú lại, không biết là đang suy tính chuyện gì.

Y Hàn, Y Thiên yên lặng đứng sau lưng, sắc mặt lại vô cùng bình thản. Hoa tộc cứ cách trăm năm sẽ có một ngày trắng đỏ, điều đó cũng không có gì lạ, vốn chẳng cần phải lo lắng.

Nhưng nơi họ đang đứng là thế giới của loài người, không phải Hoa tộc, trắng đỏ đối với con người mà nói, chính là dị tượng.

Xấu hay tốt, còn phải đợi qua đêm nay mới có thể biết được câu trả lời.

Lưu Ly chạy nhanh đến bên cạnh Hạ Chấn Nam, ngay lúc giờ tay đỡ hất lên thấy được ấn ki trên mi tâm, cơ thể run run lên từng đợt, lời nói ra khỏi miệng cũng run rẩy.

“Đừng lại đây.”

Mấy người kia không hiểu chuyện gì đang xảy ra, cứ thế tiến tới.

Không thể để bọn họ thấy cảnh này, Chấn Nam vẫn luôn là con người, một khi bí mật bị lộ ra, cô không biết hậu quả sẽ như thế nào.

Nghĩ thế, Lưu Ly sử dụng Linh Tê chú nói chuyện với Liễu Quỳnh Nhi.

“Ngăn bọn họ lại, phong ấn trên người Chấn Nam sắp bị phá giải rồi. Nhanh lên, đừng để bọn họ lại đây.”

Mà lúc này, máu trong người cô cũng đang sôi lên, mạch máu như muốn vỡ tung, dây leo trong người không ngừng vuron ra, xuyên thấu qua da thịt. Lưu Ly cảm nhận được đau đớn, gương mặt vận vẹo khó coi, ánh mắt trầm lại, dần chuyển sang màu tím đặc trưng của người mang trong mình sức mạnh của huyết hoa.

Xem ra, hôm nay người phải chịu khổ không chỉ có mình Hạ Chấn Nam.

Liễu Quỳnh Nhi nghe thấy lời Lưu Ly nói, trong lòng cũng sợ run, phong ấn làm sao có thể vô duyên vô cớ mà giải trừ? Chẳng lẽ là do trắng đỏ?

Liễu Quỳnh Nhi không dám nghĩ tiếp, nhanh tay ngăn cản đám người đang tiến về phía Hạ Chấn Nam và Lưu Ly.

“Quỳnh Nhi?”

Âu Thần, Vương Khải Minh khó hiểu lên tiếng.

“Đừng đi qua đó.”

Sắc mặt Liễu Quỳnh Nhi tái nhợt, cơ thể cũng bắt đầu có phản ứng, tuy nhiên chỉ là nhẹ run lên.

Ngay cả cô cũng bị? Nhưng hình như nhẹ hơn Chấn Nam rất nhiều, có lẽ là do trong người cô không có phong ấn.

Đứng ở đây lâu cũng không phải là cách hay, nhờ cô cũng giống như Chấn Nam, chẳng phải là sẽ to chuyện sao?

Phải làm sao bây giờ? Cô không có cách nào có thể khiến đám người này rời đi.

Bên tai lại vang lên tiếng hét đau đớn của Hạ Chấn Nam, đám người gạt hai tay đang giương ra cản đường của Liễu Quỳnh Nhi sang một bên, tiếp tục đi về phía trước.

May mắn, Hạ Chấn Nam lúc lặn xuống còn lộn thêm vài vòng trên cát, lúc này đã ra tới rìa của bãi cát, áo quần trên người bị sóng biển tấp vào bờ làm cho ướt sũng.

Khoảng cách xa như vậy, vừa vặn bọn họ không thể thấy rõ bên này đang diễn ra chuyện gì, có chạy đến cũng phải mất một hai phút.

Liễu Quỳnh Nhi bị bỏ lại ở đằng sau, như một con gió, trong chớp mắt đã đứng chắn trước mặt đám người, giọng nói trầm xuống.

“Mấy người chỉ cần bước thêm một bước, đừng trách tôi ra tay độc ác.”

Cô cũng là người hoa, dù không thể giết đám người trước mặt, nhưng làm bọn họ bị thương thì hoàn toàn có thể. Để giữ kín bí mật này, dù có là bạn thân cô cũng sẽ không nương tay.

Đám người ngăn ra, Quỳnh Nhi là đang cảnh cáo bọn họ sao? Nếu bọn họ bước thêm một bước, có phải sẽ bị cô gái thường ngày vẫn hay hi hi ha ha cười đùa xử lý?

Âu Thần dừng lại bước chân, chơi với nhau từ nhỏ, bản lĩnh của Quỳnh Nhi cậu biết rất rõ, một khi đã hạ quyết tâm, nhất định sẽ làm tới cùng.

Lại nhìn đến Chấn Nam đang đau đớn không ngừng kêu gào đằng kia, không lẽ Chấn Nam xảy ra chuyện gì mà cậu không biết? Nhưng tại sao Luru Ly lại ở đó, còn không cho mọi người lại gần?

Nghi hoặc cứ như thế lớn dần, còn chưa hỏi ra miệng, Vương Khải Minh đã lên tiếng.

“Chấn Nam bị làm sao? Còn cả Luru Ly?”

Sức khoẻ Chấn Nam vô cùng tốt, tự nhiên bị như vậy, nhất định là có chuyện giấu mọi người. Hơn nữa Luru Ly bình thường không mấy quan tâm tới Chấn Nam, nay lại có hành động như vậy, làm sao hắn có thể không nghi ngờ?

Liễu Quỳnh Nhi không biết phải giải thích như thế nào, đành xuống nước cầu xin, sắc mặt nhợt nhạt dưới ánh trắng đỏ càng thêm suy yếu, cô không biết mình có thể trụ đến khi nào.

“Xin mọi người đừng đến đó, xem như vì tớ, vì Chấn Nam, vì cả Luru Ly có được không?”

“Nếu như tớ kiên quyết đến đó thì sẽ như thế nào?”

Âu Thần nhìn giọt nước long lanh đang lăn dài trên gò má Liễu Quỳnh Nhi, đưa tay lên lau đi.

Trong trí nhớ của hắn, Quỳnh Nhi rất mạnh mẽ, muốn thấy một giọt nước mắt của cậu ấy còn khó hơn so với lên trời.

Liễu Quỳnh Nhi đẩy tay Âu Thần ra, nhìn thẳng vào mắt hắn, nghiêm túc nói.

“Hoặc là tớ sẽ đánh ngất cậu, hoặc là...”

Nói đến đây, Liễu Quỳnh Nhi chợt im lặng, nhìn về phía Chấn Nam, Luru Ly và cả ánh trắng đỏ trên bầu trời quý dị đến thất thần. Một lát sau mới tiếp tục về sau của câu nói đang dang dở.

“Hoặc là tớ, Chấn Nam, Luru Ly sẽ vĩnh viễn biến mất khỏi thế giới này.”

Còn cả chú Hạ và cô Phong Lan nữa. Bí mật này bị phát hiện, những người hoa như cô sao có thể an ổn sống tiếp ở thế giới loài người, dù muốn hay không, cũng chỉ còn con đường quay trở lại Hoa tộc.

Thấy Âu Thần, Khải Minh và cả đám người đều mang vẻ mặt không tin Liễu Quỳnh Nhi thêm vào một câu.

“Thật đấy! Không tin cứ thử bước tiếp, tớ nhất định sẽ đem những gì vừa nói biến thành sự thật.”

Đám người im lặng nhìn Liễu Quỳnh Nhi, thật lâu cũng không thấy giống đang đùa mới miễn cưỡng tin là sự thật.

Cứ như thế nghi hoặc trong lòng bọn họ lại nhiều thêm.

Ngay cả Âu Thần, Vương Khải Minh cũng đã dừng bước, những người còn lại không có lý do để đi tiếp, đành trơ mắt đứng nhìn Hạ Chấn Nam đau đớn kêu la.

Liễu Quỳnh Nhi âm thầm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng làm được.

Ở bên này, thân thể Hạ Chấn Nam đã loang lổ máu tươi, dây leo trong người không ngừng đâm thủng da thịt mà bò ra bên ngoài, trong miệng cũng là có dây leo đang không ngừng tràn ra.

Cảnh tượng vô cùng khủng khiếp.

Ngay cả Luru Ly đã từng thấy qua cảnh tượng còn đáng sợ hơn thế này cũng không ngừng run rẩy. Một người mới phút trước còn lạnh lặn, phút sau đã không thể nào nhìn ra hình dáng, đám dây leo bò trên bãi cát, máu chảy xuống rơi vào trong biển nước, không những không bị hoàn tan mà còn hoá thành vô số đoá phong lan đen trôi dập dềnh trên mặt nước.

“A!”

Luru Ly kinh hãi hét lên, đưa mắt nhìn xuống đôi chân đang bị dây leo bò ra từ trong người Chấn Nam quấn lấy, còn có đôi mắt đang nhắm chặt của hắn đột nhiên mở ra nhìn cô như đòi mạng.

Mạch máu trong người Luru Ly gần như đã nổ tung, những luồng khí ma quái kia ở trong người cô không ngừng chạy loạn, ấn kí trên mi tâm nở rộ hút hết ánh sáng từ trắng đỏ vào trong.

Cùng với lúc đó, thứ dây leo từ lâu đã phá da thịt của cô mà chui ra ngoài cũng đã nảy nở, trên mỗi dây leo kết thành một nụ hoa nhỏ xíu, không đầy một phút đã nở ra vô số đoá hoa màu đỏ như máu, cũng giống như ấn kí trên mi tâm, hút hết ánh sáng của trắng đỏ vào trong, càng nhìn càng thấy chúng tràn trề sức sống.

Ánh trắng sắp sửa lên đến đỉnh đầu, màn đêm đen kịt bị nhuộm đỏ trở nên mung lung không rõ ràng, cũng vì thế mà những gì diễn ra ở đây đều không

bị đám người kia nhìn rõ.

Luru Ly cắn chặt răng không cho phép bản thân kêu lên tiếng nào, nỗi đau xé da cắt thịt này đúng là không thể nào diễn tả bằng lời, cô chỉ biết mình bây giờ rất đau, cả ruột gan cũng như bị ai đó dùng dao cứa vào từng nhát, mồ hôi lạnh trên người chảy ra đầm đìa.

Chịu đựng không bao lâu thì cơ thể cũng ngã ngay xuống nền cát, hơi thở mong manh yếu dần, hai mắt từ từ khép lại.

Gương mặt Hoa Huyết bỗng nhiên nhắm lại, tay ôm lấy ngực thở hổn hển, trong đầu thoáng hiện gương mặt của Luru Ly.

“Chủ nhân!”

Y Hân, Y Thiên kinh hô lên, nhanh chóng đi đến đỡ lấy Hoa Huyết.

“Ta không sao?”

Hoa Huyết đẩy tay hai người ra, hần cảm nhận được Luru Ly đang đau đớn, nhanh chóng liên kết với đoá hoa trên tay cô, sắc mặt đại biến.

“Không ổn.”

Hoa Huyết vừa nói xong, thân hình cũng bay ra khỏi cửa sổ, hướng về phía Luru Ly mà bay đến.

Y Hân, Y Thiên nhìn nhau, nháy mắt phi thân bay ra khỏi cửa sổ, biến mất vào màn đêm.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Trăng Đỏ

“Luru Ly!”

Đám người bất chấp ngăn cản của Liễu Quỳnh Nhi lao về phía trước, lúc này là Chấn Nam, bây giờ lại là Luru Ly.

Rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì?

Sắc mặt của Liễu Quỳnh Nhi tái xanh, cô không quên, Luru Ly cũng là người hoa, dù mới được một nửa nhưng ai có thể đảm bảo sẽ không xảy ra chuyện tương tự như Chấn Nam?

Dù thế nào cô cũng phải cản đám người này lại. Lần này cô sẽ ra tay đánh người thật, bắt đầu từ hai người bạn thân kia, chỉ cần hai người họ dừng lại, những người khác không cần phải quan tâm.

Liễu Quỳnh Nhi chen chân vào giữa đám người, nhanh như cắt chụp tay của Vương Khải Minh bẻ gấp ra sau lưng.

Vừa ngẩng đầu lên tìm bóng dáng của Âu Thần, ngoài ý muốn thấy Tiểu Sát từ đằng xa đang vội vã chạy đến.

“Chị Tiểu Sát, cản bọn họ lại.”

Tiểu Sát dù chưa sống tới trăm năm, nhưng may mắn lớn lên trong Hoa tộc, không phải chịu ảnh hưởng của trăng đỏ. Tuy không biết ở đây đang xảy ra chuyện gì, cũng nghe theo lời Liễu Quỳnh Nhi, cản đám người đang nào loạn này lại.

Tiểu Sát nhún chân, loáng một cái đã ở trước mặt Âu Thần, không kịp để cho hắn ra tay, đưa dao kề vào cổ hắn.

Ánh sáng sắc lạnh của con dao trong đêm tối nhuộm màu đỏ quý dị càng thêm nguy hiểm, Âu Thần cứng người, con dao này vô cùng sắc bén, không hề dùng sức đã để lại trên cổ hắn một vết thương nhỏ.

Cả đám người đứng im, không tin được nhìn con dao trên cổ Âu Thần, không dám làm ra hành động nào chọc giận người đang cầm dao, sợ sảy một chút, mạng của đại thiếu Âu gia sẽ đi đời nhà ma, mà bọn họ cũng không tránh khỏi liên đới trách nhiệm.

Vương Khải Minh lợi dụng lúc Liễu Quỳnh Nhi thất thần nhìn Tiểu Sát, thoát ra khỏi tay cô, bước sau nhanh hơn bước trước, chạy tới bên cạnh Âu Thần.

“Chị Tiểu Sát, có cần phải như vậy không?”

Tiểu Sát chẳng thèm liếc mắt nhìn Vương Khải Minh, hể hời hỏi chuyện Liễu Quỳnh Nhi.

“Đã xảy ra chuyện gì?”

Liễu Quỳnh Nhi nhìn đám người, nhất quyết sử dụng Linh Tê chú để trả lời.

“Phong ấn trong người Chấn Nam sắp bị phá giải.”

Tiểu Sát cau mày, phong ấn của Hạ lão đầu đầu dễ dàng phá giải như vậy.

“Không thể nào, ngoài Hạ lão đầu ra làm gì có ai phá giải được phong ấn đó.”

“Em cũng không biết, có lẽ là do trắng đỏ xuất hiện.”

Như nhớ tới chuyện gì đó, Liễu Quỳnh Nhi nhanh miệng mở lời, lần này không sử dụng Linh Tê chú để trò chuyện nữa.

“Hình như Luru Ly cũng bị ảnh hưởng.”

Cả đám người nhìn hai cô gái với ánh mắt kì quái, rõ ràng hai người chỉ nói có hai câu, nhưng tại sao bọn họ lại cảm thấy, hai người nói với nhau rất nhiều?

Kì lạ!

“Sao em không nói sớm chứ.”

Tiểu Sát thu lại con dao kề trên cổ Âu Thần, trước khi đi còn không quên đe dọa vài câu.

“Mấy người các cậu nếu không muốn chết thì đứng im ở đây cho tôi, đây là chuyện riêng của Hạ gia, tốt nhất các cậu đừng nên xen vào. Quỳnh Nhi, trông chừng bọn họ cho tốt.”

Lời nói vừa dứt, bóng dáng Tiểu Sát đã chạy nhanh tới chỗ Luru Ly và Hạ Chấn Nam.

Nếu như là vì trắng đỏ, vậy thì tại sao cô lại không có chuyện gì?

Liễu Quỳnh Nhi thờ dài, cơ thể lão đảo muốn ngã, may mà có Âu Thà đỡ kịp.

“Quỳnh Nhi, cậu không khoẻ chỗ nào?”

Mới vừa nãy còn hùng hổ như vậy, sao mới loáng một cái đã muốn ngã?

Có ai nói cho hần biết, ở đây là đang xảy ra chuyện gì hay không?

Trắng đỏ! Có khi nào vì sự xuất hiện của dị tượng này hay không?

Nhưng tất cả mọi người đều không sao, chỉ duy nhất ba người là có triệu chứng lạ.

Hơi thở của Liễu Quỳnh Nhi biến lạnh, chân tay bắt đầu mất hết cảm giác, cũng giống như hai người kia, cơ thể rục rịch muốn giải thoát.

Tiểu Sát hít vào một ngụm khí lạnh, bước đến bên người Luru Ly, trên người cô lúc này chần chịt dây leo, một phần ở trong người mình chui ra, còn một phần là từ trong người Hạ Chấn Nam bò đến.

Hạ Chấn Nam lúc này cũng đã ngất đi, hơi thở tuy yếu nhưng vẫn đỡ hơn Luru Ly rất nhiều.

Tiểu Sát cầm con dao trong tay, cẩn thận cắt đứt đám dây leo của Hạ Chấn Nam đang bò trên người cô. Còn đang không biết làm cách nào để đưa hai người về khách sạn, đã bị lực của một đôi tay kéo đứng dậy, tiếp đó là rơi vào lồng ngực ấm áp của Y Hàn.

Y Hàn không biết là nên khóc hay nên cười, chủ nhân kéo người lên là được rồi, còn cố ý ném vào trong vòng tay hần để làm gì chứ, nhất định là em trai hần ở trước mặt chủ nhân nói bậy gì rồi.

Hoa Huyết cởi áo khoác dài trên người ra quấn quanh cơ thể Luru Ly, cúi người xuống bế ngang người cô lên rồi bước đi, lúc này hần bỗng nhiên đau đốn như vậy cũng vì cô là kỉ chủ của hần.

“Đưa Hạ Chấn Nam về phòng đi.”

Y Thiên cũng cởi áo khoác của hần ra bọc quanh cơ thể Hạ Chấn Nam, như thế này đám người kia có thiên nhãn cũng không thấy được.

Hạ Chấn Nam được Y Thiên cõng về khách sạn, xem ra phải đòi Hạ Hường bồi thường rồi.

“Sư phụ!”

Tiểu Sát mở hai mắt to tròn nhìn Y Hàn, hình như rất lâu rồi cô không được hân ôn.

“Con cuối cùng cũng chịu mở miệng ra nói chuyện rồi sao?”

Y Hàn đẩy Tiểu Sát ra, từ sau hôm đi du thuyền về, cô không chịu nói với hắn câu nào, hơn mười ngày xem hắn như là không khí.

Tiểu Sát rung mình, giọng nói lạnh như vậy không phải là đang giận chứ.

Mất thấy Y Hàn đi về mà không đợi mình, Tiểu Sát chu môi đậm chân một lúc rồi mới đuổi theo.

“Sư phụ, chuyện này có liên quan đến trắng đỏ sao?”

“Ừ, chủ nhân nói, do Hạ Chấn Nam bị phong ấn, từ nhỏ lại không sống trong Hoa tộc nên mới bị trắng đỏ tra tấn. Còn tiểu thư, chắc là do hạt giống thức tỉnh, muốn hút lấy sức mạnh của trắng đỏ.”

Hút lấy sức mạnh của trắng đỏ?

Hoa tộc cứ trăm năm lại có một kì trắng đỏ, cô cũng đâu có nghe ai nói gì về sức mạnh của nó đâu?

Quái nha, trắng đỏ cũng chỉ là trắng bình thường thôi mà, nếu nó có sức mạnh gì đặc biệt, hẳn là bị người ta tranh nhau giành lấy rồi.

Còn bốn năm nữa là đến kì trắng đỏ tiếp theo, xem ra cô phải cẩn thận quan sát một chút.

Cách chỗ hai người đang đứng năm, sáu bước chân, đám người xoay thành một vòng tròn, náo loạn cả lên.

“Chuyện gì thế nhỉ?”

Tiểu Sát bước nhanh về phía trước, tách đám người ra, ngay người nhìn Liễu Quỳnh Nhi nằm ở trong vòng tay Âu Thần không ngừng nôn ra máu, nhìn kĩ hơn một chút, mới thấy dưới mái tóc đen nhánh trước trán, ẩn kín quỳnh hoa thoát ẩn thoát hiện.

Thôi chết, ngay cả Quỳnh Nhi cũng bị ảnh hưởng.

“Sư phụ, nhanh đến đây.”

Y Hàn bước đến, đưa tay day day trán, nha đầu này không lớn lên trong Hoa tộc, bị ảnh hưởng là chuyện bình thường.

“Quỳnh Nhi sẽ không sao đâu, mai tất cả phải trở về trường, nên về ngủ đi.”

Y Hàn bế Liễu Quỳnh Nhi về phòng, Tiểu Sát mang sắc mặt lo lắng đi theo sau, ba người dần dần khuất bóng trong màn đêm.

“Thế nào rồi?”

Âu Thần lấy khăn tay của cậu bạn bên cạnh lau đi vết máu dính trên người, không ngần đầu hỏi Vương Khải Minh vừa gọi điện cho Hạ Hường hỏi chút tình hình.

“Chú Hạ chỉ ậm ừ vài tiếng, không giải thích gì cả, nói là ngày mai sẽ cùng cô Phong Lan đến đây, chúng ta vẫn sẽ trở về theo lịch. Mọi người về khách sạn nghỉ ngơi đi, chuyện tối hôm nay đừng nói ra ngoài.”

Đám người tản ra đi về, trên bãi cát vắng vẻ chỉ còn lại hai người.

“Khải Minh, tớ có cảm giác chuyện này cùng trắng đỏ có liên quan với nhau.”

Lúc này hắn thấy ánh mắt Quỳnh Nhi nhìn trắng đỏ rất kì lạ, hơn nữa trước giờ không có chuyện gì xảy ra, đột nhiên trắng đỏ xuất hiện lại có chuyện, chắc chắn không phải là trùng hợp hay là do ba người kia có bệnh.

“Tớ cũng nghĩ vậy, lúc này nghe tớ nhắc tới trắng đỏ, thái độ của chú Hạ rất kì lạ. Còn luôn miệng hỏi xem chúng ta có thấy cái gì lạ trên người Chấn Nam hay không, giống như là đang lo sợ chúng ta phát hiện ra bí mật gì đó.”

Âu Thần nhìn vầng trăng treo trên bầu trời không nói lời nào, thờ dài.

“Về thôi, chờ Chấn Nam tỉnh dậy chúng ta hỏi thử xem, đứng đây đoán mò cũng vô ích.”

Chương 26: Cô Ấy Là... Nhược Hy?

Nửa đêm, ánh trăng đỏ như máu tỏa sáng càng thêm mãnh liệt, bên ngoài khách sạn Paradise một cảnh tượng kì dị đang diễn ra. Ánh sáng đỏ mang theo linh lực kinh người không ngừng lao vào trong phòng tổng thống nơi Luru Ly ở, lúc đầu ánh sáng chỉ như một khe suối nhỏ róc rách len lỏi vào trong, chưa đầy mười lăm phút sau nó đã như hồng thủy điên cuồng mà tràn vào. Theo thời gian, sắc đỏ bên ngoài nhạt dần, ánh trăng cũng âm ảm đi, bằng mắt thường có thể thấy được vô cùng rõ ràng.

Hoa Huyết đứng bên giường hết nhìn tình trạng của Luru Ly lại nhìn khắp phòng không khỏi trợn mắt ngây người nhìn. Quanh người hắn lúc này không phải là không khí vô hình vô sắc mà là một mảng lớn ánh sáng đỏ cô đọng đến mức hình thành những dòng khí lưu đặc quánh phân thành nhiều đường khác nhau xâm nhập vào người Luru Ly. Bao mùa trắng đỏ đi qua đều kết thúc trong yên bình, nào giống như cô? Mỗi một tác da thịt trên người Luru Ly bằng tốc độ nhanh không thể tưởng tượng được mà liền lại, mới lúc này dây leo từ trong thân thể cô đi ra ngoài đã khiến cho thân hình cô bê bết máu, khắp người đều là vết thương, ngay cả hơi thở mỏng manh lúc đầu cũng đang dần hồi phục lại. Chẳng lẽ... ánh sáng của trăng đỏ cũng có khả năng trị liệu thân thể, phục hồi sinh mệnh? Không phải hắn chưa từng nghĩ đến khả năng thiên phú của huyết hoa, những người sở hữu sức mạnh của nó chỉ cần còn một hơi thở cũng có thể trong vòng mấy ngày phục hồi lại như cũ, nhưng này giờ chỉ mới có mười lăm phút cô đã gần giống như chưa từng bị thương, chỉ là hôn mê một chút. Nhanh như vậy cũng không phải là việc mà khả năng thiên phú có thể làm, đó là còn chưa nói đến Luru Ly lúc này chỉ là một nửa người hoa, huyết mạch của huyết hoa trong người còn chưa dung hòa hết. Cảnh tượng này thật đúng là quý dị.

Nhưng Hoa Huyết sẽ không thể nào tưởng tượng được cảnh tượng mà hắn cho là quý dị ấy chỉ mới bắt đầu. Và đêm nay cũng là đêm đã thay đổi cả cuộc đời hắn, của cả cô và cũng là căn nguyên cho mọi đau khổ, hối hận của hắn về sau.

Luru Ly trong mơ màng cảm thấy cả người lâng lâng như đang bay, cố gắng mở mắt ra nhìn mọi vật xung quanh, dần dần cô phát hiện nơi cô đang đứng, không, nói đúng hơn là đang bay không phải là thế giới loài người. Cô đang ở đâu đây?

Xung quanh cô bao trùm một màu đỏ không còn quý dị đáng sợ như lúc trước mà nhẹ nhàng ấm áp như có sự sống. Cô cảm thấy được trong cơ thể mình những sợi dây leo bé nhỏ không ngừng vươn lên, ẩn ẩn còn thấy những chiếc lá xanh mướt xòe ra phiến lá non nớt như đang đón ánh nắng mặt trời, đây là điều mà trước giờ cô chưa từng thấy, trông chúng vô cùng hưng phấn. Mà cô cũng cảm thấy vô cùng dễ chịu, sức sống tràn ngập, đem mọi đau đớn khi da thịt bị xé toạc trước đó hoàn toàn loại bỏ.

Thư giãn chưa được bao lâu Luru Ly phát hiện ra một sự thật vô cùng kinh khủng, trên đỉnh đầu cô lúc này có vô số ánh sáng đỏ ngưng kết lại thành một đóa huyết hoa đỏ rực, xung quanh mây đỏ bông bành trôi, cả không gian bao la vô tận dường như ngưng kết lại, dù cho cô có bước đi như thế nào cũng không thể tiến về phía trước. Từ đóa hoa cô cảm nhận được một sức mạnh to lớn đang điều khiển thân thể cô tiến về phía nó, nhưng chưa dừng lại ở đó, thân thể cô thể nhưng bị một đám mây xuyên qua, hòa tan và cuối cùng mới hội tụ lại. Mắt Luru Ly trắng bệch như tờ giấy trắng, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, lạnh lẽo bắt đầu từ mười ngón chân chạy thẳng lên đầu. Cảm giác dần như chết lặng, cô chỉ biết trợn tròn mắt nhìn bản thân tan ra rồi tụ lại hết lần này đến lần khác, cho đến lúc đặt chân lên đóa huyết hoa mới dừng lại.

Trong khi Luru Ly đang phiêu du trong một thế giới khác thì lúc này Hoa Huyết phải đối mặt với một sự thật mà hắn không thể nào ngờ tới.

Mi tâm Luru Ly không giống như thường ngày, lấy đóa huyết hoa làm trung tâm, từ hai bên trái phải của nó dần xuất hiện thêm hai ấn kí khác. Bên trái là đóa Mạn Châu Sa đỏ như máu, bên phải lại trong phần một đóa hoa kì lạ trắng gần như trong suốt, nếu không chú ý thì sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy. Ba đóa hoa, ba ấn kí không giống như vẻ bề ngoài bình yên chung sống hòa thuận, từ sâu trong đầu của Đan Tâm chúng đang đấu đá, cấu xé lẫn nhau để xem ai mới là kẻ cuối cùng được tồn tại trong cơ thể cô.

Hoa Huyết chỉ biết đứng đó, ngây ngốc bất động, hai mắt khóa chặt lấy đóa hoa kì lạ trên trán cô, vào lúc này đây hắn dường như chẳng tin được vào mắt của mình. Làm sao có thể? Tám trăm năm, tám trăm năm nhưng nhớ chờ đợi của hắn lại chính là cô ư? Không thể nào, cô làm sao có thể là Nhược Hy?

Hắn lại nhớ về ánh mắt của Luru Ly vào mười tám năm trước, ánh mắt của cô như viên kim cương đen giấu trong đầm nước huyền bí tản ra ánh sáng mê hồn thu hút hắn, tuy lúc đó còn mang vẻ non nớt của trẻ sơ sinh nhưng lại thật giống cô ấy. Thật giống Nhược Hy! Còn nữa, cô nói cô sợ lạnh, lại còn cả bài hát mà buổi tối đêm đầu tiên sau khi đến Hawaii, hắn vĩnh viễn sẽ không quên giọng ca nhẹ nhàng nhưng lại như oán than của Nhược Hy mỗi khi hắn bận bịu không thể trích thời gian để bên cạnh cô. Mỗi khi nghe Nhược Hy hát bài hát đó hắn đều đau lòng, hối hận thật nhiều. Còn có, Luru Ly có thể phá vỡ phong ấn cứu hắn ra, nếu không có quan hệ gì với đóa hoa đang phong ấn hắn thì làm sao chỉ với một nụ hôn mà cô có thể dễ dàng giải thoát hắn như vậy? Lúc trước hắn không hiểu, bây giờ còn không hiểu nữa sao? Lúc này nhớ lại thì không chỉ có thế, mỗi lần bên cô hắn đều cảm nhận được sự quen thuộc không thể nói nên lời, nếu không hắn làm sao phải đối xử với cô như vậy, tám trăm năm nay hắn chẳng dính dáng đến người phụ nữ nào, trừ cô. Hắn có nên tin vào những gì đang thấy, có nên tin vào tiếng nói đang chiếm lấy trái tim? Rằng cô chính là Nhược Hy? Là người mà hắn đang chờ đợi, cũng là người mà hắn yêu nhất? Hắn có nên tin Luru Ly chính là kiếp sau của cô ấy hay không? Hắn đã chờ cô suốt tám trăm năm, hắn gần như mất hết hi vọng, không ngờ đến bây giờ lại nhìn thấy cảnh tượng này. Nếu Luru Ly thật sự là Nhược Hy liệu cô có hận hắn hay không? Hắn đã làm đau cô, biến cuộc sống bình thường của cô thành tam tối, hắn bắt cô nhìn hắn giết người, đẩy cô vào con đường hai tay dính đầy máu tươi.

Bao nhiêu câu hỏi, bao nhiêu hoang mang lo lắng cứ thế chiếm lấy tâm trí Hoa Huyết, hai mắt hắn tràn ngập hoảng loạn nhìn Luru Ly trên giường, sự thật này đến quá bất ngờ, nhanh đến mức hắn trở tay không kịp. Hắn phải làm sao đây? Như một con rối, Hoa Huyết tiến từng bước về phía chiếc giường để vương rộng lớn, hắn run run ôm Luru Ly vào lòng, nhỏ giọng thì thào.

“Luru Ly, em là cô ấy thật sao? Tôi phải làm sao đây? Nếu em là cô ấy, em có tha thứ cho tôi không? Tám trăm năm trước tôi sai, bây giờ lại càng sai.”

Hoa Huyết nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt Luru Ly, hần không dám cử động mạnh, lúc này cô đau đớn như vậy, lại còn chảy rất nhiều máu, hần thật sự sợ cô sẽ giống như trước đây bỏ hần mà đi. Giả như hần không trao cho cô hạt giống thì cô sẽ không lâm vào hoàn cảnh này.

Hoa Huyết chỉ còn biết đến Luru Ly với ý nghĩ cô chính là Nhược Hy mà không hề để ý đến ba ấn kí trên trán cô lúc này đã xảy ra biến hóa. Huyết hoa là vua của loài hoa, muốn đá nó ra khỏi cơ thể Luru Ly đâu có dễ, tranh đấu một hồi huyết hoa đã dung hòa được hai đóa hoa còn lại. Nếu bây giờ nhìn vào mi tâm của Luru Ly sẽ thấy nhiều thêm một sự quyến rũ khó cưỡng của Mạn Châu Sa, nét thuần khiết của đóa hoa kì lạ, và cả một sức mạnh huyền bí chưa được biết đến.

Bước vào trong đóa huyết hoa, Luru Ly không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, nơi này thật lớn, chính giữa không hề thấy nhị hoa và nhụy hoa đâu mà thay vào đó là một tòa lâu đài nguy nga tráng lệ mang phong cách La Mã. Cả tòa lâu đài như được tạc từ đá Lazuli màu xanh ngọc sáng lấp lánh, ở cái nơi chỉ độc mỗi một màu đỏ này thì không thể nghĩ ngờ được sức nổi bật và huyền bí của tòa lâu đài. Như biết được Luru Ly đang đến, hai cánh cửa khắc những hình thù kì dị không hề báo trước nặng nề mở ra. Luru Ly giật mình do dự một chút rồi bước vào trong, cô không biết nơi này là đâu, xung quanh lại vắng lặng không một bóng người, sức mạnh của huyết hoa đưa cô đến đây thì chắc là có bí mật gì đó cần cô khám phá, hơn nữa cô muốn trở về, không vào trong đó thì hết mùi phấn chắc chắn cô không thể bước ra khỏi nơi quái quỷ này. Không biết việc cô biến mất có gây nên chuyện gì không nữa?

Luru Ly không hề biết rằng lúc này thân thể cô vẫn đang nằm trên giường, thế giới mà cô đang thấy cũng chỉ là một thế giới ảo do sức mạnh của ba đóa hoa trú ngụ trong cơ thể cô tạo ra. Tất nhiên nơi này cũng không phải chỉ là ảo ảnh không có sức mạnh, chỉ cần Luru Ly không chú ý cẩn thận một chút thì sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở thế giới này, vĩnh viễn không thể nào tỉnh lại.

Đi qua hành lang với những ô cửa sổ mái vòm, những hàng cột Pocfia chứa tinh thể đỏ và trắng bắt mắt Luru Ly bắt gặp một cánh đồng hoa rực rỡ như máu, toàn bộ đều là Mạn Châu Sa. Theo truyền thuyết, Mạn Châu Sa có ma lực gọi về kí ức khi còn sống của người chết. Khi linh hồn đi qua vong xuyên liền quên hết những gì khi còn sống, tất cả mọi thứ đều lưu lại nơi bí ngạn, bước theo sự chỉ dẫn của loài hoa này mà hướng đến địa ngục của u linh. Đó cũng là sức mạnh của Mạn Châu Sa hoa, không cẩn thận thì sẽ tán thân nơi địa ngục, trong Hoa tộc những người hoa vốn là Mạn Châu Sa hoa biến thành thường vô cùng đáng sợ. Tuy nhiên, mọi thứ trên đời đều tương sinh tương khắc, Mạn Châu Sa có thể lấy đi linh hồn thì cũng sẽ có loài hoa khác chế trụ nó.

Đi không biết bao lâu Luru Ly bắt gặp một cô gái ngồi giữa cánh đồng hoa đỏ rực, trên người cô ấy tỏa ra một loại khí chất như yêu ma hấp dẫn cô không thể rời mắt. Tựa trời đất, cuối cùng cũng có người, Luru Ly bước về phía cô gái đó. Không phải cô chưa từng nghĩ đến một nơi như thế này có người thì sẽ gặp nguy hiểm mà trên người cô gái đó cô không cảm nhận được điều ấy, hình như còn phảng phất đâu đó một chút quen thuộc không thể nói thành lời.

Như cảm nhận được có người đang đến gần, cô gái đó thu lại ánh mắt nhìn về phương xa vô tận của mình, quay đầu nhìn về phía Luru Ly, trong mắt là đau buồn bị ai không thể nói thành lời. Không hiểu sao khi nhìn thấy ánh mắt đó cô lại cảm thấy đau lòng, bản thân cũng bị nỗi đau buồn bị ai trong mắt cô gái đó lây nhiễm.

Khác với dự đoán của cô, cô gái đó bỗng nhiên mỉm cười, trong mắt đau thương tắt hẳn nhường chỗ lại cho ánh sáng hi vọng. Nụ cười của cô ấy rất đẹp, cũng rất không thật, tựa như bong bóng xà phòng vậy, rất mong manh. Nếu không phải cô nhìn thấy rõ ràng thì còn tưởng là mình hoa mắt nhìn nhầm.

“Cô đến rồi!”

Luru Ly ngăn ra, cô ấy quen cô sao?

“Cô biết tôi?”

Cô gái ấy gật gật đầu.

“Lại đây.”

Luru Ly cẩn cẩn môi, do dự một chút rồi đi đến ngồi xuống bên cạnh cô ấy. Lúc này cô mới để ý ấn kí bên dưới mái tóc trước trán cô ấy là một đóa Mạn Châu Sa, thảo nào xung quanh đây nhiều Mạn Châu Sa như vậy, thì ra là nguyên hình của cô ấy. Trong tất cả các loài hoa cô từng nhìn thấy, Mạn Châu Sa là loài hoa cô thích nhất, cô không hiểu tại sao, chỉ biết mỗi khi nhìn thấy loài hoa này trong lòng cô lại trỗi dậy cái cảm giác quen thuộc như đối với người thân trong gia đình. Ấm áp, thân thương và trân trọng vô cùng.

“Cô đang rất thắc mắc tại sao tôi biết cô đúng không? Đáng tiếc tôi không thể nói cho cô lí do, một ngày nào đó khi thời cơ đến cô sẽ rõ ràng.”

Luru Ly nhủ nhủ mảy, không thể nói cho cô?

“Tại sao? Có gì mà không thể nói chứ?”

Cô gái ấy lắc đầu. Không phải không muốn nói mà là không thể nói. Những gì mà số phận sắp đặt cho Luru Ly cô không rõ ràng cho lắm, nếu cô nói ra cô là ai, có quan hệ gì với Luru Ly thì cuộc sống của cô ấy có thể tránh được rất nhiều thứ, nhưng Luru Ly đã bị cuốn vào cuộc chiến tranh quyền lực này, không có khả năng đứng ngoài cuộc. Tám trăm năm trước cô vô tội bị kéo vào, tám trăm năm sau Luru Ly cũng không thể thoát khỏi. Giữa cô, Luru Ly và Thánh chủ không đơn giản chỉ là duyên phận mà còn là số mệnh. Số mệnh đã an bài, giãy giụa cũng vô ích.

Cô ấy im lặng nhìn Lưu Ly một lúc, bàn tay xòe ra, trên đó nhanh chóng nở ra một đóa Mạn Châu Sa, không phải là thực thể mà chỉ là một đóa hoa được kết từ linh lực, trong đó bao hàm toàn bộ sức mạnh của cô gái ấy. Sau khi đóa hoa ngưng tụ hoàn chỉnh, hình ảnh của cô ấy mờ dần. Trước khi tan biến, cô ấy đem toàn bộ sức mạnh của mình đưa vào cơ thể của Lưu Ly, bên tai cô còn vang vọng tiếng nói của cô ấy.

“Thật ra tôi đã chết từ lâu lắm rồi, ngồi đây nói chuyện với cô cũng chỉ là một ý niệm còn sót lại của tôi. Cần thận với đóa Bạch Sắc Yêu Hoa trên tay cô, nó có thể cứu sống cô cũng có thể chìm cô xuống mười tám tầng địa ngục. Thời gian không còn nhiều nữa đâu, đi thẳng về phía trước, đến khi trắng đờ biến mất nếu cô vẫn không đến được lối ra, cô sẽ vĩnh viễn phải sống trong thế giới này. Cô chỉ là một linh hồn, không thể ra đồng nghĩa với việc cô sẽ không bao giờ tỉnh lại.”

Tiếng nói nhỏ dần rồi biến mất vào hư không, Lưu Ly đứng lặng người một lúc rồi bước nhanh về phía trước. Cô phải tìm đường ra, cô không muốn ở lại nơi này. Cô chỉ là một linh hồn, thảo nào những đám mây đó có thể xuyên qua cô. Vuốt ve chiếc nhẫn trên tay, Bạch Sắc Yêu Hoa, đây chính là tên của đóa hoa kì lạ này. Cô ấy nói cô phải cẩn thận với nó, tại sao?

Ra khỏi cánh đồng Mạn Châu Sa, trước mặt cô lúc này là một dải ánh sáng lấp lánh màu trắng, cả không gian sáng bừng lên. Ánh sáng chói đến mức làm cô không thể nào mở mắt ra được, nheo mắt cố gắng nhìn đường đi về phía trước. Chiếc nhẫn trên tay giống như cảm nhận được hơi thở của đồng bọn, gây gợn muốn thoát khỏi tay cô, đáng tiếc nó đã bị Hoa Huyết hạ chú thuật buộc phải ở yên trên tay cô, nếu không lúc này cô cũng không biết nó sẽ bay đến chỗ nào nữa. Phải mất một lúc lâu sau cô mới quen dần với ánh sáng cường độ lớn đang chiếu vào mắt, thì ra cô đang đứng ở giữa một cánh đồng hoa khác, xung quanh chính là loài hoa cô vừa mới biết tên, Bạch Sắc Yêu Hoa. Cô không hiểu, loài hoa này có gì dễ mà phải gánh chịu hai chữ Yêu Hoa chứ? Khác với lúc nhìn thấy Mạn Châu Sa, ở nơi này cô cảm nhận được một dòng khí lạnh xâm nhập vào tận xương cốt, lỏng lẻo trên người dựng đứng hết cả lên. Không biết có phải cô quá nhạy cảm hay không, hình như có ai đó đang nhìn cô, ánh nhìn của con thú đang đi săn mồi, mà cô chính là con mồi đó. Sợ hãi vô cớ dâng lên trong lòng làm cách nào cũng đuổi không đi, hai chân dính chặt trên mặt đất giống như vừa mới được gắn thêm động cơ, Lưu Ly không dám nhìn ngó những đóa hoa xinh đẹp đang tỏa sáng xung quanh, chạy thực mạng về phía trước.

Không biết đã chạy bao lâu, cho đến khi hai chân mỏi nhừ, không còn cảm thấy có người đang nhìn mình Lưu Ly mới chịu dừng lại. Cố gắng hít vào từng ngụm không khí, điều hòa lại hơi thở đang rối loạn, xung quanh không còn cảm nhận được ánh sáng chói mắt nữa mà thay vào đó là một không gian tối đen như mực, thỉnh thoảng còn thấy được những đốm lửa ma trôi lơ lửng trong đêm tối. Lưu Ly khóc không ra nước mắt, rốt cuộc đây là nơi quái quỷ nào chứ, lông tóc Lưu Ly dựng đứng cả lên, may mắn cho cô tiếp nhận sức mạnh của huyết hoa đã lâu, mắt có thể nhìn đường trong đêm tối nếu không lúc này chắc cô sẽ phát điên mất. Điều duy nhất cô có thể làm lúc này là tiếp tục bước về phía trước, thời gian không còn nhiều, có lẽ trời cũng sắp sáng rồi, cô phải rời khỏi đây, cô không muốn phải sống cả đời ở cái nơi đáng sợ này. Đi, đi mãi, rốt cuộc Lưu Ly cũng nhìn thấy phía trước có ánh sáng, là một chùm ánh sáng xanh đầy sức sống.

“Cô bé.”

“A...”

Lưu Ly giật bản mình hết lên, đưa mắt nhìn khắp nơi tìm kiếm chủ nhân của giọng nói, mồ hôi lạnh sau lưng chảy ròng ròng, cả người lạnh toát. Sau khi thoát khỏi nơi này có lẽ cô sẽ bị yếu tim mất.

“Đừng tìm nữa, ta ở sau lưng con.”

Mặt mày Lưu Ly tái mét chậm chậm quay lưng lại. Thở ra một hơi nhẹ nhõm, sau lưng cô không phải là quỷ, ít ra quỷ không đẹp thế này.

Người này xét về diện mạo chính là người tám lạng kẻ nửa cân với Hoa Huyết, tất nhiên là với điều kiện khi ông ấy còn trẻ. Mắt tím sâu hun hút, cánh mũi cao thẳng, môi mỏng khẽ cười, cô đoán chắc ông ấy đang cười nhạo cô, mái tóc ông ấy không đen như Hoa Huyết mà mang một màu xám bạc, giữa mi tâm kiêu diễm một đóa huyết hoa nở rộ, tuy đã rất nhiều tuổi nhưng da mặt ông ấy không hề có nếp nhăn. Không cần đoán cô cũng biết ông ấy là người hoa, mà còn là người hoa có quan hệ với Hoa Huyết.

“Ông có biết đường ra khỏi nơi này không ạ?”

Thứ cô muốn duy nhất và ngay bây giờ là thoát ra khỏi nơi này, cô mệt lắm rồi, cô muốn ngủ một giấc.

“Biết, tất nhiên là biết. Ta sẽ đưa con ra khỏi đây.”

“Thật không?”

Cô thề với trời, đây là câu nói hay nhất mà cô nghe được trong suốt mười tám năm nay. Cuối cùng cũng có thể ra khỏi đây rồi.

“Ta lừa con làm gì. Tuy nhiên con phải giúp ta một việc.”

Lưu Ly nhú mày, suy nghĩ một lúc rồi cũng gật đầu đồng ý. Chỉ cần có thể ra khỏi đây việc gì cô cũng có thể làm.

“Đừng căng thẳng như vậy, ta chỉ muốn con giúp ta hồi sinh bảy đóa huyết hoa dưới hàn đàm.”

Lưu Ly tròn tròn mắt, hồi sinh, cô làm gì có được bản lĩnh đó chứ.

“Xin lỗi, chắc con không làm được.”

Ở sâu trong cung điện dưới hàn đàm đúng là có bảy đóa huyết hoa đã chết, nhìn từ bên ngoài sẽ không thấy được điều đó, nhưng chỉ cần đụng vào thì bảy đóa hoa đó sẽ lập tức tan thành tro bụi. Lúc đầu nhìn thấy, nếu không có Hoa Huyết ngăn cản thì cô đã chạm vào bảy đóa hoa đó rồi.

“Con nhất định làm được. Sau hôm nay con sẽ có một sức mạnh mới.”

Lưu Ly nghỉ hoặc.

“Sức mạnh mới? Vì sao?”

“Đúng vậy, đó là sức mạnh hồi sinh. Là trắng đỏ đã ban cho con. Lúc đầu có lẽ con không làm được, nhưng qua một thời gian con sẽ hồi sinh được những sinh mệnh đã chết, một lần nữa ban cho chúng sự sống.”

Lưu Ly không biết nói như thế nào, bỗng nhiên nhớ lại cô không biết là mình đang nói chuyện với người nào.

“Ông là ai?”

Ông ấy cười, gõ gõ ngón tay vào thái dương làm như đang nhớ lại. Cũng phải thôi, đã lâu không có ai hỏi ông là ai, suýt nữa ông cũng quên mất.

“Ta là Thủy tổ của huyết hoa, là Thánh chủ đầu tiên của Hoa tộc. Cô bé, con cũng là người hoa đó thôi, đừng nói với ta con chưa từng nhìn thấy ảnh của ta ở hàn đàm?”

Cô đúng là đã thấy, nhưng trong bức ảnh là một người đàn ông rất trẻ tuổi đầu phải là một ông lão, cô nhận ra mới là chuyện lạ đó. Hình như Hoa Huyết gọi ông ấy là Huyết Vương.

“Được rồi, con sẽ cố hết sức. Ông mau đưa con về đi, trời sắp sáng rồi.”

Huyết Vương không có ý định câu giờ, bàn tay khẽ phát một cái, luồng ánh sáng đỏ nhu hòa bao trùm quanh người cô, một lát sau ở nơi tăm tối đó đã không còn thấy bóng dáng của cô nữa.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Thay Đổi Của Hoa Huyết

So với Lưu Ly, tình trạng của Hạ Chấn Nam còn tệ hơn rất nhiều. Đa số người hoa đều có khả năng tự hồi phục rất nhanh, nhưng Hạ Chấn Nam lại khác, mang trong mình dòng máu của một nửa người hoa một nửa người lá, bản thân lại bị phong ấn hết sức mạnh phải sống như một người bình thường. Ngay tại thời khắc trắng đỏ phá vỡ phong ấn, sức mạnh bị đè nén bao lâu nay tựa như con thú hoang thoát khỏi bẫy rập lao ra ngoài cắn trả lại người thợ săn, tàn sát bừa bãi cơ thể hắn. Cơ thể hắn có hồi phục nhanh như thế nào đi chăng nữa cũng không thể nhanh bằng con giận dữ của con thú hoang, cả người Hạ Chấn Nam lúc này bê bết máu, nếu nhìn kĩ sẽ thấy vô số mạch máu chi chít dây leo nhỏ li ti quấn chặt vào nhau ngo ngoe bên dưới miệng vết thương trên da thịt.

Không biết bao lâu sau Hạ Chấn Nam tỉnh lại, hai mắt vô thần nhìn lên trần nhà, cơ thể mệt mỏi ngay cả động đập đầu ngón tay cũng khiến hắn thấy tổn sức. Nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, rèm cửa sổ màu trắng phát phơ để lộ ánh trăng đỏ đầy mê hoặc, bây giờ có lẽ đã hơn nửa đêm. Hoang mang nằm trên giường, trong lòng hắn tràn lên nỗi bất an lẫn hoảng sợ mơ hồ.

“Tỉnh rồi?”

Bên tai vang lên giọng nói trầm lắng ôn hòa, không biết từ lúc nào trong phòng hắn lại xuất hiện thêm một người mặc đồ trắng. Sao anh ta lại ở đây? Hắn biết đó là Y Thiên, kì thật màu trắng mặc trên người anh ta không làm cho người ta có cảm giác khoa trương bóng bẩy mà lại khiến người khác cảm nhận được một chút gì đó thần bí từ bóng tối. Hai anh em sinh đôi nhà này một đen một trắng, thật giống Hắc Bạch Vô Thường của địa ngục, nghĩ đến đây Hạ Chấn Nam không khỏi rùng mình, hắn đang nghĩ cái gì vậy trời.

“Tôi...”

Cổ họng Hạ Chấn Nam khô khốc, ngay cả nói cũng cảm thấy khó khăn, cổ họng đau rát cứ như thể bị xé rách. Hắn rốt cuộc làm sao vậy? Đảo mắt nhìn xuống hai tay, lúc này hắn mới kinh hoàng nhận ra hai tay của mình đầy máu và vết thương, cứ như vừa trải qua một trận ẩu đả sinh tử. Hắn chỉ nhớ cơ thể hắn bỗng nhiên đau đớn, hình như có thứ gì đó rục rịch muốn phá thân thể hắn mà ra ngoài, sau đó Lưu Ly chạy đến bên cạnh hắn ngăn cản không cho người khác đến gần. Thật kì lạ, tại sao cô lại không cho người khác đến gần hắn chứ? Những chuyện tiếp theo hắn không biết gì nữa, bởi vì lúc đó hắn đã rơi vào hôn mê. Hắn nằm ở đây còn những người khác đâu? Hắn bị thương như vậy không lí nào Khải Minh, Âu Thần, Quỳnh Nhi và Lưu Ly bỏ mặc hắn không lo?

“Cậu vẫn còn yếu lắm, nghỉ ngơi dưỡng sức đi.”

Hạ Chấn Nam muốn hỏi đã xảy ra chuyện gì, khổ nỗi hắn cố gắng như thế nào cũng chỉ phát ra những thanh âm ú ớ vô nghĩa. Sức lực của hắn đã bị rút cạn, mỗi nhúc nhích một chút liền cảm thấy toàn thân tê dại. Giống như có một đàn kiến ngủ đông trong cơ thể hắn, chờ đến khi hắn yếu đuối nhất lại tỉnh dậy, lựa chọn những bộ phận non mềm để bị tổn thương nhất mà gặm nhấm thỏa thích, một con, hai con rồi cả một đàn. Cả người hắn ê ẩm tê rần, cảm giác này còn khó chịu hơn cả đau đớn lúc đầu mà hắn phải nhận lấy.

Thấy được hoang mang trong mắt Hạ Chấn Nam, Y Thiên cũng chỉ biết lắc đầu thờ dài. Với ai cũng đều như vậy cả thôi, mười tám năm sống trong yên bình, vốn không tin tới những câu chuyện tâm linh ma quái, bỗng nhiên một ngày tất cả đều đảo lộn, là người nhưng không phải người, ai có thể thừa nhận nổi. Bây giờ chưa biết sự thật đã như thế này, chờ đến ngày mai khi Hạ Hường sang đây, bí mật bị đưa ra ánh sáng thì thăng nhóc này phải đối mặt như thế nào. Nói thật, hắn cũng cảm thấy thương thay cho Hạ Chấn Nam, lão Hạ đáng ra không nên phong ấn sức mạnh của Chấn Nam, để con trai sống với chính con người thật của mình thì cũng đâu có sao. Cứ cho là lo lắng bị U Linh phát hiện đi, nhưng hậu quả mà nó để lại sẽ như thế nào chẳng lẽ lão Hạ không nghĩ đến sao? Chấn Nam sau chuyện này nhất định sẽ có nhiều thay đổi, là xấu hay tốt đành phải dựa vào bản thân cậu ta, hi vọng cậu ta đừng vì quá sốc mà làm ra những hành động không nên có.

“Muốn hỏi gì thì chờ đến ngày mai hắn hỏi. Ba mẹ cậu sẽ đến đây nhanh thôi, đến lúc đó hi vọng cậu có thể chấp nhận được bí mật thân thể của mình. Ngủ đi, cậu đã mệt lắm rồi.”

Không đợi Hạ Chấn Nam tiêu hóa hết câu nói, Y Thiên đưa nhẹ tay lên, một luồng sáng màu đỏ cam theo tay hắn nhập vào mi tâm Hạ Chấn Nam đưa cậu ta vào giấc ngủ. Với tình trạng sức khỏe hiện tại của cậu ta, mở miệng nói chuyện cũng khó chứ nói gì đến chấp nhận sự thật. Thôi vậy, được đến đâu hay đến đó, hắn cũng chỉ làm được như thế này thôi. Còn lại phải dựa vào bản thân cậu ta và vợ chồng lão Hạ. Thu lại tay, Y Thiên kéo tấm chăn dính máu lên đắp ngang người Hạ Chấn Nam rồi mới hóa thành một đám lá phong đỏ theo cửa sổ bay ra ngoài.

Trong ba người nhẹ nhàng nhất có lẽ là Liễu Quỳnh Nhi, tốc độ khôi phục của cô rất nhanh, ảnh hưởng của trắng đỏ cũng không nhiều nên đã tỉnh lại từ sớm, sáng mai là có thể đi lại bình thường như bao ngày, không có gì đáng lo ngại.

Tám giờ sáng hôm sau Luru Ly mới tỉnh lại, cơ thể không có gì đáng lo chỉ là đầu hơi đau, đưa tay ngăn không cho ánh sáng buổi sớm chiếu vào mắt, trên môi thấp thoáng nụ cười mơ hồ. Thật tốt, đêm ác mộng qua đi và bình minh lại đến, mọi chuyện rồi sẽ tốt thôi. Khẽ cử động cơ thể, mặt Luru Ly biến sắc, lúc này cô mới cảm nhận được có người nằm bên cạnh mình, cánh tay người đó vắt qua eo kéo cô ôm vào lòng, còn cô lại như chú chim nhỏ nhu thuận nép vào lòng người đó. Luru Ly tròn tròn mắt, cả không gian thoang thoang mùi hương của huyết hoa, không cần đoán cũng biết người nằm bên cạnh cô là ai. Nhìn gương mặt Hoa Huyết gần kề trong gang tấc Luru Ly chợt hoảng hốt, song bình tĩnh lại rất nhanh. Hắn sao lại nằm bên cạnh cô chứ?

Căn phòng rơi vào tĩnh lặng, hơi thở của cả hai hòa quyện vào nhau tạo nên một khung cảnh vô cùng mờ ám. Gương mặt khi ngủ của Hoa Huyết không nghi ngờ gì là rất đẹp, hàng lông mi dài cong cong khép chặt che đi ánh sáng hút hồn của đôi mắt tím đầy mê hoặc, mày kiếm dài bình thản không âu lo, sống mũi cao ngất, hai cánh môi mỏng đỏ hồng nhẹ cong. Tất cả tạo nên một tổ hợp quyến rũ mê người, nhìn một lần cho dù dùng cả đời cũng không thể nào quên được.

Quen hắn đã lâu, đây là lần đầu tiên cô để tâm quan sát hắn như thế, đường nét trên gương mặt hắn quá nhu hòa không được cương nghị như những người đàn ông khác nên rất dễ bị nhìn nhầm thành phụ nữ. Dù vậy cũng đừng nghĩ rằng tính tình hắn cũng nhu hòa như gương mặt. Khát máu, lãnh khốc, vô tình là bản chất con người hắn, từ lâu đã ăn sâu bén rễ vào tận xương cốt, muốn hắn thay đổi là điều không thể.

Chìm trong suy nghĩ mông lung, Luru Ly không để ý Hoa Huyết đã tỉnh, đang dùng ánh mắt ấm áp vui vẻ mà nhìn cô. Chỉ cách nhau một cái thân phận không biết thật giả mà đôi ngó cũng đã cách biệt lớn như thế rồi.

Mở mắt có thể thấy, nhắm mắt có thể ôm từng là hạnh phúc mà hắn vô tâm đánh mất, không ngờ tám trăm năm sau hắn lại có cơ hội tìm về. Tuy rằng cô đã chuyển kiếp, gương mặt và cả tính cách không còn như xưa nhưng đó vẫn là cô. Là Nhược Hy của hắn! Duy nhất điều đó thôi hắn đã thỏa mãn lắm rồi. Đưa tay vén lọn tóc mai của cô ra sau tai, Hoa Huyết khẽ cười.

“Tỉnh rồi! Trong người có chỗ nào không khỏe không?”

Giọng nói dịu dàng mang ý cười và cả hành động quan tâm của Hoa Huyết khiến Luru Ly giật nảy mình, ánh mắt bối rối không biết phải để ở đâu. Theo phản xạ lắc đầu, trong lòng nghi hoặc không thôi. Tối qua anh ta bị cửa kẹp vào đầu hay sao mà lại dùng thái độ ôn hòa ấm áp đó đối mặt với cô. Luru Ly nuốt vào một ngụm nước bọt, cố dịch người ra phía sau thoát khỏi ôm ấp của Hoa Huyết. Đáng chết thật, cô thế mà lại nằm trong vòng tay hắn lâu như vậy, lúc ngủ không biết thì thế nào cũng được, sau khi tỉnh dậy lại vẫn cứ nằm yên, mặt mũi của cô đều mất hết cả rồi.

Hoa Huyết biết cô không quen nên cứ để cô né tránh, sau này tập dần là được rồi, không có khả năng hắn sẽ ngủ một mình trong đóa hoa nữa đâu.

Áo quần trên người cô đã được thay mới, Luru Ly nhìn Hoa Huyết dò hỏi, cô nhớ hôm qua mình không có mặc vậy.

Hoa Huyết bật cười, nhìn vào đôi mắt mơ màng ngập nước do mới thức dậy của cô thật muốn hôn một cái. Đáng tiếc, hắn biết bản thân không được nôn nóng, nhớ làm cô sợ hãi sẽ mất nhiều hơn được, hắn không thể để cô càng ngày càng sợ hắn. Hắn nhất định phải đối xử với cô thật tốt, loại bỏ phòng bị của cô đối với hắn, một khi đã như vậy hắn còn lo không thể yêu thương âu yếm cô được sao.

“Em nghĩ đi đâu thế hả? Hay là em cho rằng tôi thay giúp em?”

Không những áo quần, mà cả ga giường đều được thay mới. Sáng sớm hôm nay khi cô còn ngủ hắn đã gọi Tiểu Sát vào thay cho cô, sau đó mới ôm cô ngủ đến bây giờ, hắn canh chừng giúp cô một đêm, tinh thần không hề mệt mỏi ngược lại rất vui mừng. Cứ nghĩ đến cô chính là Nhược Hy, hắn lại nhin không được muốn đem cô khảm vào trong người, vĩnh viễn không để cô rời xa hắn nữa. Tám trăm năm là quá đủ rồi.

Luru Ly cắn cắn môi, cô biết Hoa Huyết sẽ không làm như vậy, nhưng không biết tại sao lại ngu ngốc hỏi ra miệng. Xấu hổ chết mất.

“Thế tại sao?...”

“Đừng suy nghĩ lung tung, là tôi gọi Tiểu Sát vào giúp em thay. Áo quần hôm qua đều dính máu, để như vậy sẽ không thoải mái.”

Nói đến tối hôm qua, Luru Ly vẫn còn thấy hơi sờ sợ. Mặc dù cô an toàn thoát ra khỏi nơi quỷ quái đó, nhưng ai biết nếu không có Huyết Vương thì mọi chuyện sẽ thành ra như thế nào. Cô gái bên cánh đồng Mạn Châu Sa đó rốt cuộc là ai? Tại sao trên người cô ta cô lại có cảm giác quen thuộc đến vậy, cảm giác đó không thể nào tả được bằng lời, cô nhất định phải tìm hiểu rõ ràng thân phận của cô gái đó.

“Hoa Huyết, Chấn Nam sao rồi?”

Qua đêm qua, Chấn Nam hẳn cũng biết được chút ít những biến đổi trên cơ thể mình rồi. Không biết cậu ấy có chấp nhận được khi biết sự thật hay không?

“Hạ Hường sáng sớm nay đã đến đây, có lẽ đã nói rõ hết rồi. Em lo cho cậu ta làm gì chứ, cũng đâu giúp được gì.”

Hoa Huyết không vui mở miệng, biết cô chẳng có ý gì với tam vương tử, nhưng khó chịu thì vẫn cứ có. Cô còn chưa có hỏi thăm hấn lần nào đâu, lúc trước thì như thế nào hấn cũng không có ý kiến, nhưng bây giờ ngoài hấn ra cô tốt nhất đừng nên quan tâm đến người đàn ông khác.

Luru Ly ngăn ra, như thế nào cô lại cảm nhận được trong giọng nói kia có mùi chua? Điên rồi, chắc là do cô vẫn chưa tỉnh ngủ nên mới thấy thế thôi. Đúng, chính là như vậy. Lúc này cô định hỏi Hoa Huyết gì nhỉ? Tự nhiên lại bị câu nói của anh ta làm cho quên mất. Trầm ngâm suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng Luru Ly cũng nhớ ra mình định hỏi gì.

“Hoa Huyết, anh biết đây là loài hoa gì hay không?”

Luru Ly đưa bàn tay có chiếc nhẫn lên trước mặt Hoa Huyết. Cảnh tượng trong mơ khiến cô có dự cảm chẳng lành, cánh đồng Bạch Sắc Yêu Hoa kia tuy rằng tràn ngập ánh sáng nhưng lại làm cô cảm thấy tính mạng bản thân đang bị đe dọa, khắp nơi đều là hơi thở của tử thần, khi bước qua đó lông tóc trên người cô dựng đứng cả lên, người run lên từng đợt. Giống như có ai đó dùng ánh mắt âm độc của rắn rết nhìn chằm chằm cô. Khùng bổ vô cùng.

Không biết có phải là do cô quá nhạy cảm hay không, sau chuyến đi Hawaii này cuộc sống của cô nhất định sẽ còn xảy ra rất nhiều chuyện. Mà cũng đúng, từ khi cô cứu Hoa Huyết ra, cuộc sống của cô đã định sẵn sẽ không có ngày an bình tĩnh lặng rồi. Đáng lẽ ra cô nên rõ ràng mới đúng chứ.

Hoa Huyết nhú mày, không trả lời mà hỏi ngược lại.

“Em hỏi để làm gì?”

Luru Ly biết nếu cô không nói ra chút gì đó thì Hoa Huyết sẽ không chịu nói cho cô biết. Cô tất nhiên nhận ra, chiếc nhẫn trên tay cô rất quan trọng với hấn. Nếu không hấn cần gì mỗi tối đều vào trong đó ngủ, bỏ mặc giường êm nệm ấm bên ngoài, trong đó cũng chẳng phải là nơi xa hoa lộng lẫy gì. Sáng hôm nay có lẽ tâm trạng hấn rất tốt, hỏi một chút sẽ không làm hấn mất hứng đâu nhỉ. Cô từng nghe Hoa Huyết nói hấn cũng không rõ đây là loài hoa gì, nhưng ai biết được hấn có nói thật hay không? Đường đường là Thánh chủ của Hoa tộc, quản lý muôn loài hoa, cứ cho là hấn không thể nhớ hết tên của từng loại, nhưng đây là loài hoa hấn xem trọng cơ mà, làm gì có chuyện hấn không biết chứ? Quý cũng không tin được huống gì là cô.

“Từ sau sinh nhật mười tám tuổi tôi luôn mơ phải một giấc mơ kì lạ. Trong mơ có một cô gái rất đẹp, cô ấy mặc một chiếc váy trắng, ngồi bên cạnh con suối nhỏ trong rừng đầy đom đóm chờ người. Còn có, trên mi tâm của cô ấy chính là ấn kí mang hình đóa hoa này, bài hát ở biển mà hôm đó tôi hát cũng chính là bài hát mà tôi nghe cô ấy hát trong mơ.”

Theo lời Luru Ly nói ra, hô hấp của Hoa Huyết ngày càng nhanh và trầm hơn, có một tia nhói đau lướt qua đáy mắt hấn, nhanh đến mức Luru Ly còn chưa kịp nhận ra thì đã biến mất. Cô gái rất đẹp mặc váy trắng ngồi bên suối trong rừng đom đóm, ấn kí hình đóa hoa kì lạ, bài hát kia... Đó chẳng phải là Nhục Hy sao?

Hấn nhớ có một lần hấn hẹn cô bên dòng suối trong rừng đom đóm, tối hôm đó trong tộc xảy ra chuyện đột xuất nên hấn không thể nào tới được. Kết quả là cô ngồi đó đợi hấn đến sáng rồi mới trở về. Sau đó cô còn ốm một trận, Nhục Hy sợ lạnh, vậy mà ăn mặc như vậy ngồi bên suối cả một đêm, có thể giữ được mạng là đã cảm tạ trời đất lắm rồi. Sau chuyện đó hấn vẫn luôn tự trách bản thân không lo lắng chu toàn để cô phải chịu khổ, hấn suýt nữa thì mất cô. Nhưng ông trời lại thích trêu ngươi, hai tháng sau đó nội bộ Hoa tộc bắt đầu rối loạn, hội đồng trưởng lão vì những chuyện nhỏ nhặt mà xích mích nhau gây ra không biết bao nhiêu việc khiến hấn phải đau đầu. Bên ngoài Diệp tộc, Thú tộc, Trùng tộc bắt tay nhau đánh vào Hoa tộc, thù trong giặc ngoài cứ như nước lũ ập tới, xử lý những việc đó không thôi hấn đã phải sút đầu mẻ trán đau thể phân thân ra quan tâm tới cô. Chờ đến khi mọi chuyện tạm lắng xuống thì hấn lại hiểu lầm cô phản bội hấn mà yêu Phi La, kết quả cô lại chết oan trong tay U Linh.

Mãi đến gần đây hấn mới biết hôm đó Phi La không hề chạm vào cô, tất cả chỉ là một vở kịch do U Linh đứng mũi chịu sào, mà kẻ một tay dàn dựng lại vẫn thoải mái tại tự mà sống. Rốt cuộc kẻ đó là ai, hấn không biết. Dù hấn bức ép, đe dọa hay nói như thế nào Phi La cũng không chịu nói cho hấn biết. Phi La nói hấn sẽ rất nhanh biết được ai là chủ mưu, nói hấn đến lúc đó đừng vì quá ngạc nhiên mà tức chết. Phi La trước nay nói gì đều có đạo lý của nó, hấn ngoài việc điều tra kẻ đó là ai ra thì cũng chỉ có thể chờ đợi kẻ đó xuất hiện. Có lẽ lý do khiến Phi La không chịu nói cho hấn biết ai là chủ mưu là do cái chết của Mạn Châu Sa, em gái anh ta. Cô gái đó hấn có gặp qua vài lần, tính tình trầm lặng, ma mị xinh đẹp. Ấn tượng của hấn với cô gái đó không được bao nhiêu, chỉ nhớ rõ Phi La rất yêu thương cô ta. Nói trắng ra cô ta là một người vô tội vì để bắt ép Phi La tham gia vào vở kịch đó mà cô ta bị bắt cóc một cách thần bí, cuối cùng khi được thả ra lại chết không rõ ràng. Lần trước gặp mặt, Phi La nói rằng Mạn Châu Sa là do kẻ chủ mưu đó hạ độc chết. Một người vô tội, đang sống yên lành vô duyên vô cớ bị giết chết, Phi La ít nhiều gì cũng sẽ hận hấn. Nếu không vì hấn, có lẽ cô ta đến bây giờ vẫn còn sống, có khi còn có cả một gia đình hạnh phúc cho riêng mình rồi cũng nên.

“Em mơ thấy?”

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Người Yêu Của Hoa Huyết

Thanh âm kích động của Hoa Huyết khiến Lưu Ly chợt nghĩ đến một khả năng. Có khi nào, cô gái đó là người mà hắn yêu hay không? Ý nghĩ kia làm Lưu Ly kinh ngạc đến ngơ ngác, trong lòng có thứ gì đó gọi là khó chịu thoáng qua, rất nhanh, nhanh đến mức cô còn chưa kịp nắm bắt lí do vì sao bản thân lại khó chịu thì đã không thấy bóng dáng tăm hơi nó đâu.

Lưu Ly gạt đầu, dịch người ra xa Hoa Huyết thêm chút nữa. Khi thức dậy cô không nhảy dựng lên vì bất ngờ thấy Hoa Huyết không phải vì cô muốn nằm cạnh hắn, mà là bản thân cô không muốn bị hắn cười nhạo, cô chỉ làm ra vẻ bình tĩnh mà thôi. Đoán chắc rằng lúc ngủ cô là người ôm hắn đầu tiên, đó là thói xấu của cô, khi ngủ cô không cần biết đó là người hay động vật, chỉ cần thứ đó có nhiệt độ cô sẽ ôm chặt nó không buông. Còn lí do vì sao hắn không đẩy cô ra, cô đoán là do hắn thấy cô bị thương, lòng thương hại trời đẩy nên mới có cảnh sáng nay thôi.

Thật đáng tiếc, Lưu Ly sẽ không bao giờ biết được người ôm cô đầu tiên là Hoa Huyết chứ không phải bản thân cô chủ động ôm hắn. Có điều, ai ôm ai trước không quan trọng, mấu chốt là ở chỗ từ nay trở về sau quan hệ của hai người đã bước sang một trang mới. Là đau khổ hay hạnh phúc còn phụ thuộc vào tình yêu, kiên định, tin tưởng và cả vận mệnh của cả hai.

Tâm trạng vào lúc này của Hoa Huyết chỉ có thể dùng ba từ “mờ mịt như điện” để hình dung. Hắn không làm, cô thật sự là Nhược Hy. Những thứ trước đây hắn dùng để xác định thân phận kiếp trước của cô có thể không chính xác, nhưng giấc mơ mà cô vừa kể thì không thể nào sai được. Nhất định cô chính là Nhược Hy, nếu không thì giấc mơ kia phải giải thích như thế nào đây. Thật tốt, bây giờ hắn đã có thể chắc chắn một trăm phần trăm. Hoa Huyết vươn tay muốn đem Lưu Ly ôm vào lòng nhưng nhìn ánh mắt khó hiểu lẫn đề phòng của cô đành phải dừng lại, cánh tay đang vươn ra đành dừng lại ở không trung một lúc lâu mới không cam tâm thu lại. Không muốn đối mặt với Lưu Ly nữa, Hoa Huyết lật người nằm thẳng nhìn lên trần nhà, như cố nhớ lại những kí ức bị phủ bụi trong quá khứ, trầm giọng nói với cô.

“Không chỉ tôi mà cả Hoa tộc đều không biết đây là hoa gì, trong Hoa tộc chỉ có mỗi mình cô ấy mang ấn kí của loài hoa này.”

Lưu Ly nhìn hành động của Hoa Huyết mà giật thót mình. Vừa nãy là hắn muốn ôm cô? Không phải chứ? Đúng là gặp quỷ rồi, sáng nay cô toàn nghĩ đến những chuyện không đâu, trải qua chuyện tối hôm qua nên đầu óc cô có vấn đề chăng? Lưu Ly gạt gù, đúng là vậy rồi. Sợ Hoa Huyết nhìn thấy nhìn thấy, Lưu Ly nhanh chóng lấy lại tinh thần, tập trung vào những gì Hoa Huyết nói.

“Cô ấy?”

“Ừ! Cô ấy là Nhược Hy, chị gái cùng cha khác mẹ của U Linh. Nhược Hy là con của Thánh mẫu Hoa tộc đời trước, bà ấy là con người.”

Lưu Ly kinh ngạc tròn to mắt. Con người? Người hoa còn có thể lấy con người? Đó chẳng phải là điều tối kị sao?

Thấy như thế này rất khó nói chuyện, Hoa Huyết nằm nghiêng người lại đối mặt với Lưu Ly, ánh mắt nhu hòa đến mức có thể hòa tan cô. Cô chưa bao giờ nhìn thấy một Hoa Huyết dịu dàng, ấm áp như gió xuân như thế này trước đây. Cái cô gái tên Nhược Hy này cũng thật đáng ngưỡng mộ, có thể giữ chặt trái tim của Hoa Huyết cho đến tận bây giờ, phỏng chừng cũng chẳng phải người đơn giản.

“Bà ấy tuy không phải là người hoa nhưng lại có khả năng ngưng tụ hơi nước trong không khí thành nước, cứu sống được rất nhiều người hoa ở ven cánh đồng ngăn cách giữa Hoa tộc và Diệp tộc. Ở đó đất đai cằn cỗi, là nơi sinh sống của rất nhiều người hoa là dân thường, cũng vì lí do này mà bà ấy mới được người dân ủng hộ trở thành Thánh mẫu. Có điều sau khi Nhược Hy ra đời, bà ấy liền không được Thánh chủ yêu thương nữa, chết già trong căn nhà gỗ ở sâu trong rừng đom đóm.”

Lưu Ly bị câu chuyện của Hoa Huyết khơi dậy hứng thú, chờ lâu không thấy hắn kể nữa, gấp đến độ quên mất tình cảnh lúc này của hai người mà hối thúc hắn. Theo như cô biết nguyên hình của Thánh chủ đời trước là một đóa hoa hồng đen, Thánh mẫu lại là con người. Theo lí thì nguyên hình của Nhược Hy phải là hoa hồng đen hay là con người mới đúng, vậy mà nguyên hình của cô ấy lại là một đóa Bạch Sắc Yêu Hoa không ai biết đến. Thật kì lạ! Xem ra lúc nào đó cô phải dành chút thời gian vào hán đàm tìm hiểu một chút những loài hoa cổ xưa của Hoa tộc, biết đâu được nguyên hình của cô ấy là một loài hoa nào đó bị tuyệt chủng thì sao? Còn lí do tại sao nguyên hình của cô ấy là đóa hoa có một không hai trên tay cô thì xin miễn thứ cho kẻ bắt tòi là cô đây vô dụng không giải đáp được.

“Vì sao? Bà ấy vì sao lại bị Thánh chủ bỏ rơi? Thánh chủ, ông ấy thay lòng đổi dạ yêu người khác sao?”

Ánh mắt chờ mong của Lưu Ly như muốn nói với Hoa Huyết hôm nay hắn không kể rõ ràng tường tận thì đừng mong bước chân xuống giường. Như thế này cũng tốt, cùng cô nằm trên một chiếc giường, cảm nhận cô kề cận ngay bên cạnh. Chỉ cần hắn muốn là có thể chạm vào, như thế chân thật biết bao nhiêu, sẽ không giống như những giấc mơ hắn mơ thấy Nhược Hy trước đây, chưa chạm đến đã tan biến. Hắn sẽ kể cho cô nghe hết, biết đâu cô sẽ nhớ ra được kí ức trước đây.

Muốn cô nhớ lại không phải là không thể, chỉ cần có một người hoa mang trong mình sức mạnh kêu gọi kí ức trở về của Mạn Châu Sa ở đây, sử dụng bí

pháp đưa hồn cô xuống bờ sông Phong Xuyên để cô nhớ lại, sau đó vào thời khắc quan trọng lại đưa hồn cô trở về thì tất cả sẽ ổn. Chỉ là nếu không kịp đưa hồn cô trở về trước khi hồn cô bị bắt ép uống canh Mạnh Bà qua cầu Nại Hà thì sẽ xảy ra chuyện không thể nào cứu vãn. Cô là linh hồn của người sống, vẫn còn dương khí trên người, nếu quá thời gian mà không thể trở về thì cô sẽ vĩnh viễn làm một linh hồn lang thang vất vưởng, mãi mãi cũng không được đầu thai chuyển kiếp. Hồn không thể chỉ vì để cô nhớ lại mà bắt cô mạo hiểm như vậy được. Chỉ còn cách kể cho cô nghe chuyện trước đây, hi vọng cô nhớ lại. Đó là lí do vì sao bây giờ hắn lại nói nhiều như vậy.

Ánh nắng vàng tươi rực rỡ trên bầu trời xanh thẳm ngoài kia theo cửa kính trong suốt chiếu vào phòng ánh lên người Lưu Ly những tia nắng vàng khiến cô như ngập trong nắng ấm, trông cô lúc này đẹp vô cùng. Không phải vẻ quyền rũ thành thực của những người phụ nữ trải qua âm lạnh tình người trong cuộc sống, mà là một nét gì đó trong trắng thuần khiết của Bạch Sắc Yêu Hoa, thần bí ma mị của Mạn Châu Sa hoa và hơn hết đó chính là vẻ cao sang quý phái từ tận xương tủy của huyết hoa. Tất cả những thứ đó kết hợp lại tạo ra một Lưu Ly đẹp không gì sánh nổi. Trải qua chuyện tồi tệ, vẻ ngoài của Lưu Ly dường như đã thay đổi một trăm tám mươi độ, chỉ là cô vẫn không hay biết gì mà thôi.

“Không phải. Khi Nhượng Hy ra đời thì nguồn nước ở Thánh đàm trong lâu đài của Hoa tộc bỗng dưng biến thành màu đỏ, nghe những người hoa lúc đó kể lại rằng khi đó họ còn nghĩ thấy cả mùi tanh nồng của máu. Đối với người hoa mà nói nguồn nước là hết sức quan trọng, chẳng khác nào cội nguồn gốc rễ của họ. Dự tượng lúc đó bị xem thành điềm gở, là tai họa của Hoa tộc nên hội đồng trưởng lão bắt ép Thánh chủ trục xuất Thánh mẫu ra khỏi lâu đài đưa đến sống trong rừng đom đóm mà không được phép ra vào. Rừng đom đóm vì thế mà cũng trở thành cấm địa của Hoa tộc.”

Lưu Ly gật đầu xem như đã hiểu.

“Vậy còn Nhượng Hy thì sao?”

“Cô ấy ư?”

Ánh nắng càng lúc càng chói mắt, Hoa Huyết phát nhẹ tay đem rèm cửa sổ kéo lại che đi ánh nắng chói chang, cũng là che đi nét lạnh lùng ngoan độc nơi đáy mắt. Bọn họ dám đối xử với Nhượng Hy của hắn như vậy, đáng chết ngàn vạn lần. Tiếc thay đến bây giờ vẫn còn vài người dù chịu hành hạ của hắn vẫn ngoan cường chống đỡ sống sót đến bây giờ. Nhưng không sao, nếu chết dễ như vậy thì những gì mà Nhượng Hy phải chịu đựng trong những năm tháng niên thiếu đó hẳn phải gặp ai để đòi đây. Cho nên phải để bọn họ sống lâu một chút, sống để tận hưởng hết những gì hắn đặc biệt dành tặng cho bọn họ, để cho bọn họ từng giây từng phút đều cảm nhận được cuộc sống đau khổ không bằng heo chó của Nhượng Hy những năm đó.

“Mang tiếng là con của Thánh chủ nhưng cô ấy chẳng khác nào nô lệ, khi Thánh chủ thấy cô ấy biến thành hình đoá hoa không ai biết đến kia thì đã nghi ngờ cô ấy không phải con của mình, không chút lưu tình ném cô ấy cho đám hoa tỳ tỳ tiện định đoạt. Nếu không phải trong đám hoa tỳ đó có người còn chút lòng trắc ẩn thì cô ấy đã sớm chết rồi. Thánh mẫu bị giam ở rừng đom đóm không thể chăm sóc cô ấy, lại là con người nên tuổi thọ có hạn, không được bao lâu sau đã chết già trong đó. Một đứa trẻ không có mẹ, không được cha yêu thương, từ khi sinh ra lại bị nghi ngờ là điềm gở thì có thể sống tốt được sao?”

Tuy Hoa Huyết không nói Nhượng Hy đã phải trải qua những gì, nhưng cô cũng là một đứa trẻ lớn lên không có tình yêu thương, tự mình nuôi sống bản thân giữa thăng trầm người lừa ta gạt, hại người hại mình của xã hội loài người, hơn hai hết cô hiểu rõ cô ấy đã phải cố gắng như thế nào để sống sót. Đó không chỉ là cô gắng mà còn là mồ hôi công sức, là nước mắt mặn chát, là máu tanh thủ đoạn, bất cứ thứ gì, chỉ cần được sống thì cô, Nhượng Hy và cả những đứa trẻ khác trong hoàn cảnh đó đều nguyện đánh đổi. Cái gì ngây thơ thuần khiết, cái gì trong sạch thiện lương, tất cả đều là đồ bỏ đi. Chỉ cần được sống, hết thảy đều không quan trọng.

“Vậy Nhượng Hy có phải là con của Thánh chủ không?”

Lưu Ly không hề ý thức được rằng lúc này mình đã hỏi một câu hết sức ngu ngốc. Nhìn thôi cũng đủ biết Hoa Huyết yêu Nhượng Hy như thế nào, dám ở trước mặt hắn nói Nhượng Hy là con hoang, ngoài Lưu Ly to gan lớn mật ra thì hình như chẳng còn ai cả. Quả nhiên Hoa Huyết đã không khống chế được bản thân mà nổi bão. Gương mặt hắn đột ngột quay về vẻ lạnh lùng cố hữu, hơi thở dịu dàng trầm ổn bỗng chốc trở nên đầy áp lực khủng bố. Lưu Ly như cảm giác được sau lưng mình có cơn gió lạnh từ Siberia thổi qua, tóc gáy dựng đứng, cả người lạnh toát, ngay cả thờ cũng cảm thấy khó khăn. Đây là do huyết mạch huyết hoa chảy trong người cô góp phần tạo nên, Hoa Huyết quá mạnh mẽ, một chút huyết mạch không đủ tinh thuần trong người cô không thể nào kháng cự lại được.

“Tôi ước gì cô ấy không phải là con của ông ta, như thế cô ấy đã không cần phải chịu đủ khổ sở. Có người cha vô lương tâm như vậy thì không có còn hơn.”

Vội vẻ mặt như muốn ăn tươi nuốt sống người ta này của Hoa Huyết, Lưu Ly không biết làm gì hơn là ngậm miệng ngoan ngoãn nằm yên. Núi lửa này là cô chọc phun trào, tự làm tự chịu, cô còn có thể trách ai. Có trách thì hãy trách cô ngu ngốc, con mắt không đủ tinh tường để tránh đi chỗ đau của Hoa Huyết. Ai bảo cái cô Nhượng Hy gì đó là cục thịt mềm trên người Hoa Huyết chứ. Lưu Ly bĩu môi khinh thường, khổ nỗi gương mặt tái xanh vì sợ của cô đã hoàn toàn góp phần biến cái bĩu môi đúng lúc này trở thành gương mặt mếu máo của người sắp khóc. Nhờ đó mà Lưu Ly mới tránh được một kiếp, người ta nói không sai chút nào, chọn ngày không bằng gặp ngày, cố ý diễn trò vĩnh viễn cũng không bằng một khắc người làm vô tâm người nhìn hữu ý của Lưu Ly.

Gương mặt tái xanh sắp khóc không còn chút máu nào của Lưu Ly như gạo nước lạnh dội thẳng vào ngọn núi lửa chọc phun trào của Hoa Huyết. Hắn đang làm gì thế này, tại sao lại tức giận chứ, cô chỉ hiểu kì hời thôi mà, đâu có ý xấu. Vậy mà hắn lại làm cho cô sợ, mọi cố gắng muốn cô không để phỏng hấn nữa này giờ đều trở thành công cốc. Quả nhiên tức giận là ma quỷ, hắn đã hoàn toàn lĩnh ngộ được thâm ý cao siêu của câu này rồi. Giờ đây hối hận cũng đã muộn, điều duy nhất hắn nên làm lúc này là cứu vãn tình hình.

“Lưu Ly, xin lỗi. Tôi không cố ý nổi giận làm em sợ.”

Hả? Lưu Ly há miệng, cô đang nghe nhầm, nhìn nhầm sao? Câu nói này, giọng nói này là từ miệng Hoa Huyết mà ra? Hắn đang xin lỗi cô? Từ lúc

nào hấn trở thành người như thế này, cô thật sự không tài nào hiểu nổi. Rốt cuộc là sáng nay hấn uống lộn thuốc gì rồi, tại sao lại thành ra như vậy?

“Hoa Huyết, anh vẫn bình thường đó chứ?”

Hấn không trách Luru Ly nghĩ hấn có vấn đề, ở vào trường hợp của cô thì ai cũng sẽ nghĩ như vậy thôi. Nhưng không quan trọng, hấn chỉ muốn cô chấp nhận hấn, rồi lại trở về làm Nhược Hy như trước đây sống bên cạnh hấn thôi. Hoa Huyết khôi phục tâm tình, nhẹ giọng dỗ dành dụ dỗ Luru Ly.

“Chúng ta đừng nhắc đến chuyện lúc nãy nữa được không? Tất cả chỉ là quá khứ, những chuyện đã qua thì hãy cứ để nó trôi qua đi. Sau này tôi sẽ cố gắng đối xử với em thật tốt, sẽ không vô duyên vô cớ nổi giận với em, sẽ không để em chịu đựng một chút ám ức hay sợ hãi nào. Luru Ly, cho tôi một cơ hội để làm lại từ đầu nhé?”

Và cũng là để tôi chuộc lại lỗi lầm của tám trăm năm trước.

Nhưng hấn không nói ra câu đó, Luru Ly còn chưa biết cô là Nhược Hy, nói ra chẳng có tác dụng gì mà còn bị cô cự tuyệt. Tất cả chỉ là quá khứ ư? Không. Hấn không quên được, không buông bỏ được. Hấn không cố ý nói dối cô, nhưng ngoài câu đó ra hấn không biết câu nào có đủ sức thuyết phục hơn để có thể khiến cô đồng ý cho hấn cơ hội. Hấn chờ đợi cô đã tám trăm năm rồi, chừng đó thời gian khiến hấn quá mệt mỏi, ngay lúc hấn nghĩ cô sẽ không quay về, thì cô đã ở ngay cạnh hấn. Ông trời đã cho hấn cơ hội, hấn nhất định phải nắm bắt thật tốt, tận dụng hết mọi khả năng của bản thân để đưa cô về bên cạnh mình.

Luru Ly có cảm giác mình muốn hôn mê, cô chẳng hiểu gì cả. Cái gì mà quá khứ, cái gì mà làm lại từ đầu? Hấn muốn đối xử tốt với cô thì nói để hiểu một chút có được không, cần gì phải thêm vào hai vấn đề khó hiểu đó vào chứ? Tuy nhiên cô là một cô gái thông minh, cô biết lúc này mình nên gạt đầu, ngọn núi lửa vừa mới ổn định, dung nham vẫn còn nóng hổi, cô không có can đảm để chọc nó thức tỉnh lần hai đâu.

Thấy cái gạt đầu chắc nịch của Luru Ly, trái tim treo lơ lửng của Hoa Huyết cuối cùng cũng hạ xuống, thở phào đầy nhẹ nhõm, cuối cùng cô cũng đồng ý rồi. Hấn biết cô còn nhiều điều không hiểu, rất muốn hỏi hấn nhưng thời gian còn dài, hấn sẽ từ từ giải đáp cho cô sau. Còn bây giờ phải xuống giường, Hạ Hướng đã đợi hấn lâu lắm rồi.

Sau này mỗi khi nhớ lại cái gạt đầu sáng nay, Luru Ly đều âm thầm nghĩ rằng nghiêng lợi bảo Hoa Huyết là cáo già, biết cô mù quáng bước chân vào bẫy khổ mà không giải đáp khuyên rằng cô lấy nửa câu. Càng hận bản thân không đủ tinh táo để phân tích tình hình, để sau này phải sống trong thế giới tình cảm mù mịt, chỉ có thể là cái bóng cho tình yêu của kẻ khác.

Hoa Huyết bước chân xuống giường, khi Luru Ly cho rằng hấn sẽ đi vào nhà tắm thì Hoa Huyết lại đột ngột quay lưng cúi người xuống bế cô lên. Bị bắt ngờ Luru Ly hét lên chói tai, hai tay theo phản xạ quán lý cổ hấn để không phải bị ngã, trái tim như trống trận đập thình thịch không thôi.

“Anh...”

Luru Ly ngượng đỏ mặt, cô lớn như vậy mới được người khác bế lên theo kiểu như công chúa này. Giá như người bế cô hôm nay là người mà cô yêu mà không phải là Hoa Huyết, thì cô sẽ không phải hét lên mà đã ngọt ngào hạnh phúc đón nhận rồi.

Từ trong cổ họng Hoa Huyết truyền ra tiếng cười hài lòng trầm thấp, môi và mắt đều cong lên, cả kẻ khờ còn nhận ra tâm trạng Hoa Huyết lúc này vô cùng tốt chứ nói gì đến người thông minh như cô. Luru Ly hừ mũi, vui vẻ gì chứ, chỉ được cái lấy cô ra làm mục tiêu trêu chọc giải trí.

Buông hai tay ra khỏi cổ Hoa Huyết, giọng Luru Ly lí nhí, chẳng phải ô ngại ngần e thẹn gì đâu, cô chỉ sợ hấn lại nổi khùng lên thôi, đến lúc đó người chịu khổ cũng chỉ có mình cô. Cô còn không hiểu tính tình độc đoán bá đạo của hấn sao? Chỉ cần là hấn thích, đừng nói là ôm, mà ngay cả những hành động quá đáng hơn nữa hấn cũng có thể làm ra. Cô có bao nhiêu phần trăm có thể đẩy giữa phản kháng? Phòng chừng cả nửa phần trăm cũng chẳng có, lỡ như kháng nghị của cô chọc hấn nổi giận, vậy thì cô tiêu rồi. Cách âm của phòng tổng thống tốt đến mức cô có hét khàn cả giọng cũng chẳng có người nào vào cứu, mà giả như có người nghe được thì ai dám vào chứ, chọc vào Hoa Huyết còn khủng bố hơn cả đâm đạp lên tử thần.

“Này, anh bỏ tôi xuống được không?”

Hoa Huyết mất điếc tai ngơ phớt lờ phản kháng của Luru Ly, bước chân vững vàng tiến về phía chiếc gương lớn trong phòng.

“Hạ Hướng đang đợi chúng ta bên ngoài, nhanh lên một chút đừng để bọn họ đợi lâu. Với lại, em cũng nên xem thử sau tối hôm qua em thay đổi như thế nào.”

Hoa Huyết bỏ Luru Ly xuống, đứng qua một bên chờ đợi phản ứng thái quá của Luru Ly.

Luru Ly có chút ngẩn ngơ, thay đổi? Cô có gì khác lạ sao? Ngoài việc hạt giống đã gần như dung nhập hoàn toàn vào người cô ra thì cô còn có thay đổi khác? Luru Ly chậm chậm bước đến gần chiếc gương, ní mắt khê hé mở, mong sao đừng trông quá khó coi là được. Có điều Luru Ly cũng không hoàn toàn đề tâm vào chuyện mình thay đổi như thế nào, chỉ trong vòng một tiếng đồng hồ, cô đã nghe Hoa Huyết nói ra hai từ chúng ta đến hai lần, làm như cô và hấn thân biết lắm ấy, trước đây thì lúc nào cũng tôi và em. Tự nhiên thay đổi đến chóng mặt, đúng là có bệnh, mặc kệ hấn cô chẳng thêm quan tâm nữa. Để xem nào, rốt cuộc là cô thay đổi như thế nào đây?

Đúng là Hạ Hướng đã đợi hai người trong phòng lâu lắm rồi, không chỉ có ông mà ngay cả Y Hàn, Y Thiên, Tiểu Sát và cả Liễu Quỳnh Nhi cũng đã sắp mọc rễ ngoài cửa phòng, trong lòng ai nấy đều lo lắng không yên.

“Sao còn chưa ra? Không phải là đã xảy ra chuyện gì rồi đó chứ?”

“Hạ lão đầu, ba gấp cái gì? Luru Ly chỉ là mệt quá nên ngủ thôi, không phải Thánh chủ đã nói không cần lo lắng rồi à? Ba nên để tâm vào Chấn Nam kia.”

Sáng nay khi vào thay đồ cho Luru Ly, Tiểu Sát cũng bị dọa cho chết khiếp. Cả người Luru Ly đầy máu, sắc mặt của Thánh chủ thì âm trầm đáng sợ đến nỗi cô chẳng dám ngẩng đầu lên nhìn lấy một lần. Sau khi lau người, thay đồ cho Luru Ly xong cô càng khiếp đảm hơn nữa, cô cơ hồ không nhận ra được đó có phải là Luru Ly hay không. Thay đổi này cũng quá đáng sợ rồi. Nhưng mà cô không nói cho đám người Hạ lão đầu biết, phải khiến bọn họ khi nhìn thấy Luru Ly cũng phải há hốc mồm kinh ngạc như cô mới được.

Hạ Hưởng không nói gì chỉ thờ dài, sáng sớm khi đến đây ông đã nói cho Chấn Nam biết tất cả rồi, không thể ngày một ngày hai mà bảo nó chấp nhận được. Vợ ông đang ở cùng Chấn Nam, đề phòng nó không chấp nhận được mà làm bậy. Khải Minh và Âu Thần cũng không chịu về cùng lớp, khẳng khẳng đòi ở lại, ông cũng hết cách, hai đứa nó là bạn thân của Chấn Nam, ông xem hai đứa nó như con mình, không thể làm căng được. Thôi thì được đến đâu hay đến đó, ngày phong ấn sức mạnh của Chấn Nam ông cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ muốn Chấn Nam sống một đời an bình vui vẻ, không cần lo âu chuyện bị truy sát. Biết trước có ngày mọi chuyện trở nên phức tạp, rắc rối như hôm nay thì ông đã không làm như vậy rồi. Đáng tiếc trên đời này không có thuốc hồi hận, ngoài cổ gắng khắc phục đồng lõa xộn này ra thì ông chẳng còn cách nào khác.

Ở ngoài phòng ai nấy đều như đứng đông lửa như ngồi đồng than, thì trong phòng Hoa Huyết đang cố hết sức nhịn cười trước phản ứng của Luru Ly, dù hẳn đã đoán trước Luru Ly sẽ như thế này, nhưng cũng không có cách nào khiến bản thân không cười được. Chỉ mới bắt đầu thừa nhận một phần huyết thống của huyết hoa cô đã như vậy, sau này khi hoàn toàn dung hợp không biết cô sẽ thành ra cái dạng gì nữa. Thật đáng mong chờ.

Hai mắt Luru Ly mở lớn hết cỡ, nhìn chằm chằm bản thân trong gương, ghen hống trần trối. Không phải chứ, cô... cô không muốn ra ngoài gặp người đâu. Như thế này còn ai nhận ra cô nữa.

“Thảm, thảm thật rồi. Hoa Huyết, tất cả là tại anh đó.”

“Tôi thế nào? Tùy vào mỗi người thôi, không phải ai cũng tốt số giống như em đâu.”

Nhìn gương mặt nhăm nhó của Luru Ly, Hoa Huyết lắc đầu khó hiểu. Đáng lẽ ra cô nên vui mừng mới đúng.

“Tốt số? Anh nhìn tôi như thế này còn dám ra ngoài gặp người sao? Tôi muốn giống như trước đây anh có biết không hả?”

Con giun xéo mãi cũng quặn, Luru Ly triệt để nổi giận. Sáng giờ cô chịu đựng Hoa Huyết đủ rồi, giờ còn thêm gương mặt bại hoại dọa người này, cô thật rất muốn phun lửa thiêu chết cái tên chướng tai gai mắt đang đứng trước mặt cô làm ra vẻ thích thú tươi cười. Rõ ràng cô như thế này là từ anh ta mà ra, vậy mà một chút ăn năn hối lỗi cũng không có. Hừ, vừa mới lúc nào còn bảo sẽ đối tốt với cô, nào là sẽ không để cho cô ám ức hay sợ hãi này nọ, nhìn xem, không thể tin vào lời con người, à không người hoa này được.

Hoa Huyết ngậm cười, cô làm ra vẻ trấn tĩnh đi đến gần cô. Hẳn cũng đành chịu, dù sao cũng đã lỡ rồi, muốn trở lại như trước đây là điều không thể. Bắt lấy hai vai của Luru Ly, Hoa Huyết vô cùng dịu dàng đẩy cô đi vào phòng tắm.

“Được rồi, nhanh lên nào. Có người đang chờ chúng ta đấy.”

Luru Ly quay lại nhìn Hoa Huyết, trừng mắt nói.

“Vậy còn anh?”

“Tôi? Giờ giấc của tôi luôn luôn rất quy củ, không thể ngủ quá bảy giờ sáng đâu.”

Nói như thế là hẳn đã dậy từ lâu rồi, lúc cô tỉnh dậy thì hẳn đang già vờ ngủ? Người hoa này không ngờ bụng dạ cũng đen tối như vậy, thế chẳng phải cái ánh mắt háo sắc lúc sáng của cô hẳn đều biết rõ ràng? Hừ, đoán chắc rằng lúc đó hẳn đang cười thầm trong bụng. Cái tên hoa người này càng lúc càng quái dị. Luru Ly ngậm chặt miệng không nói lời nào, mặt hầm hầm bước vào phòng tắm.

Nhìn cánh cửa phòng tắm khép lại, Hoa Huyết cong môi cười cười, ánh mắt màu tím mê hoặc càng lúc càng trong suốt, hẳn phát hiện ra trêu chọc Luru Ly luôn khiến tâm trạng hẳn rất tốt.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đây Là Luru Ly?

Đến khi hai người ra khỏi phòng đã là mười lăm phút sau, Luru Ly chậm chạp không chịu sánh vai cùng đi với Hoa Huyết, một mực đi ở phía sau. Nói trắng ra là cô đang muốn dùng tầm lưng rộng của hẳn che chắn tầm mắt người khác, không cho những người ngoài cửa thấy được cô.

“Chủ nhân.”

“Thánh chủ.”

Năm người như một cúi đầu cung kính chào Hoa Huyết, tiếp theo đó rất ăy nhìn ngang ngó dọc tìm kiếm bóng hình của Luru Ly. Bọn họ mơ hồ thấy sau lưng Hoa Huyết có người, ngoài Luru Ly ra thì còn có thể là ai? Trừ Tiểu Sát hiểu rõ tình hình ra, tất cả những người còn lại đều mù mịt không hiểu tại sao Luru Ly không chịu đi ra gặp bọn họ mà lại trốn sau lưng Hoa Huyết.

Hoa Huyết thân nhiên ừ một tiếng, quay đầu lại nói với cô.

“Bước ra đây. Em là đà điều hả? Trốn cái gì?”

Luru Ly buồn bực bước ra đứng trước đứng sòng vai với Hoa Huyết. Gì chứ, cô như thế này là do ai hại đây, thật không không biết tốt xấu. Hít vào một hơi thật sâu, cười gượng lên tiếng.

“Chào... chào mọi người. Buổi sáng tốt lành.”

Cô thế là chưa bao giờ thấy mình ngu như thế này. Mặt trời sắp đến đỉnh đầu rồi, còn chào buổi sáng làm gì nữa. Đúng là làm chuyện cười cho người ta.

“Tiểu thư?”

Y Hân, Y Thiên và Hạ Hường là người đầu tiên thấy Luru Ly. Phản ứng của ba người họ không khó đoán, hai mắt tròn to, cảm như muốn rớt xuống đất, vẻ mặt kinh ngạc không thể tin được trông vô cùng buồn cười. Dù đã đoán trước được sẽ như thế này, Luru Ly cũng nhin không được cười khổ.

“Luru...”

Liễu Quỳnh Nhi càng phô trương hơn, chưa nói hết câu đã ú ớ ngay tại chỗ. Quá khác rồi, đây là Luru Ly sao?

Khác với vẻ mặt kinh ngạc của bốn người kia, Tiểu Sát hoàn toàn bình thường, dùng ánh mắt như đã biết trước từ lâu khinh bỉ nhìn bốn người họ. Dù gì cô cũng đã nhìn thấy lúc sáng rồi, có kinh ngạc đi chăng nữa cũng chẳng có thêm miếng thịt nào.

“Đi thôi. Còn đứng ngẩn ra đó làm gì?”

Hắn không nghĩ tới định lực của bọn họ lại kém như vậy, xem ra Luru Ly còn phải chịu đựng những ánh mắt như thế này dài dài.

Thân là thành viên ưu tú của Hoa tộc, bốn người kia tất nhiên biết được Luru Ly trở nên như vậy là nhờ vào cái gì. Kinh ngạc qua đi, bọn họ liền lấy lại tinh thần bước theo sau Hoa Huyết, còn không quên trừng mắt nhìn về mặt đặc chí của Tiểu Sát.

“Sao chị không nói cho em biết?”

Tiểu Sát nhìn trần nhà, cười cười nói với Liễu Quỳnh Nhi.

“Nói trước thì còn gì là thú vị nữa.”

Vẫn còn hai tên nhóc đứng ngoài cửa phòng của Chấn Nam, để xem phản ứng của hai đứa nhóc này thế nào. Khẳng định sẽ rất đặc sắc đây. Tiểu Sát như mèo trộm được mỡ, cười vui vẻ đến nỗi quên trời đất, cũng may cô cười mà không phát ra tiếng nếu không nhất định sẽ rất man rợ.

Phòng của Hoa Huyết nằm độc lập ở tầng cuối cùng, là phòng tổng thống cao cấp nhất. Mất ba phút đi thang máy chuyên dụng mới đến được tầng lầu nơi có phòng của Hạ Chấn Nam. Đội hình của Hoa Huyết khiến rất nhiều người chú ý, nhưng cũng không ai dám tiến đến làm quen. Người bước ra từ thang máy chuyên dụng của phòng tổng thống đều không dễ chọc, sơ sẩy một chút kết quả của bọn họ không nghĩ ngờ gì sẽ rất thê thảm.

Trước cửa phòng 702 có ba người mang vẻ mặt lo lắng không yên đi đi lại lại, hai người trong số đó là Vương Khai Minh và Âu Thần, người phụ nữ trông rất trẻ còn lại chính là Phong Lan, mẹ của Hạ Chấn Nam.

Thấy Hoa Huyết đi tới, Phong Lan dừng chân lại, cũng giống như năm người trước, cúi đầu cung kính chào Hoa Huyết.

“Thánh... Ông chủ.”

Suýt thì lỡ miệng, Phong Lan nhanh chóng sửa lại. Đúng như lời Liễu Quỳnh Nhi đã nói trước đây, nếu so về vẻ bề ngoài, nếu không biết thì rất dễ lầm tưởng Phong Lan chính là con gái lớn của Hạ Hường. Thực chất, tuổi của bà đã không còn nhỏ, ít nhất cũng ngang bằng với Hạ Hường, nhưng thiên tính của người hoa vốn yêu cái đẹp, lại là phụ nữ, không muốn bản thân già đi cũng là điều tất nhiên nên tuổi của bà vĩnh viễn dừng lại ở hai bảy, hai tám tuổi. Còn Hạ Hường tuy có thể giống như bà, nhưng sống trong thế giới loài người, nếu ông không biến mình thành một người đàn ông trung niên chừng chạc thành thực thì sẽ rất bất tiện. Hơn nữa Hạ Chấn Nam mỗi ngày một lớn, ông mà không già đi sẽ gây ra nhiều chuyện rắc rối. Vì lợi ích toàn cục ông không thể không từ bỏ vẻ bề ngoài của bản thân.

“Như thế nào rồi?”

Phong Lan lắc đầu đi đến gần cạnh Hạ Hường, bà chỉ ở trong đó với Chấn Nam một lúc đã bị nó ép ra ngoài. Giờ Chấn Nam như thế nào bà cũng không biết, vết thương trên người nó rất nặng, tốc độ hồi phục chậm đến mức khiến bà muốn điên lên, thế mà nó lại còn ương bướng không cho bà chữa trị. Nó sợ bà, sợ Hạ Hường, sợ chính bản thân mình là quái vật. Rốt cuộc bà phải làm như thế nào mới có thể khiến nó thừa nhận sự thật đây? Thừa

nhận nó không phải là quái vật, thừa nhận dòng máu đang chảy trong cơ thể nó, thừa nhận mỗi nhánh hoa ngọn cỏ ngoài kia là đồng loại. Đó là cội nguồn của nó, bác bỏ quên đi chính là hành động bất kính không thể nào tha thứ.

Hoa Huyết nhìn sắc mặt của ba người, không nhanh không chậm tuyên bố.

“Một tiếng nữa chúng ta sẽ trở về. Còn chuyện gì thì giải quyết nhanh đi.”

Chưa kể đến Hạ Chấn Nam là người của Hoa tộc, riêng với việc cậu ta là đàn ông mà ngay cả khả năng tiếp nhận sự thật cũng không có thì cậu ta không đáng để hắn phải chờ. Hắn biết cậu ta rất sốc, nhưng cứ trốn tránh như vậy thì làm được gì, dùng cảm đối mặt với nó mới chính là việc mà cậu ta nên làm lúc này. Vì Hạ Hường và Phong Lan hẳn cho cậu ta một tiếng, nếu một tiếng sau cậu ta còn không bước ra khỏi căn phòng này thì từ nay về sau cậu ta không cần phải trở về Hoa tộc nữa. Hoa tộc không cần một người hoa chỉ biết trốn tránh thực tại, gặp một chút khó khăn đã nản chí lùi bước.

“Nhưng...”

Phong Lan lo lắng nhìn cánh cửa, bà hiểu suy nghĩ của Thánh chủ, nhưng một tiếng có phải quá ngắn không. Nhìn thấy ánh mắt sắc lạnh của Thánh chủ, những gì bà muốn nói đều không thể thành lời được, một tiếng đã là ban ơn lớn nhất cho bà và Hạ Hường rồi.

Chấn Nam khóa chặt cửa không cho người ngoài vào trong, bà muốn khuyên nhủ cũng không thể, cưỡng chế mở cửa thì lại sợ Chấn Nam làm liều. Thế này không được, thế kia cũng không xong, rốt cuộc bà nên làm gì đây?

“Đề con khuyên cậu ấy đi.”

Lưu Ly từ sau lưng Hoa Huyết bước ra đứng trước, không muốn người khác chú ý nên khi ra khỏi thang máy cô lại lùi về đứng sau lưng hắn để hắn che chắn cho cô. Nhưng tình hình hiện tại không cho phép cô làm đà điều nữa, muốn nhìn thì cứ nhìn đi, kinh ngạc mấy thì cũng sẽ xong thôi, những rắc rối mà nó mang lại cô không muốn để ý nữa. Sớm muộn gì rồi cũng phải đối mặt, vậy thì dứt khoát một chút, ngẩng cao đầu tiến về phía trước, có gì đáng sợ chứ.

“Thông suốt rồi?”

Hoa Huyết cười, hài lòng nhìn cô. Như thế này mới chính là Lưu Ly mà hắn biết, rất tốt. Trong những thời khắc quan trọng, hắn sẽ không để ý cô gặp mặt người đàn ông khác, miễn sao những gì mà cô và người đàn ông đó bàn tới không liên quan đến phản bội hắn là được.

Lưu Ly gật đầu, không nói gì tiến tới đứng trước cửa phòng, nói vọng vào. Bỏ qua vẻ mặt kinh ngạc quen thuộc của nhị vị vương tử, hai người họ chắc chắn đang không tin vào mắt mình, nhưng cô không có thời gian bịa chuyện giải thích, muốn nghĩ như thế nào thì cứ nghĩ như thế đi.

“Chấn Nam, mở cửa.”

Hạ Chấn Nam ngồi trong phòng nghe thấy tiếng Lưu Ly, trong lòng xôn xao nhưng cũng không có ý định mở cửa. Sức lực hắn lúc này không còn được bao nhiêu, hắn không muốn cô thấy hắn thảm hại như thế này.

Đợi một lúc lâu cũng không thấy trong phòng có động tĩnh gì, Lưu Ly tiếp tục lên tiếng. Người ở ngoài nhất trí giữ im lặng, nhị vị vương tử ôm một bụng nghi hoặc nhìn Lưu Ly, trong mắt không che giấu được vẻ khó tin. Nếu không phải lúc này Quỳnh Nhi nhỏ giọng nói cho bọn hắn biết đó thật sự là Lưu Ly thì bọn hắn cũng không dám tin vào mắt mình. Chỉ mới một đêm, phẫu thuật thẩm mỹ cũng không nhanh như vậy.

“Chấn Nam, nếu cậu còn không chịu mở cửa. Tớ sẽ phá cửa mà vào đó có biết không?”

Trong phòng yên tĩnh, ngoài phòng càng yên tĩnh hơn, đến lúc này nếu Lưu Ly còn không nhận ra Hạ Chấn Nam có chết cũng không mở cửa thì thật xin lỗi trí não của bản thân. Đặt tay lên tay cầm mở cửa, vốn dĩ cô muốn dùng linh lực phá khóa nhưng lại ngại hai người ngoại đạo đang nhìn chăm chăm vào cô ở sau lưng, bắt đắc dĩ phải buông ra.

“Y Hân, anh gọi giúp tôi quản lý khách sạn đem thẻ phòng 702 lên đây được không?”

“Vâng, tiểu thư.”

Y Hân không dám chậm trễ quay người đi gọi quản lý. Cách đây không lâu chủ nhân nói với hắn muốn Lưu Ly trở thành Thiếu chủ của Hoa tộc, là Thánh chủ đời tiếp theo, coi như là một nửa chủ nhân của hắn. Phục tùng mệnh lệnh của cô là nhiệm vụ cũng là trách nhiệm của hắn và tất cả những người hoa trong Hoa tộc.

Một lát sau quản lý khách sạn cùng với Y Hân đi tới, tránh chỗ cho quản lý mở cửa phòng, Lưu Ly nói với Phong Lan đề bà yên tâm.

“Cô, con và Chấn Nam cũng xem như là người cùng cảnh ngộ. Con sẽ cố gắng khuyên cậu ấy chấp nhận, cùng lắm thì con đánh ngất cậu ấy rồi đưa lên máy bay là được chứ gì.”

Cùng chung cảnh ngộ, không sai, từng là con người bỗng nhiên không còn là người nữa, Lưu Ly có thể chấp nhận được thì Chấn Nam cũng sẽ vậy thôi. Phong Lan cười, như một người mẹ dịu dàng giúp cô vén tóc mai ra sau tai. Dung mạo mà huyết hoa ban tặng thật không tồi, Lưu Ly trước đây đã không tệ, bây giờ thì càng thêm chói mắt.

“Ừ, nếu nó không nghe lời cứ đánh nó mạnh tay vào. Đứa ngốc đó nếu được như con thì thật tốt, dù gì đó cũng là cội nguồn của nó cơ mà. Lưu Ly, nhờ

cả vào con đây.”

Lưu Ly tặng cho Phong Lan một ánh mắt an tâm, khi đi qua Hoa Huyết lại nghe hần nhắc nhở cô.

“Em còn hơn bốn mươi phút.”

“Biết rồi, anh đứng là keo kiệt.”

Một chút thời gian cũng phải canh từng giây từng phút, hần không thấy mệt nhưng cô thì nản rồi.

Hoa Huyết từ chối cho ý kiến, không phải hần keo kiệt, chỉ là hần không muốn cô ở trong đó quá lâu thôi, dù sao hần cũng thấy khó chịu, việc gì hần phải vì một đứa nhóc như Hạ Chấn Nam mà khiến bản thân không thoải mái chứ.

Cánh cửa phòng lặng lẽ mở ra, quản lý lui qua một bên rồi biến mất ở cuối hành lang, ông không dám ở đó lâu, những người khách đó vẫn nên ít tiếp xúc thì hơn. Lưu Ly xốc lại tinh thần rồi bước vào trong, cánh cửa một lần nữa đóng lại. Nhìn quanh phòng, cô nhanh chóng phát hiện ra Hạ Chấn Nam đang ngồi ngoài ban công, trên người đầy vết thương, chiếc áo mặc trên người đã đỏ một mảng vì dính máu, vết thương khôi phục thật chậm.

Lưu Ly bước từng bước, chậm rãi đến gần cậu ta, ấn kí huyết hoa đã ẩn đi trên mi tâm cũng xuất hiện lại. Cô bước vào đây với thân phận là một người hoa đã từng là con người đề khuyên nhủ Hạ Chấn Nam, cô muốn cho Hạ Chấn Nam biết hành động của cậu ta lúc này ấu trĩ ra sao, những người như cậu ta là đáng khinh thường cỡ nào. Vừa gặp phải chuyện nhỏ này đã muốn sống muốn chết cự tuyệt người khác, cậu ta quá may mắn vì được sinh ra trong một gia đình giàu có, có đủ tình thương yêu của ba mẹ, nên không thể nào biết được để có được cuộc sống như thế là khó khăn cỡ nào. Nếu cậu ta là cô, với tính cách này đã sớm chết vì dư luận, vì tự ti mặc cảm, vì yêu đuối vô dụng rồi. Bình thường cậu ta giỏi giang, mạnh mẽ cỡ nào cô không biết, chỉ riêng đối với chuyện này là cô phải chấn chỉnh cậu ta lại rồi.

“Đã bị thương như vậy mà cậu còn ra đây hứng gió, không muốn sống nữa sao?”

Lưu Ly không chờ Hạ Chấn Nam mời ngồi đã tự tiện kéo ghế ngồi xuống đối diện hần. Ban công của khách sạn Paradise đều hướng ra biển, lúc này đã hơn mười một giờ, ánh nắng khá chói chang, gió từ biển lùa vào mang theo hơi muối mặn chát đậm hương vị biển.

Hạ Chấn Nam không trả lời, hần biết Lưu Ly rất cứng đầu, sẽ không có chuyện đứng ở ngoài phí lời thuyết phục hần mở cửa, ánh mắt chậm chậm rời khỏi mặt biển nhìn vào người đối diện. Đã không nhìn thì thôi, một khi thấy được liền giật mình, trái tim không nghe lời đập nhanh như trống trận, hơi thở vì bị thương mà lúc mạnh lúc nhẹ cũng gần như biến mất. Hạ Chấn Nam hai mắt mở to không chớp lấy một cái, gọi như dò hỏi.

“Lưu Ly?”

Lưu Ly thầm thở dài ảo não, không muốn không nhận đáp một tiếng. Chỉ sau một đêm đã hầu như không còn người nào nhận ra cô, những người mà cô thân quen đã thế này. Vậy, những người khác sẽ còn như thế nào đây? Cô không cần gương mặt mới này, không phải cô không thích, chỉ là cô không thích ứng được. Cô không chịu được ánh mắt xa lạ như nhìn người đứng qua đường của người khác, trưởng thành trong cô đơn, thứ cô ao ước nhất không phải là tiền bạc, không phải là một cuộc sống xa hoa giàu sang ngăn người mơ ước. Cô chỉ đơn giản muốn người khác nhớ rõ cô là ai, cô đã cố gắng như thế nào để được như hiện tại, cô sợ bản thân mình cứ thế mà bị người khác lãng quên, rồi họ sẽ chỉ nhớ đến một Lưu Ly sau khi gặp Hoa Huyết mà quên mất một Lưu Ly luôn luôn nỗ lực hết mình để chứng tỏ giá trị của bản thân. Cô chỉ muốn cô là chính cô, chứ không phải là một chiếc túi bọc da đẹp để đứng sau cái bóng của người khác. Cô muốn khi mình đi ra đường họ sẽ nhìn cô rồi nói đó chính là Lưu Ly mà không phải là cô gái ở cạnh một người nào đó.

“Lạ lắm sao? Ngay cả cậu cũng không nhận ra tớ?”

Hạ Chấn Nam gật đầu rồi lại lắc đầu, hần vẫn nhận ra cô, chỉ là không dám chắc mà thôi. Lưu Ly trước đây tuy đẹp nhưng không đến mức làm người khác khó thở thế này. Nói như thế nào nhỉ, nếu lúc trước cô là một viên ngọc thô kệch bán phá giá ngoài chợ, thì bây giờ cô đã là một viên kim cương quý giá được trưng bày bên trong tủ kính ở một cửa hàng sang trọng, không ai có thể mua được, bọn họ chỉ có thể đưa mắt nhìn và ước mong mình sẽ được như cô mà thôi.

Lưu Ly lúc này mặc một chiếc váy xanh da trời cổ tròn suông dài đến đầu gối, phần eo dùng một sợi dây cũng màu xanh nhưng đậm màu buộc lại tạo điểm nhấn, tuy đơn giản nhưng vô cùng tươi đẹp. Chất liệu tơ lụa càng khiến cô trở nên dịu dàng, mềm mại như nước. Lúc vào phòng tắm trong phòng của Hoa Huyết cô đã thấy chiếc váy này, đoán chắc Hoa Huyết sai người chuẩn bị cho cô nên mới mặc vào. Phòng chừng đây là kiểu con gái mà Hoa Huyết thích, cái cô Nhược Hy gì đó trong mơ cũng tạo hình y chang cô lúc này. Mái tóc đen dài ngang thắt lưng lúc trước vì ảnh hưởng của huyết hoa cũng trở nên dài hơn, thêm một chút nữa là chạm mặt đất. Chất tóc đen óng mượt tự nhiên, sờ vào rất thoải mái. Vì tóc quá dài, càng dễ trở thành tâm điểm chú ý của người khác, Lưu Ly bắt buộc phải buộc lên cao, chỉ chừa lại vài sợi buông thả bên vai, trông càng hợp với chiếc váy. Trải qua một đêm thay da đổi thịt, cơ thể của Lưu Ly trở nên đầy đặn một cách khiến người ta đỏ mặt ghen tị. Trước lỗi sau vênh, thân hình chữ S uốn lượn nhấp nhô, mười phần gọi cảm nóng bỏng, tuy bị chiếc váy dạng con nhà lành che mắt nhưng cũng không thể không nói, thân hình này nhất định sẽ làm vô số tên đàn ông đều phải mất ăn mất ngủ. Tiếp đến là đôi bắp chân trắng mịn bóng loáng khiến người ta mơ màng, xuống một chút nữa là đôi gầy cao gót năm phần cùng tông màu với váy nhẹ nhàng nâng niu hai bàn chân ngà ngọc để lộ mười đầu ngón chân xinh xắn khiến người ta không thể rời mắt.

Nhưng điều làm cho người khác khó lòng nhận ra cô không phải là thân hình mà chính là gương mặt với làn da trắng mịn hồng hào dù có căn mắt cũng không thể nào tìm thấy một lỗ chân lông. Đôi lông mày là liễu đen tuyền cong cong, lông mi so với trước đây dài gấp hai lần cong vút như hai cánh bướm dập dờn trong nắng, yếu ớt và xinh đẹp. Ánh mắt cô sáng rõ, đáy mắt sâu thẳm như một cái động đen không đáy thần bí dụ người, hai con ngươi như hai viên bảo thạch đen chốc chốc lại lướt qua ánh tím mơ hồ. Từ nay khi cô toàn lực sử dụng sức mạnh của huyết hoa thì đôi mắt đen này sẽ hoàn toàn hóa tím, đó là màu mắt đặc trưng nhất của người mang trong mình huyết thống huyết hoa. Chiếc mũi cao nhỏ nhắn hài hòa với gương mặt trái xoan, hai cánh môi đỏ như máu khẽ mở để lộ hàm răng trắng đều. Đôi môi là bộ phận đẹp nhất trên gương mặt Lưu Ly, căng tràn mọng nước, chỉ nhìn thôi cũng khiến

người ta muốn cắn một cái. Không biết ai sẽ là người may mắn được thưởng thức nó đây, hương vị đó chắc chắn sẽ làm cho người ta say mê không rời.

Về cơ bản Lư Ly không hề thay đổi. Chỉ là đường nét trên gương mặt càng lúc càng sắc sảo, ngũ quan càng thêm tinh tế tuyệt mỹ, huyết hoa cải tạo gương mặt, vóc dáng của một người dựa trên những gì có sẵn của người đó nên cũng không thể nói là hoàn toàn thay đổi được, quá lắm cũng chỉ là nâng cấp lên một đẳng cấp mới. Mỗi thứ đẹp lên một tí làm cho người khác không thể lập tức liên tưởng tới Lư Ly của trước đây mà thôi.

Có thể nói rằng, vẫn là gương mặt đó lại không phải gương mặt đó, vừa lạ vừa quen. Nghe qua có vẻ mâu thuẫn, nhưng lại là hình dung đúng nhất cho Lư Ly lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Thuyết Phục

“Là do huyết hoa?”

Hạ Chấn Nam nhìn lướt qua ấn kí hình huyết hoa đỏ rực cao quý yêu mị lại mang theo nét thuần khiết khác thường trên mi tâm Lư Ly. Hắn có nghe mẹ nói qua Lư Ly từ mấy tháng trước đã trở thành người hoa, chỉ là hắn không ngờ tới cô cứ thế mà chấp nhận để cho kẻ khác tùy ý sắp đặt tương lai của cô. Chẳng phải trước giờ cô luôn rất ương ngạnh hay sao?

Sáng nay khi thức dậy, hắn đã cảm thấy thân thể mình không giống thường ngày. Các giác quan đặc biệt nhạy cảm với môi trường bên ngoài, bên tai lúc nào cũng truyền đến tiếng cười cười nói nói, rất rất gần hắn. Hắn đưa mắt nhìn xung quanh phòng, thật lạ, trong phòng chỉ có một mình hắn, tiếng cười nói đó rốt cuộc là từ đâu tới? Hắn không có thời gian để suy nghĩ tìm tòi bởi vì hắn phát hiện ra tình trạng của mình lúc này vô cùng tệ. Áo quần trên người rách rưới lấm lem máu, cả người đầy vết thương, cẳng kinh hãi hơn hắn thể mà nhìn thấy bên dưới những vết thương đáng sợ ấy là vô số những sợi dây leo đang nhúc nhích chuyển động, chúng xanh biếc trông vô cùng tươi tốt, chốc chốc còn phát ra ánh hào quang mơ hồ, ánh sáng dịu dàng xoa dịu đi cơn đau trên cơ thể hắn.

Tối hôm qua hắn tự nhiên trở nên đau đớn, sau đó thì bất tỉnh, nửa đêm mơ màng tỉnh dậy lại nghe thấy Y Thiên nói ra những câu vô cùng khó hiểu. Thân phận của hắn? Hắn là ai không lẽ hắn không biết? Mười tám năm nay hắn vẫn sống với cái tên Hạ Chấn Nam, là con trai duy nhất của Hạ Hưởng và là người thừa kế tập đoàn Diamond. Có gì không đúng sao? Nhưng hắn vĩnh viễn cũng không thể ngờ được ba mẹ hắn lại giấu hắn chuyện hắn không phải là con người, rằng hắn chỉ là một con quái vật, nửa hoa nửa lá. Nhìn vết thương trên người đang dùng tốc độ chậm chạp mà lành lại, hắn dù có không muốn tin cũng không được. Đến đây hắn mới biết tiếng cười đùa mà lúc hắn tỉnh dậy nghe được là do hai chậu cây cảnh trong phòng mà ra, chúng là đồng loại của hắn, là thứ mà hắn chưa bao giờ ngờ tới là chúng có thể nói chuyện, hắn nghe được là vì từ bây giờ trở đi hắn không cần phải sống dưới lớp da của con người nữa. Hắn dường như nghi ngờ mình đã điên rồi, nếu không điên, vậy tại sao trò khôi hài này lại ứng trên người hắn, đây liệu có phải là do hắn hoang tưởng. Nhưng không, ba mẹ hắn nói, không chỉ có hắn mà Quỳnh Nhi cũng là người hoa, càng không thể chấp nhận được, là cô, người mà hắn yêu cũng đã bị người ta cưỡng ép trở thành người hoa từ mấy tháng trước.

Xung quanh hắn còn bao nhiêu kẻ mang vỏ bọc của con người mà không phải người, hắn không biết, càng không dám biết. Bởi vì hắn sợ, hắn lo lắng, hắn hoang mang. Những thứ mà ba mẹ nói nằm ngoài tầm nhận thức của hắn, bao nhiêu năm nay hắn đang sống rất an ổn trong cái vỏ bọc con người này, vậy thì tại sao lại tàn nhẫn xé bỏ nó như vậy? Hắn không biết lúc này nên đối mặt với cái thế giới mà hắn đã sống suốt mười tám năm nay như thế nào? Càng không biết làm cách nào để chấp nhận được cái thế giới mà từ khi sinh ra hắn chưa từng đặt chân đến một lần, ngay cả một cái khái niệm cũng không có đó. Trong hai thế giới này, hắn cũng chỉ là một kẻ lạc lõng, hắn không thuộc về nơi nào, cũng không nơi nào có thể dung nạp được hắn.

“Ừ! Chấn Nam, đây mới chính là cậu. Cần gì phải bài xích chính con người của mình chứ. Suy nghĩ thoáng một chút, sẽ tốt cho cả cậu và người khác.”

Khuyên nhủ người khác tới kỳ nhất chính là nóng vội, vừa mới bắt đầu cô chỉ có thể dùng những câu nhẹ nhàng như thế này thôi.

Hạ Chấn Nam lắc đầu, ánh mắt lại rơi xuống mặt biển ngoài kia.

“Lư Ly, cậu không phải là tớ, cậu không hiểu.”

Lư Ly lại không cho là đúng nói.

“Tớ không hiểu? Chấn Nam, cậu không phải không biết tớ vốn dĩ là con người, tớ là bị ép phải trở thành người hoa. Những gì mà cậu trải qua bây giờ, tớ cũng đã từng nếm thử. Cậu còn nói tớ không biết sao? So với cậu có khi tớ còn khó chấp nhận hơn rất nhiều, nhưng như thế thì đã sao, cậu có thể kháng cự không? Sinh ra ở đâu và trở thành cái gì không phải là thứ cậu có thể chọn.”

Cô chỉ là vô tình nhặt một bông hoa, hôn nó một cái đã trở thành như hiện tại, cô và Hạ Chấn Nam ai đáng thương hơn ai? Hạ Chấn Nam ở đây sầu khổ, oán trời trách đất, còn cô, cô nên oán ai trách ai đây? Phải chăng cô nên tự oán chính mình xui xẻo?

Hạ Chấn Nam quay phắt trở lại, ánh mắt tức giận nhắm thẳng vào người cô.

“Đúng, tớ không thể chọn. Nhưng còn cậu, cậu có thể. Nếu như cậu nhất quyết kháng cự lại sự dung hòa của hạt giống trong cơ thể, thì cậu đã không nhanh như thế trở thành một người hoa, ít ra bây giờ cậu cũng sẽ không trở nên như thế này.”

Gương mặt này cô không nên có, Luru Ly bây giờ khiến hắn thấy xa lạ. Từng người bên cạnh hắn cứ thế mà đổi thay, hắn sợ đến một lúc nào đó chính hắn cũng sẽ thay đổi. Hắn không muốn, cái giá khi trở thành một người hoa, một người lá là như thế nào hắn không biết. Hắn chỉ biết, hắn rất hài lòng với hắn của hiện tại, cần gì phải thay đổi nữa khi bản thân không cần đến. Với hắn, như thế này đã là quá đủ. Trước đây hắn là con người, bây giờ vẫn vậy và sau này cũng thế, hắn không cần sức mạnh đang dần trở lại trong cơ thể, hắn không cần.

Luru Ly không biết lúc này cô nên như thế nào trong lòng ngay cả chút mùi vị cũng không có, cô và Chấn Nam lúc nào cũng vậy, mỗi lần quyết định ngồi xuống nói chuyện đằng hoàng đều nói chưa được vài câu đã muốn cãi nhau. Cô và Chấn Nam, ngay từ đầu đã không hợp nhau rồi.

Làm sao Chấn Nam biết cô không kháng cự lại hạt giống? Cô rõ ràng có, nhưng tình cảnh của cô không cho phép, cô có thể làm gì hơn chứ?

Không một ai có thể tưởng tượng được trong những năm tháng ấu thơ cô phải trải qua những gì, bị chà đạp ra sao. Bọn họ sẽ không bao giờ hiểu được cái giá lạnh của mùa đông khi trên người chỉ có mấy mảnh vải rách rưới cũ nát mỏng manh, bụng đói còn cào mà chỉ có thể nhìn từng người, từng người vui vẻ quây quần bên những món ăn ngon lành nóng hổi, cười cười nói nói. Những lúc đó bọn họ làm sao biết được nỗi nhục nhã khi phải dành giật từng miếng ăn với chó mèo, cho dù khó ăn muốn chết, cho dù có những lúc muốn nôn hết ra ngoài cũng phải nhắm chặt hai mắt cố gắng nuốt xuống. Không ăn sẽ đói chết, những đứa trẻ lang thang vất vả vất vưởng bên lề đường, ngõ ngách như cô nếu chết cũng chẳng làm cho ai rơi giọt nước mắt nào, họ sẽ không buồn đau, bởi chúng cô không là cái gì cả. Cho nên cô phải tự thương lấy bản thân mình, nắm trong tay số mệnh của bản thân.

Với khả năng của cô nếu không có Hoa Huyết, nói đúng hơn là hạt giống thì làm sao có thể nắm trong tay số mệnh của bản thân. Là một đứa trẻ mồ côi luôn bị người khác coi thường, xa lánh, cô có thể làm gì để thực hiện mong ước nhỏ nhoi ấy? Hoa Huyết cho cô hạt giống, đem cuộc sống của cô đảo lộn, nhưng cũng đã vô tình đưa cô đến gần vạch đích mà cô luôn muốn đạt được. Khi hắn không cần cô làm kí chủ nữa, cô sẽ hoàn toàn được tự do, có thể làm theo ý thích của mình. Cuộc sống đó vui vẻ biết bao nhiêu, chỉ tưởng tượng thôi cô cũng đủ thấy hạnh phúc rồi.

Sau khi cô giết chết tên đàn ông suốt chút nữa đã cường bức cô tối hôm ấy, cô nhận ra nếu cô không có sức mạnh này kết cục của cô đã vô cùng thảm, chưa biết chừng sẽ bị tên kia giết chết. Đừng trách cô quan trọng hóa vấn đề, đâu ít người sau khi bị cưỡng hiếp cũng trực tiếp mất mạng. Cho nên, bắt đầu từ lúc đó cô mới chính thức chấp nhận hạt giống, để nó trở thành một phần của cơ thể mình. Cô cần phải tự bảo vệ bản thân, phải cho người khác biết cô không dễ bị bắt nạt, một khi đụng chạm đến cô không chết cũng sẽ phải bị ám ảnh suốt đời.

Nhưng những điều này chỉ cần mình cô biết là đủ, người ngoài cũng chỉ là người ngoài, cô sẽ không nói ra, cô không cần người khác thương hại.

“Như thế này thì đã sao? Có gì không tốt?”

Người được trưởng thành trong vòng tay yêu thương che chở như cậu sẽ vĩnh viễn không hiểu được nỗi khổ tâm mà cậu không muốn chấp nhận kia bao nhiêu.

“Có thể trong lòng cậu Hoa tộc chẳng là gì cả, nhưng ba mẹ cậu thì khác, đối với họ Hoa tộc không chỉ là quê hương mà còn là gốc rễ máu thịt. Để bảo vệ cậu, họ đã phải từ bỏ đi cái quyền được trở về nhà, ich kỉ sống sót một mình trong day dứt. Khi cậu ra đời cũng là lúc Hoa tộc lâm vào đại nạn, nếu không vì cậu ba mẹ cậu đã không phải trốn tránh ở thế giới loài người. Có lẽ ba mẹ cậu sẽ giống như ba mẹ của Quỳnh Nhi xả thân bảo vệ Hoa tộc, bảo vệ tôn nghiêm tín ngưỡng của bản thân.”

“Nếu bây giờ ba mẹ cậu được trở về Hoa tộc, gặp lại những người khi xưa từng cùng họ thì phải sống chết bên nhau cùng bảo vệ Hoa tộc thì liệu ba mẹ cậu có thể ngẩng cao đầu mà nhìn những người đó hay không? Trong lòng ba mẹ cậu vẫn luôn ám ảnh một điều, họ là kẻ tham sống sợ chết, chỉ vì hạnh phúc của riêng mình mà đem trọng trách gánh trên vai gát qua một bên.”

Luru Ly không quản Hạ Chấn Nam có nghe lọt tai hay không, một mình nói tiếp.

“Chấn Nam, tớ chỉ muốn nhắc nhở cậu, cậu không chỉ có một mình, cậu còn người thân, còn ba mẹ. Cậu ở đây bày ra vẻ mặt sống dở chết dở, có từng nghĩ xem ba mẹ cậu sẽ thấy thế nào không? Cậu nghĩ rằng họ vui vẻ khi giấu cậu từng ấy năm sao? Cậu đã trả ơn cho những lo toan, bất đắc dĩ của ba mẹ cậu như thế nào? Phải chăng chính là thế này, ngồi đây không chịu chấp nhận sự thật, căm ghét chính cội nguồn của bản thân?”

Hạ Chấn Nam ngẩn người, nhìn chằm chằm vào Luru Ly, tai ù lên, đầu cũng ong ong. Hắn hiểu những gì cô nói, nhưng hiểu là một chuyện, có chấp nhận được hay không lại là một chuyện hoàn toàn khác. Hắn không biết tại sao, nhưng hắn không thích việc bản thân không phải là con người. Từ cái chết của Thi Thi cho đến những chuyện xảy ra với Luru Ly, hắn cảm thấy ghê rợn. Có lẽ hắn sống trong thế giới loài người quá lâu, từ trong cốt tủy đã không còn là bán nhân hoa điệp rồi.

(Bán nhân hoa điệp: một nửa người hoa, một nửa người lá)

Thời gian không còn nhiều, Hoa Huyết vừa dùng Linh Tê chú nhắc nhở cô chỉ còn hơn mười lăm phút nữa, thời gian trôi qua thật nhanh. Luru Ly không suy nghĩ nhiều, tập trung đem linh lực tụ lại ở hai bàn tay, không để Hạ Chấn Nam kịp suy nghĩ cô đang làm gì đã đưa luồng linh lực đó vào người cậu ta. Trải qua tối hôm qua, linh lực trong người cô đã lớn hơn rất nhiều, các luồng khí chạy loạn trong cơ thể trước đây cũng dần dần an tĩnh lại. Hơn nữa, Huyết Vương nói cô có năng lực hồi sinh, khả năng chữa trị vết thương vì thế mà cũng nhanh hơn người khác rất nhiều lần. Trên người Hạ Chấn Nam đầy vết thương như thế, dù cậu ấy có muốn cũng không thể ra ngoài, để Vương Khải Minh và Âu Thân thấy được tình trạng của cậu ấy thế nào cũng lớn chuyện. Cho nên, để giảm bớt rắc rối, cô nên hi sinh một chút linh lực quý giá của bản thân mà giúp cậu ấy trở về nguyên dạng như tối hôm qua, trước khi trăng đỏ xuất hiện.

Cả người Hạ Chấn Nam bao trùm trong luồng ánh sáng đỏ nhu hòa, miệng vết thương lấy tốc độ mà mắt thường có thể nhìn thấy được nhanh chóng

khép lại, nhanh chóng kết vảy sinh ra một tầng da non. Chỉ sau vài phút toàn bộ vết thương trên người Hạ Chấn Nam đã biến mất, da thịt không khác gì so với hôm qua, đau đớn trên người cũng không còn tồn tại, cứ như tất cả chỉ là một giấc mơ.

Hạ Chấn Nam lần đầu tiên thấy được người hoa sử dụng linh lực không khỏi kinh ngạc mở to hai mắt, cảm nhận được thay đổi trên người càng kinh ngạc hơn. Sức mạnh của Luru Ly nhu hòa tươi mát làm người ta thoải mái muốn đắm chìm trong đó. Đến khi Hạ Chấn Nam giật mình nhận ra Luru Ly đang làm gì thì Luru Ly đã thu linh lực lại, ánh tím trong mắt nhợt nhạt phai dần, đóa huyết hoa nở rộ rực rỡ trên mi tâm cũng thu nhỏ lại trở về với hình dạng ban đầu.

“Luru Ly, cậu...”

Hạ Chấn Nam muốn nói gì đó nhưng nửa ngày hần cũng không biết mình nên nói cái gì, nghẹn lại ở cổ thật khó chịu.

Luru Ly chỉ cười mà không nói, cô hình như hiểu mà cũng không hiểu Chấn Nam định nói cái gì. Rồi Chấn Nam sẽ quen thôi!

Hai người cứ như vậy nhìn ra biển, Hạ Chấn Nam có lẽ đang suy nghĩ những gì cô nói, thời gian cứ thế mà lặng lẽ trôi qua. Mấy phút cuối cùng Luru Ly mới lên tiếng.

“Chấn Nam, tớ và mọi người sẽ trở về ngay bây giờ. Cậu cũng về cùng đi, thời gian của cậu còn rất nhiều, lúc này cậu không thể chấp nhận nhưng ai biết sau này sẽ như thế nào?”

Luru Ly đứng dậy, hít vào một hơi cuối cùng hương vị của biển.

“Về thôi, trễ là không kịp chương trình học đâu đó.”

Luru Ly đứng dậy đi vào trong, khi sắp ra đến cửa phòng thì bị Hạ Chấn Nam gọi lại, cô biết sẽ thế này mà. Chấn Nam thích mềm mỏng, nếu mà cứ ép cậu ấy không những không được gì mà còn làm hư chuyện. Những gì nên nói cô cũng đã nói hết rồi, cậu ấy không phải là người cứng đầu, thời gian sẽ giúp cậu ấy hiểu ra bản thân nên làm gì và làm như thế nào.

“Luru Ly...”

“Chuyện gì?”

Hạ Chấn Nam đứng bên cạnh cửa nhìn ra ban công đối diện với cô đưa tay sờ lên mi tâm, muốn nói rồi lại thôi. Hần không biết phải mở lời với cô như thế nào.

Luru Ly bật cười, không cần Chấn Nam nói cô cũng đã hiểu. Lúc trước chẳng phải cô cũng giống như thế sao, chỉ khác lúc đó cô hỏi thẳng với Hoa Huyết còn Chấn Nam thì một chữ cũng không nói được. Luru Ly đi chuyển bước chân đi đến gần Hạ Chấn Nam, ngón tay mang theo vàng sáng đỏ ửng đi ẩn kín hình lá nguyệt quế ôm ấp một đóa phong lan đen. Cô bây giờ mới để ý tuy phong ấn trong người Chấn Nam đã bị phá vỡ nhưng gương mặt cùng khí chất trên người không hề thay đổi, vẫn đẹp trai phóng khoáng như xưa, đầu giống cô chứ, hể gặp phải người quen liền mang đến một loạt ánh mắt kinh ngạc lẫn khó tin. Hai...

“Được rồi đó, đi thôi.”

Hạ Chấn Nam vẫn đứng yên tại chỗ, mím chặt môi một lúc mới nói.

“Tớ sẽ về nhưng sẽ không chấp nhận chuyện đó.”

Luru Ly hết nói nôi, cậu không chấp nhận thì có thể thay đổi được gì à?

“Được rồi. Đi nhanh, hành lý mẹ cậu để trong tủ ấy.”

Đứng trước cửa phòng Luru Ly thờ phào nhẹ nhõm, nhận thấy ánh mắt dò hỏi của Phong Lan đành lác đầu.

Phong Lan cũng không trông mong gì hơn, chỉ cần Chấn Nam ra ngoài là được rồi, bà sẽ từ từ khuyên nó sau.

“Chấn Nam, cậu không sao chứ? Tối hôm qua cậu...”

Hạ Chấn Nam cắt ngang lời nói của Vương Khải Minh, không biến sắc trả lời.

“Tớ không sao? Tớ sẽ nói cho các cậu biết sau.”

Biết sau? Ngày đó có lẽ sẽ không bao giờ tới, hần làm sao có thể nói cho Khải Minh và Âu Thần biết hần không phải con người.

Vương Khải Minh và Âu Thần nhìn nhau, trong mắt thoáng qua phức tạp. Chấn Nam chưa từng giấu họ điều gì, lần này rốt cuộc vì sao lại không nói. Còn cả Luru Ly, đột nhiên sao lại trở nên xinh đẹp như vậy? Trong này nhất định có bí ẩn, từ ngày xảy ra cái chết của Thi Thi đến nay mọi chuyện đều trở nên kì lạ. Đầu tiên là cái chết vô cùng giống nhau của Thi Thi và hơn ba mươi mạng người trong thành phố, tiếp đến là án mạng ma cây giết người khiến Luru Ly mất giọng nói sau đó khôi hần trong một thời gian ngắn, hiện tượng lốc xoáy kì lạ trong vườn trường, cho đến dị tượng trắng đỏ tối qua, cả sự thay đổi không thể tưởng của Luru Ly vào sáng nay hay tránh né của Chấn Nam. Tất cả đều không có câu trả lời rõ ràng, giống như đang có một bản

tay vô hình nào đó ở sau bức màn đen dứt dây điều khiển. Tuy không muốn tin, nhưng bàn tay đó hình như mang một sức mạnh siêu nhiên nào đó mà ở đây chỉ có hai người họ không biết.

“Luru Ly, lại đây.”

Tiếng nói không được phép cự tuyệt của Hoa Huyết vang lên phá tan suy nghĩ của nhị vị vương tử, ánh mắt không vui của hắn lướt qua cô, hắn không quên ở đây còn có hai người đối với Nhữc Hy của hắn có tình cảm không nên có.

Luru Ly nhún nhún vai bước đến đứng bên cạnh hắn. Hoa Huyết này lại phát bệnh gì rồi?

Nhóm người lấy Hoa Huyết và Luru Ly dẫn đầu đi đến sân bay phía sau khách sạn, ở đây đã có phi cơ chờ sẵn.

Bốn người Hạ Chấn Nam, Liễu Quỳnh Nhi, Vương Khải Minh và Âu Thần đi cuối cùng, nhìn bóng dáng hai người đi đầu nhỏ giọng nghị luận.

“Quỳnh Nhi, cậu nói đi Luru Ly sao lại trở nên như vậy. Đừng có nói là không biết.”

Liễu Quỳnh Nhi liếc xéo Âu Thần, hỏi cô cũng vô dụng.

“Tớ không được phép nói. Cậu cứ xem như Luru Ly vừa trải qua một cuộc phẫu thuật thẩm mỹ toàn thân đi.”

“Cậu nghĩ tớ có thể sao?”

Đơn nhiên là không. Ngay cả cô cũng không thể nói gì đến Âu Thần.

Vương Khải Minh ở bên cạnh xen vào một câu.

“Anh ta rút cuộc có thân phận gì?”

Lúc trước khi anh ta tặng siêu du thuyền cho Luru Ly hắn đã thấy anh ta không tầm thường, hiện tại ngay cả chú Hạ và cô Phong Lan cũng đối với anh ta vô cùng cung kính. Đường đường là chủ tịch và phu nhân của một tập đoàn lớn, người có bối phận khủng bố như thế nào mới có thể khiến họ cúi đầu khom lưng chứ? Hắn nghĩ mãi cũng không ra.

Đó là còn chưa nói đến ba người đi theo anh ta, người được xem là chị nuôi của Chấn Nam thân thủ nhanh nhẹn, lúc ra tay lạnh lùng không nể tình, trông cứ như là sát thủ. Hai anh em sinh đôi kia cũng không hề kém cạnh ai, nhìn từ khí chất bên ngoài cho đến ánh mắt sắc bén như muốn đem người khác xé làm đôi kia cũng đủ biết họ chẳng phải dạng người lương thiện gì.

Chưa hết, theo như quan sát lúc sáng của hắn. Khi nhìn người khác ánh mắt của anh ta lạnh lùng hờ hững nhưng khi nhìn qua Luru Ly lại dịu dàng một cách khó tin. Hắn nhớ mấy ngày trước ánh mắt của anh ta khi nhìn Luru Ly không như thế này. Chỉ sau một đêm mọi thứ đều thay đổi, thật khiến hắn tò mò trong một đêm đó rốt cuộc đã xảy ra những gì.

“Cậu biết để làm gì? Đừng suy nghĩ lung tung rồi làm ra hành động gì điên rồ, bớt quan tâm anh ta và Luru Ly đi. Tò mò sẽ hại chết cậu đấy. Âu Thần, ngay cả cậu cũng vậy, Luru Ly không phải là người mà cậu có thể để ý đến.”

Bởi vì Luru Ly là “hoa” đã có chủ rồi. Khải Minh có thể nhận ra ánh mắt của Thánh chủ khác thường sao cô không thể chứ, cô tin rằng những người khác cũng thế, chỉ có Luru Ly là người trong cuộc vẫn mù mờ không rõ thôi. Thánh chủ đối với Luru Ly có tình cảm không biết là tốt hay xấu, nhưng chỉ cần người đàn ông khác để mắt đến Luru Ly, lấy tính cách của Thánh chủ nhất định những tên đàn ông đó sẽ không có kết cục tốt đẹp. Ngược nhìn Hạ Chấn Nam, Liễu Quỳnh Nhi trầm trong nỗi.

“Cậu so với Âu Thần càng không thể. Với năng lực của cậu hiện tại, ngay cả tư cách để đứng cạnh Luru Ly cũng không có.”

Tuy rằng tàn nhẫn nhưng đó là sự thật.

Hạ Chấn Nam cũng ngược mắt nhìn Liễu Quỳnh Nhi, trong đầu hắn không hiểu vì sao lại vang lên tiếng nói của Quỳnh Nhi, có lẽ là do một loại năng lực nào đó của người hoa tạo ra.

“Đừng quên Luru Ly bây giờ là ai.”

Hạ Chấn Nam không thể giống như Liễu Quỳnh Nhi dùng Linh Tê chú để nói chuyện, chỉ có thể dùng miệng để mở lời.

“Không cần nhắc, tớ rõ ràng.”

Hắn không quên, mẹ nói Luru Ly bây giờ là Thiếu chủ của Hoa tộc, ở Hoa tộc cô chỉ nhỏ hơn Thánh chủ. Tất nhiên là vẫn ngang hàng với vị công chúa U Linh gì đó, còn cả hội đồng trưởng lão. Nhưng dựa trên thân phận thì cô đã đề đầu cười cổ vô số người hoa rồi.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Con Người Mới, Thân Phận Mới

Máy bay đáp xuống sân bay ngay phía sau biệt thự Hạ gia, Hoa Huyết và Luru Ly dẫn theo ba người bước xuống, bên ngoài tất cả người làm đều nghiêm chỉnh trật tự xếp thành hai hàng đứng chờ sẵn, họ nhận được thông báo hôm nay chủ tịch, phu nhân và cả thiếu gia sẽ về. Tuy không hiểu chủ tịch và phu nhân vội vàng vàng vờ đi từ lúc sáng đến chiều tối lại trở về là đã xảy ra chuyện gì, nhưng có ai cho họ biết, ba người đàn ông và cả hai cô gái xinh đẹp đến mức làm cho bọn choáng váng đầu óc này là ai không? Chủ tịch, phu nhân và cả thiếu gia đâu?

“Chú Trương, chú vẫn khỏe chứ?”

Nhìn ánh mắt nghi hoặc lẫn kinh ngạc của chú Trương, không cần hỏi cô cũng biết là chú không nhận ra mình. Cô không phải lần đầu đến biệt thự của Hạ gia, đối với chú Trương tuy không thân nhưng cũng xem như là có quen biết.

“Con là Luru Ly.”

Luru Ly thờ dãi, không khỏi mở miệng nhắc cho người được gọi là chú Trương nhìn ra được mình là ai.

Trương Hoài Nghiêm sững sốt, Luru Ly dĩ nhiên là ông biết, thiếu gia thích cô bé này, người người trong Hạ gia có thể chưa từng gặp mặt nhưng tên tuổi của Luru Ly vẫn là có nghe đến. Trước khi đi Hawaii, Quỳnh Nhi tiểu thư thường xuyên đưa Luru Ly đến biệt thự, chủ tịch và phu nhân dường như cũng đối xử rất đặc biệt với cô bé không có bối cảnh gia thế này. Là một quân gia quân xuyên hết việc trên việc dưới của Hạ gia, ông rất tự tin với trí nhớ của mình, hơn một tuần trước Luru Ly dù có đẹp cũng không đến nổi sắc nước hương trời như hiện tại.

Hoa Huyết nhú mày, ánh mắt âm trầm lạnh lẽo quét một vòng quanh đám người làm trước mắt, ánh mắt dừng lại trên người quân gia còn đang đắm chìm trong suy nghĩ. Những chuyện thế này để Hạ Hướng ra mặt sẽ tốt hơn, dù sao sau này Luru Ly còn phải ở lại đây trong một thời gian khá dài, phải để cho đám người này biết được bốn phận của mình. Là người làm trong một gia đình có quyền có thế, mắt của bọn họ đã sớm cao hơn đầu, Luru Ly trước đây như thế nào hẳn tạm thời không có thời gian tra xét tìm hiểu rõ ràng, nhưng bây giờ cô đã khác trước. Luru Ly là người của hắn, còn chưa đến lượt bọn họ có ý kiến. Toàn bộ đều là người làm của Hạ Hướng, nên để Hạ Hướng tẩy não, hẳn không muốn làm khó thuộc hạ của mình.

Đám người làm tự nhiên thấy ớn lạnh trong người, mọi tâm tư đều giấu kín không dám để lộ ra ngoài, ở đây tất nhiên sẽ không thiếu người trước kia không coi Luru Ly ra gì. Lén nhìn đôi nam nữ đi đầu, khoan hãy nói cô gái tuyệt mỹ kia có phải là cô bé mồ côi dễ bắt nạt ngày trước hay không, chỉ nhìn đến người đàn ông xinh đẹp đường hoàng bên cạnh này cũng đủ làm họ không dám hó hé. Ánh mắt đó rõ ràng là đang cảnh cáo bọn họ nhớ rõ mình là ai, người có thể tự nhiên như không bước xuống từ phi cơ riêng của Hạ gia, có cho thêm mười lá gan họ cũng không dám chọc vào, thân là người làm thấp cổ bé họng những nhân vật lớn như vậy họ trừu không nổi. Càng nghĩ bọn họ càng không dám lộn xộn, thành thật đứng yên chờ đợi ông chủ còn chưa xuống máy bay của bọn họ.

Trương Hoài Nghiêm cũng bị ánh mắt dọa chết người của Hoa Huyết làm cho tỉnh lại, cẩn thận nhìn Luru Ly, đường nét trên gương mặt đúng là giống thật. Tự nhiên lại xinh đẹp thành thế này, ông không thể nhận ra cũng không thể trách ông được, ông với Luru Ly chẳng qua là có quen biết, trước đó có giúp chủ tịch để mắt tới người thiếu gia thích mà thôi. Rất nhanh lấy lại bình tĩnh, Trương Hoài Nghiêm nở một nụ cười lễ phép mà không xa cách lên tiếng, đám người làm còn nhìn ra người đàn ông này không dễ chọc, ông là một quân gia không lẽ không nhìn ra được.

“Cháu thay đổi nhiều quá, suýt nữa ta cũng không nhận ra. Vị này là...?”

Phớt lờ ánh mắt và cả câu hỏi kia, Hoa Huyết quay người ra sau chậm rãi gọi người.

“Hạ Hướng.”

Hắn hoàn toàn không có hứng thú nói này nói nọ với quân gia phản ứng còn chậm hơn cả rùa kia.

Y Hàn, Y Thiên, Tiểu Sát đứng sau lưng không nói lấy một lời, những chuyện này chỉ là lông gà vò tỏi, mặc kệ đi, ba người họ cứ đứng ở ngoài mà nhìn là được rồi, chờ có án mạng rồi tham gia cũng không muộn.

Nghe thấy người đàn ông thần bí cứ như vậy mà gọi tên của chủ tịch nhà họ ra, tất cả đều há hốc mồm một lúc lâu, ánh mắt mong ngóng nhìn đoàn người tiếp theo vừa bước xuống máy bay. Trong lòng càng lúc càng hiếu kì không biết người đàn ông này rốt cuộc là ai.

Hạ Hướng không nhanh không chậm đi đến, lúc này ông phải ở lại dặn dò mấy người hoa đi cùng chủ nhân đến nhà trọ Luru Ly ở dọn đồ, để đám người hoa này đi làm vẫn yên tâm hơn, sẽ không để lại dấu vết gì cho địch thủ. Theo sau Hạ Hướng còn có Phong Lan, Quỳnh Nhi và cả ba vị vương tử, năm người đi trước quá khí thế, họ đi theo sau ngoài có tác dụng làm nền ra thì chẳng có gì hơn, đi sau cho nó thoải mái.

Đúng là đám người hoa dưới tay Hoa Huyết làm việc rất có hiệu quả, đến nỗi khiến Luru Ly suýt tức chết. Bọn họ ngoài sách vở và một số vật dụng, giấy tờ cần thiết phải giữ lại ra còn lại đều đem đồ của cô đi hỏa thiêu, biến căn phòng cô sống bao nhiêu năm thành một căn phòng trống đúng nghĩa. Sống ở đó lâu như vậy, mọi thứ trong nhà đều là tiền mồ hôi xương máu của cô, còn do chính tay cô chọn lựa bố trí, nói không có tình cảm là nói dối. Vậy mà bọn họ dám đem đốt hết, ngay cả một bộ quần áo cũng không chừa lại. Tất cả đều là tiền bọn họ có biết không? Ấy vậy mà người nào đó cũng chẳng có ý kiến gì, chỉ bảo đốt hết rồi thì mua lại, anh ta cũng không phải không có tiền, ngay cả chú Hạ và cô Phong Lan cũng ở một bên hùa theo Hoa Huyết. Đó là tiền của cô, cô xót được chưa hả? Người vừa sinh ra đã sống trong nhung lụa như anh ta làm sao có thể hiểu được. Xóa hết dấu vết cũng đâu cần phải làm đến mức này chứ, may mà chỗ cô ở là phòng trọ, ngoài cô ra còn có rất nhiều người sống ở đó không thì cô dám chắc đám người hoa thần kinh

kia sẽ cho một mẻ lửa thiêu sạch cho khỏe rồi.

“Tự mình giải quyết đám người này đi.”

Dùng Linh Tê chú truyền cho Hạ Hường một câu, Hoa Huyết bình thần đứng im không làm gì nữa, đây là địa bàn của thuộc hạ mình, hấn vẫn nên để cho mặt mũi, hình tượng của Hạ Hường được nguyên vẹn như ngày nào thì hơn.

Nhìn tình cảnh trước mặt, Hạ Hường đại khái đã hiểu. Chủ nhân sẽ không quan tâm người làm của ông, chắc bọn họ lại nhìn Luru Ly đến ngấy ra còn có suy nghĩ hay hành động gì đó không phù hợp mới khiến chủ nhân bảo ông làm vậy. Cũng không thể trách họ được, ngay cả ông cũng vậy mà. Phất tay ý bảo bọn họ không cần lễ nghi rườm rà, ông sao dám nhận khi chủ nhân còn đang đứng ngay cạnh ông chứ, dù là người hoa hay người lá đều vô cùng coi trọng địa vị của mình. Sống ở thế giới loài người đã lâu, ông và vợ cũng không thể bỏ được những thứ đã ăn sâu vào máu thịt này. Người làm trong nhà đều được tuyển chọn đào tạo kĩ càng, ngàn người mới có được một người may mắn được ở lại, tỉ lệ còn thấp hơn cả khả năng trúng tuyển vào đại học nổi tiếng thế giới.

“Nhân lúc tất cả đều có mặt ở đây, ta có chuyện muốn thông báo, ta chỉ nói một lần, cẩn thận lắng nghe cho thật kĩ.”

Về mặt nghiêm túc của Hạ Hường khiến cho đám người làm cảm thấy áp lực vô cùng nặng nề, đôi tai cố gắng dựng đứng, cả thờ cũng không dám thờ mạnh, yên lặng lắng nghe từng lời từng chữ của ông chủ. Làm việc ở Hạ gia lương cao ngất ngưỡng, việc làm không khác gì những nơi khác nhưng phải cẩn thận gấp trăm ngàn lần, phạm phải sai lầm gì cảnh cáo trừ lương là việc nhỏ, đuổi việc mới là việc lớn. Thời buổi này đi đâu để tìm được một công việc tốt lương cao như ở Hạ gia chứ.

“Tiểu thư, bước lên trước một bước đi.”

Luru Ly yên lặng làm theo, dù có chút không quen với tình cảm hiện tại cô cũng phải cố gắng thích ứng. Cô nghe nói trong Hoa tộc quy củ lễ nghi còn nhiều hơn thế này nhiều, ngày ngày đều phải đối mặt với chúng, đây chỉ là một phần nhỏ thôi, cô phải tập được thói quen của người ăn trước ngồi trên, nếu không sau này đến Hoa tộc sẽ làm Hoa Huyết mất mặt.

“Kể từ ngày hôm nay tiểu thư sẽ sống tại Hạ gia, cần phải làm gì và tuyệt đối không được làm gì các người đều biết rõ. Ta không cần biết trước đây các người đối với tiểu thư như thế nào, nhưng bắt đầu từ bây giờ, ngay tại giờ phút này các người phải tuyệt đối cung kính với tiểu thư. Ta không hi vọng sẽ phải xử phạt bất kì người nào ở đây, và tất nhiên những hình phạt đó sẽ không nhẹ nhàng như trước kia. Nhớ kĩ, làm tròn bổn phận của bản thân, cuộc sống của các người sẽ được bình yên.”

Đám người làm im thin thít, trong lòng giật mình không nhẹ. Thời thế thay đổi rồi, cô bé lọ lem đã trở thành công chúa, chủ tịch đã đứng ra cảnh cáo bọn họ, bọn họ nào dám làm gì nữa chứ, chỉ mong Luru Ly đừng tính sổ chuyện trước đây thôi. Cũng thật không ngờ Luru Ly may mắn đến vậy, nhưng cũng đúng thôi, với gương mặt kia đàn ông trên đời này ai có thể cưỡng lại được, có kim chủ chống lưng cũng là chuyện bình thường. Chủ tịch đối tốt với Luru Ly chắc cũng chỉ là nể mặt người đàn ông bên cạnh Luru Ly mà thôi. Gia đình chủ tịch đối với bọn họ không tệ, họ không muốn làm cho chủ tịch khó xử.

Suy nghĩ của bọn họ, cô làm sao lại không nhìn ra kia chứ, cũng đâu có gì sai, không có Hoa Huyết cô cũng chỉ là một đứa con gái còn tệ hơn cả bình thường. Ở một mức độ nào đó, Hoa Huyết quả thật chính là kim chủ của cô, chỉ khác cô không dùng sắc đẹp của mình để đổi lấy cuộc sống hiện tại, mà là phải trả giá bằng tất cả bình yên mà cô có. Trên môi Luru Ly thoáng qua nét tươi cười nhợt nhạt, nhẹ nhàng mờ lờ.

“Hi vọng chúng ta sẽ chung sống hòa thuận.”

Cô cũng không muốn làm khó chủ Hạ và cô Phong Lan.

“Vâng.”

Đám người làm cung kính trả lời.

Biểu hiện của họ làm cho Hạ Hường vô cùng vừa lòng, cũng không đến nỗi hết thuốc chữa. Giải quyết chuyện này chẳng có gì khó nhưng ít nhiều cũng gặp phải phiền phức, trong số người đang đứng ở đây có không ít đã làm việc ở Hạ gia trên dưới mười năm, không có công cũng có sức, ông không muốn đối với họ quá quyết liệt.

“Hoài Nghiêm chuẩn bị phòng cho tiểu thư, căn phòng phía đông ấy. Được rồi, mọi người giải tán đi.”

Căn phòng phía đông? Đó là căn phòng lớn nhất, đẹp nhất, vị trí tốt nhất biệt thự. Ban công hướng ra vườn hoa, buổi sáng sương mù mờ lung cùng với ánh nắng ban mai lúc sương chưa tan bao vây lấy căn phòng tạo nên cảm giác mơ màng huyền ảo, còn có vị trí đó khá yên tĩnh, không khí thoải mái mát mẻ, lúc chủ tịch mệt mỏi thường hay đến đó nghỉ ngơi. Như thế nào lại nhường cho người khác? Thật không biết người đàn ông kia có thân phận gì mà có thể khiến chủ tịch nể mặt đến mức này. Nhưng mà chủ tịch đã giao phó, ông chỉ cần làm tốt là được.

“Vâng, tôi làm ngay.”

Trương Hoài Nghiêm tính cùng đám người làm lui ra thì bị giọng nói của Tiểu Sát làm cho khựng lại.

“Ba, còn con nữa nha.”

Ba? Đừng nói là Trương Hoài Nghiêm mà ngay cả Hạ Hường và những người còn lại cũng phải sững sờ. Thường ngày Tiểu Sát mở miệng ngâm miệng đều gọi Hạ Hường là Hạ lão đầu, làm gì có chuyện dịu dàng nhỏ nhẹ gọi một tiếng “ba” mà còn là cái giọng như đang làm nũng kia nữa, quả thật là muốn

giết người mà.

Hạ Hường khỏe môi giật giật, trong lòng lại hân hoan, ông là người nhận nuôi Tiểu Sát, tên của nó cũng là ông đặt, tuy chỉ chăm sóc Tiểu Sát mấy năm nhưng tình cảm cha con không vì thế mà phai nhạt. Năm đó ông và Phong Lan theo lời của chủ nhân đi ra thế giới loài người điều tra tung tích của đại trưởng lão Phi La, không thể dẫn Tiểu Sát còn chưa kiểm soát được sức mạnh của hoa ăn thịt người, đành phải bắt đặc dĩ giao cho hai cây phong kia chăm sóc thì hôm nay cả nhà bốn người của ông đã không phải xa nhau lâu như vậy, Chấn Nam cũng không cần nghi ngờ thân phận của chị nó. Phải nói một tiếng “ba” này làm cho ông rất mát lòng mát dạ, rất có cảm giác thành tựu. Y Thiên chăm sóc nó so với ông còn lâu hơn ấy thế mà nó cũng chỉ gọi là chú thôi, còn Y Hân thì... thật sự không biết nên hình dung quan hệ của hai người như thế nào. Lúc gần lúc xa, thầy trò không đúng mà người yêu cũng chẳng phải, ông không biết nói sao cho phải nữa, Tiểu Sát có tình cảm với cái tên lạnh như băng kia chưa chắc đã là chuyện gì tốt.

“Con không về...”

“Tiểu Sát sẽ ở lại đây.”

Hoa Huyết cuối cùng cũng mở miệng vàng, không có người bảo vệ cô, hẳn làm sao có thể yên tâm trở về xử lý sự vụ của Hoa tộc được. Một mình Hạ Hường rất khó bảo vệ cô chu toàn, hẳn không muốn cô gặp phải chuyện gì, dù là nhỏ nhặt nhất.

Hạ hướng hiểu ra lý do cũng không nhiều lời mà quay sang căn dặn quản gia.

“Chuẩn bị phòng của Tiểu Sát ngay cạnh phòng tiểu thư, còn nữa cho xe đưa hai vị thiếu gia về nhà.”

“Vâng.”

Trương Hoài Nghiêm lập tức đi làm việc, trong lòng càng thêm nghi hoặc về thân phận của người đàn ông thần bí kia. Còn cả cô gái gọi chủ tịch là ba kia nữa, ông không nhớ chủ tịch có con ở bên ngoài, hơn nữa còn lớn như vậy, phu nhân ở một bên còn cười cũng chẳng thấy khó chịu gì, đúng là càng ngày càng kì quái. Xem ra ông phải gặp riêng chủ tịch rồi, không biết rõ ràng ông thật sự rất khó làm việc, nhờ có cái gì sai sót, hậu quả đó ông có thể không gánh nổi.

Rất nhanh liền có xe tiến đến đưa Vương Khải Minh và Âu Thần về nhà, mặc dù rất kinh ngạc về những gì đang xảy ra ở Hạ gia nhưng hai người biết, có chuyện hỏi được cũng có chuyện không, đành phải ôm theo thắc mắc cùng nghi ngờ mà lên xe trở về nhà của mình.

Người không liên quan rốt cuộc cũng đi hết, Hạ Hường ở một bên dẫn đường đi vào biệt thự xa hoa lộng lẫy.

“Em đi nghỉ đi.”

Hoa Huyết đi nửa đường thì dừng chân, cô vừa mới tỉnh lúc sáng, còn ở trên máy bay lâu như vậy, sắc mặt có chút không tốt. Chuyện sau này cũng không cần cô phải lo, vẫn chưa đến lúc.

“Ừ.”

Nhẹ giọng đáp một tiếng, Lưu Ly liền theo Liễu Quỳnh Nhi và Tiểu Sát đi về phòng. Không cần cô lo chuyện của Hoa tộc cô mừng còn chẳng kịp, những thứ đó hiện tại nằm ngoài tầm năng lực của cô, cô vẫn chưa chuẩn bị tốt tâm lý để tiếp nhận, vẫn còn cần một thời gian ngắn nữa, chờ hạt giống dung nhập hết rồi hằng tính.

“Chấn Nam, con cũng về phòng nghỉ ngơi luôn đi.”

Hạ Hường nhân cơ hội nhắc nhở, từ khi lên máy bay cho đến giờ, Chấn Nam không chịu mở miệng nói với ông và vợ câu nào. Ông biết nó giận ông giấu nó, nhưng lúc đó ông cũng chỉ muốn tốt cho nó thôi. Để lát nữa ông lại đi nói chuyện với nó vậy.

Hạ Chấn Nam mỉm môi muốn nói gì đó nhưng lại thôi, nhanh chân đuổi kịp ba cô gái đi trước.

Bạn đang đọc truyện *Hồn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Năng Lực Cuồng Loạn

Đứng trước phòng ngủ, Hạ Chấn Nam chần chờ một lúc mới mở cửa bước vào, đặt hành lý trong tủ rồi đi ra ngoài. Người làm còn đang chuẩn bị phòng cho Lưu Ly và Tiểu Sát, lúc này hai người có lẽ đang ở cùng Quỳnh Nhi. Phòng của Liễu Quỳnh Nhi cách phòng của cậu không xa, rẽ trái ở cuối hành lang liền thấy được cửa phòng màu đen tuyền bên trên điêu khắc những đóa hoa quỳnh trắng muốt do ngọc thạch khảm vào nở rộ dưới ánh trăng kia vô cùng xinh đẹp mờ ảo. Hạ Chấn Nam lại đứng ở đó ngây ngốc một hồi, lúc trước cậu không hiểu tại sao ba lại cho làm những cánh cửa dạng như thế này, bên trên đầy hoa cỏ cây lá này nọ nhưng bây giờ cậu lại rõ ràng vô cùng, đây là nguồn gốc của ba mẹ, cũng là bản nguyên của cậu. Hạ Chấn Nam đưa tay lên gõ cửa, không đợi lâu đã thấy Quỳnh Nhi mở cửa lò đầu ra, nhìn mặt nói.

“Sao lại không nghỉ ngơi mà chạy qua đây rồi? Sắc mặt cậu trông rất kém, vừa mới phá giải phong ấn đừng có cứng đầu không chịu thua như vậy, chỉ làm khổ cậu thôi.”

Hạ Chấn Nam không nói gì chờ đợi Liễu Quỳnh Nhi mở rộng cửa cho cậu bước vào trong, như dự đoán, Luru Ly và Tiểu Sát đang lặng yên ngồi trên ghế nhìn cậu.

Liễu Quỳnh Nhi đi tới tùy ý ngồi trên ghế, đẩy đẩy vai Luru Ly.

“Cậu nói gì với cái kẻ cứng đầu cứng cổ này đi. Theo cái đà này không bệnh cũng thành có bệnh mất thôi. Chấn Nam chẳng có chút sức mạnh nào, mấy cái loại cảm mạo phong hàn vớ vẩn cũng có thể hành cậu ấy sống dở chết dở đó.”

Người hoa bình thường sẽ không nhiễm mấy loại bệnh nhỏ nhặt này, nhưng Hạ Chấn Nam ngay cả người hoa bình thường cũng đều không phải, nhờ đâu bị cảm hơi nặng một chút cũng đủ khiến Hạ Chấn Nam ăn đủ đau khổ. Thật không hiểu nổi con người Hạ Chấn Nam, cần gì phải kháng cự lại nguồn cội của mình như vậy, làm người hoa có gì không tốt, phải bày cái về mặt thói hoặc đó ra để dọa người cậu ta mới thấy thoải mái sao?

Luru Ly lắc đầu, những gì cần nói cô đều đã nói rồi, Hạ Chấn Nam không phải là trẻ con, có thể tự chăm sóc bản thân. Một người đã muốn tự tìm đau khổ, người khác có nói gì đi nữa cũng đều vô dụng. Chờ một thời gian đến khi cậu ta chán thì lại trở nên bình thường thôi.

Tiểu Sát liếc mắt nhìn Hạ Chấn Nam, đối với đứa em trai này cô rất không vừa lòng. Nó kháng cự như vậy, chưa nói đến vấn đề nguồn cội tổ tiên, cứ nói đến vấn đề gặp mặt hàng ngày thôi cũng làm cho cô thấy không thoải mái rồi. Hạ lão đầu cũng thật là, phong ấn làm gì để rồi xảy ra chuyện này chứ? Người hoa có thể chết nhưng không thể quên đi cội nguồn, đây là tổ huấn mỗi đời người hoa truyền lại cho con cháu. May mắn không có lão bất tử nào trong Hoa tộc biết nếu không Hạ Chấn Nam sẽ rất thể thảm mà Hạ lão đầu cùng Phong Lan cũng sẽ phải chịu phạt. Đây là vấn đề nguyên tắc, cho dù Thánh chủ có muốn cứu cũng không được, bằng không sẽ khiến cho toàn bộ người hoa trong tộc nổi giận.

Hạ Chấn Nam ngồi xuống chiếc ghế trống duy nhất trong phòng, lấy hai tay xoa xoa thái dương, cậu mặt máu không ít lại ngồi trên mây bay đi một chuyến dài như vậy không khỏi thấy mệt mỏi, linh lực của Luru Ly chỉ làm dịu đi cơn đau da thịt của cậu mà thôi. Cậu muốn nghỉ ngơi nhưng trong người lại rất khó chịu, giống như có trăm ngàn con kiến đang bò loạn trong cơ thể, loại cảm giác này không đơn giản hai chữ khó chịu là có thể hình dung được.

Luru Ly phát hiện tình trạng của Hạ Chấn Nam không đúng, nhíu mày hỏi.

“Cậu làm sao vậy?”

Hạ Chấn Nam cười khổ, trong người càng lúc càng khó chịu, gân xanh li ti nổi lên dày đặc hai bên thái dương, các mạch máu tạm thời bị linh lực của Luru Ly áp chế lúc sáng cũng trở nên sôi trào cứ như muốn vỡ ra, trái tim đập nhanh hơn bình thường gấp đôi như cổ cổ vũ cho dòng máu đang hưng phấn. Giọng Hạ Chấn Nam run run, ấn kí hình lá nguyệt quế ôm lấy đóa phong lan đen cũng lúc ẩn lúc hiện, tình hình của Hạ Chấn Nam lúc này hết sức bất ổn.

“Tớ... trong người rất khó chịu.”

Nhịp thở của Hạ Chấn Nam lúc mạnh lúc yếu, gân xanh hay nói đúng hơn là những dây leo nhỏ xíu ẩn dưới lớp da của cậu ta gần như đã bao trùm lên toàn gương mặt đang không ngừng lan tràn xuống cổ. Hai bàn tay cũng xảy ra tình huống tương tự. Trông Hạ Chấn Nam lúc này không khác gì một quái vật.

Luru Ly và Liễu Quỳnh Nhi sửng sốt, một lúc sau mới chạy đến bên cạnh Hạ Chấn Nam xem xét.

“Chấn Nam... cậu làm sao vậy? Đừng làm tớ sợ.”

Hai mắt Liễu Quỳnh Nhi đỏ lên, cô không sợ hình dáng hiện tại của Hạ Chấn Nam, cô chỉ sợ Hạ Chấn Nam xảy ra chuyện. Trông cậu ấy bây giờ người không ra người quỷ không ra quỷ, hơi thở yếu ớt đứt quãng, bất cứ lúc nào cũng có thể chết đi. Chẳng may... không đâu, Liễu Quỳnh Nhi lắc đầu, cô không được nghỉ ngơi lung tung, Chấn Nam sẽ không có việc gì. Trong bốn người ở đây, ngoại trừ Chấn Nam ra cô là người yếu nhất, mọi chuyện chỉ có thể nhờ vào Luru Ly và chị Tiểu Sát thôi.

“Luru Ly, thế nào rồi?”

Luru Ly cầm lấy một tay của Hạ Chấn Nam, trên tay bùng lên một luồng sáng đỏ nhu hòa mà thánh khiết theo tay của Hạ Chấn Nam đi vào thăm dò trong cơ thể cậu ta. Luru Ly nhíu mày, cô cảm nhận được máu trong cơ thể Chấn Nam đang vô cùng hưng phấn cuồng loạn, còn có những luồng khí giống như trong người cô đang không ngừng nghịch chuyển dòng chảy khiến cho một số mạch máu trong người Chấn Nam nổi tung, theo tình hình này thì chẳng mấy chốc Chấn Nam cũng sẽ nổi tung mà chết. Tại sao lại trở nên như thế này, Luru Ly nhíu mày, sắc mặt lo lắng, mồ hôi chậm rãi đọng lại trên trán, cô cố đem linh lực của mình đi an ủi những dòng khí cuồng loạn này nhưng không được, sức lực bây giờ của cô còn chưa đủ.

Tiểu Sát nhìn tình hình, hai đầu lông mày nhăn lại đến nỗi có thể kẹp chết được ruồi. Tình trạng của Hạ Chấn Nam giống như bị chính sức mạnh của mình bài xích gây nên hiện tượng khí huyết nghịch chuyển, kết quả chính là toàn bộ mạch máu trong cơ thể nổi tung, chết một cách vô cùng thể thảm.

Cái tên nhóc cứng đầu cứng cổ này, bây giờ đã biết hậu quả của việc kháng cự chưa, thật đúng là khiến người khác đau đầu. Chuyện này cô thật không giúp được, chỉ có Thánh chủ mới có thể ngăn chặn quá trình này lại, đem sức mạnh của mình giúp cậu ta hồi sinh những mạch máu đã nổi tung, áp chế năng lượng cuồng bạo trong cơ thể, chờ cậu ta từ từ thu phục hóa giải nó. Nhưng Thánh chủ mới khôi phục được một chút, nếu còn giúp Hạ Chấn Nam thì sẽ mất hết hơn một nửa linh lực khó khăn lắm mới khôi phục được, Thánh chủ lại sắp trở về Hoa tộc, sẽ có rất nhiều người nhớ thương Thánh chủ, nhờ xảy ra chuyện gì thì phải làm sao đây? Nhưng bỏ mặc Hạ Chấn Nam không lo thì Hạ lão đầu và Phong Lan sẽ ra sao, hai người họ chỉ có một đứa con trai này thôi, thật là khó xử mà. Tiểu Sát suy nghĩ một hồi, thấy Hạ Chấn Nam đau đớn muốn ngất nhưng không ngất được đành lấy trong người ra

một lọ thuốc, ép buộc cậu ta uống nước thuốc vào rồi đi ra ngoài, chạy nhanh đến nơi Thánh chủ đang bàn sự vụ trong tộc.

Nhờ uống nước thuốc của Tiểu Sát, Hạ Chấn Nam trong cơn đau đớn liền chìm vào hôn mê. Lưu Ly vẫn đang cố gắng áp chế, ít nhất phải duy trì được đến khi Tiểu Sát gọi người đến. Cô cũng cảm thấy mình có chút không ổn rồi, linh lực của cô đang từng chút một mất đi, nhưng tình hình của Chấn Nam lại không có tiến triển, cứ như vậy Chấn Nam thật sự sẽ chết. Cầu mong Tiểu Sát nhanh một chút gọi người lại đây, nếu để cô dùng hết linh lực rồi cũng chìm vào hôn mê trước khi Tiểu Sát trở lại thì có trời cũng không cứu được Chấn Nam.

Liễu Quỳnh Nhi một tay nắm chặt tay của Hạ Chấn Nam, một tay cầm lấy khăn tay Tiểu Sát đưa lau mồ hôi không ngừng tụ lại trên trán Lưu Ly. Việc này đến quá bất ngờ, Lưu Ly chỉ có thể liều mạng tiêu hao linh lực để duy trì mạng sống của Chấn Nam. Cô chẳng giúp được gì, bình thường thì không sao nhưng bây giờ cô mới nhận thấy mình vô dụng đến mức nào. Với chút sức lực này của cô mà mơ tưởng trả thù, quả thật là tự đi tìm chết.

Hoa Huyết ngồi trên ghế sofa ở giữa, ngồi hai bên là Y Hàn, Y Thiên và vợ chồng Hạ Hưởng, đây là phòng làm việc ở nhà của Hạ Hưởng. Năm người họ đang tính toán một chút tình hình gần đây của Hoa tộc, nói thật ra tình hình hiện tại rất bất lợi với Hoa Huyết, mười tám năm bị phong ấn, thế lực trong Hoa tộc đã sớm chia năm xẻ bảy, một số đi theo U Linh, một số lại đi theo các vị trưởng lão, trong đó không biết có bao nhiêu phần do người bí ẩn ngồi đằng sau lợi dụng tất cả kia nắm lấy, muốn một lần nữa ổn định hết thật không dễ. Hưởng chỉ bây giờ thực lực của Hoa Huyết không còn như trước, muốn dùng sức mạnh ép bọn họ đi vào khuôn khổ cũng không phải là chuyện dễ dàng gì.

Không khí trong phòng có chút áp lực, Hoa Huyết sau một hồi bàn tính liền im lặng trầm tư tìm biện pháp, ngón tay gõ gõ lên tay vịn, một lúc sau mới lại lên tiếng.

“Tình hình trong Hoa tộc đã vậy rồi vàng cũng không làm được gì, đi một bước tính một bước, hi vọng sẽ sớm tìm ra kẻ kia. Hạ Hưởng, nhớ chú ý liên lạc với Phi La, anh ta rõ ràng người kia là ai nhưng không chịu nói, thử xem có thể lấy thêm chút tin tức gì không.”

“Vâng, thuộc hạ đã biết.”

Chuyện năm đó khiến cho em gái của đại trưởng lão chết bất đắc kỳ tử, không thể trách đại trưởng lão không nói ra kẻ chủ mưu được.

“Chủ nhân, nếu như chúng ta cùng đại trưởng lão đã có kẻ thù chung thì tại sao đại trưởng lão không chịu nói ra chứ? Như vậy chẳng phải có thể hợp tác khiến kẻ đó nhanh chóng trả giá hơn hay sao? Thuộc hạ thật không hiểu đại trưởng lão đang nghĩ gì.”

Hoa Huyết bất đắc dĩ cười, từ lời nói hôm gặp nhau đó hẳn đã biết người kia cùng hẳn có quan hệ không đơn giản, rất có thể là người mà hẳn tin tưởng, nhưng là ai hẳn không tài nào nghĩ ra được. Phi La chính là muốn hẳn phải chịu cảm giác bị người phản bội, muốn hẳn phải chịu dây vò để trả thù cho cái chết của người em gái vô tội không may bị cuốn vào cuộc tranh đoạt quyền lực. Hẳn chắc chắn Phi La cũng đang lên kế hoạch trả thù người kia, nhưng Phi La không phải dễ đối phó, muốn tìm ra manh mối từ Phi La trừ khi chính miệng Phi La nói ra, nếu không thì đừng mong sẽ biết được cái gì dù là nhỏ nhất.

“Suy nghĩ của Phi La ta hiểu được nhưng không thể trách, là do ta nợ anh ta. Hạ Hưởng, người không cần lo lắng quá đến việc này, chuyện trong tộc sẽ có người lo, người chỉ cần quản tốt chuyện ở đây là được, an toàn của Lưu Ly phải đặt lên hàng đầu, trong tộc nhất định sẽ phái người tới “thăm hỏi” có ấy, thời gian tới người vất vả rồi.”

Hạ Hưởng cười cười, thật lâu rồi không trở về Hoa tộc, bạn bè cũ, kẻ thù cũ cũng lâu rồi không gặp nhau, thời gian tới nhất định sẽ gặp được không ít người. Không biết có còn ai nhớ tới ông hay không, thật có chút chờ mong.

“Chủ nhân yên tâm, tiểu thư sẽ không xảy ra chuyện gì. Đám người kia Hạ Hưởng tự tin có thể đối phó được.”

Năng lực của Hạ Hưởng hẳn chưa bao giờ nghỉ ngơi, hẳn chỉ lo không chỉ người trong tộc mà còn có đám người trong tối kia sẽ gây bất lợi thậm chí là nhân cơ hội giết Lưu Ly. Hẳn không biết thế lực của bọn họ hiện tại mạnh tới mức nào, nếu Hạ Hưởng không bảo vệ được Lưu Ly thì... hẳn phải phái thêm người bí mật bảo vệ cô, chỉ mình vợ chồng Hạ Hưởng và Tiểu Sát thì không được, cẩn thận chưa bao giờ thừa.

Hoa Huyết gật đầu cũng không nói chuyện Phi La nữa, thay vào đó là nhắc nhở Hạ Hưởng trước một việc.

“Sắp tới có lẽ sẽ có người tới tìm Lưu Ly, thân phận của bọn họ trong thế giới loài người không tầm thường. Bọn họ muốn gặp Lưu Ly thì cứ để bọn họ gặp nhưng không được để bọn họ mang Lưu Ly đi. Không phải vạn bất đắc dĩ thì không được xung đột với bọn họ, biết không?”

Y Hàn, Y Thiên, Hạ Hưởng và Phong Lan nhìn nhau không hiểu Hoa Huyết đang nói gì. Cái người sẽ đến gặp tiểu thư kia là người nào? Một nhân vật không tầm thường trong thế giới loài người ở trong mắt của bọn họ cũng chỉ hơn người bình thường một chút mà thôi, cần gì phải không phải vạn bất đắc dĩ thì không thể xung đột? Quái lạ!

Hạ Hưởng ôm trọn một bụng nghi hoặc nhưng cũng phải gật đầu lĩnh mệnh.

“Vâng.”

Hoa Huyết biết bọn họ đang nghi hoặc cái gì, nhưng hẳn không muốn nói rõ ra. Tuy rằng hẳn đã chắc chắn tám chín phần những người sắp đến kia có quan hệ gì với Lưu Ly, nhưng chưa đến lúc thì vẫn nên giữ bí mật. Cứ xem như cho Lưu Ly một bất ngờ nho nhỏ đi. Tốt hơn hết là không nên xảy ra việc gì không vui, nếu không Lưu Ly lại tỏ thái độ không hài lòng với hẳn cho xem.

“Đừng nghĩ nhiều, đến lúc đó các người sẽ biết.”

Đúng lúc này cánh cửa phòng bị người ta thô bạo mở ra, Tiểu Sát mang sắc mặt lo lắng chạy nhanh vào, không để ý quy củ thường ngày mà đi nhanh đến bên cạnh Hạ Hường, nhanh miệng nói.

“Ba, Chấn Nam xảy ra chuyện rồi. Sức mạnh bài xích, khí huyết nghịch chuyển, tình hình rất tệ. Tiểu thư đang cố gắng áp chế năng lượng cuồng loạn trong cơ thể Chấn Nam, nhưng không được lâu. Ba mau đến xem đi, nếu không sẽ không kịp nữa đâu. Chấn Nam ở trong phòng của Quỳnh Nhi.”

Hạ Hường và Phong Lan chết trân ngồi trên ghế sofa, với những gì mà Tiểu Sát nói, kết quả của Chấn Nam chỉ có một con đường chết.

“Đi đi.”

Hoa Huyết lên tiếng gọi tình hai người, tức thì hai người liền đứng dậy chạy nhanh ra ngoài, hướng thẳng phòng Liều Quỳnh Nhi mà đến. Những người còn lại trong phòng cũng đi nhanh theo sau. Hoa Huyết vừa đi vừa hỏi Tiểu Sát.

“Lulu Ly như thế nào rồi?”

“Rất không ổn, linh lực có thể bị vắt kiệt bất cứ lúc nào, hi vọng tiểu thư có thể chống đỡ được cho đến lúc chúng ta đến. Nhưng mà muốn cứu Chấn Nam...”

Hoa Huyết nhức đầu bóp trán, thật là, năng lực của cô đến đâu mà muốn cứu người chứ. Không biết tự lượng sức mình, thật muốn hấn đánh cho một trận mới chịu thông minh lên sao? Tình hình hiện tại đừng nói đến cứu người mà ngay cả bản thân cũng bị liên lụy luôn rồi, không biết nên nói cô thương người lương thiện hay nói cô ngu ngốc khờ khạo đây?

“Được rồi, đến đó rồi tính.”

Hoa Huyết khoát tay ngăn Tiểu Sát nói tiếp, hấn bây giờ chỉ muốn đi nhanh một chút đến xem linh lực của cô ngốc kia đã tiêu hao đến mức nào rồi. Những chuyện khác tính sau.

Khi bọn họ bước vào phòng của Quỳnh Nhi thì tình hình đã không ổn đến mức Hạ Chấn Nam có thể đi đòi nhà ma bất cứ lúc nào, nếu không phải Lulu Ly vẫn cứ cứng đầu kiên trì cố gắng thì cậu ta đã chết từ lâu rồi. Biết cơ thể không ổn mà lúc đầu không chịu nói ra, bây giờ thì thành thế này đây, đúng là biết kiểm việc cho người khác làm.

Hoa Huyết nhìn thấy tình trạng vô cùng không tốt của Lulu Ly, một thứ cảm xúc được gọi là tức giận xông thẳng ra ngoài, ép cho những người xung quanh không thở nổi. Sắc mặt cô lúc sáng đã tốt lên rất nhiều, dù không hồng hào như thường ngày nhưng ít nhất sẽ không như bây giờ, trắng nhợt như là sắc mặt của người chết, trên trán lấm tấm mồ hôi, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp bị cô cắn đến bật máu. Linh lực trong người gần như bị vắt kiệt, không có nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng thì đừng mong khỏe lại được. Hoa Huyết tức giận đến mức muốn ngay tại lúc này đánh cho cô một trận, còn muốn lớn tiếng mắng cô không được phép quan tâm đến người khác mà tự hại chính mình, nhất là quan tâm đến mấy kẻ đối với cô có tình cảm không nên có. Thật muốn chọc hấn điên lên cô mới chịu vừa lòng sao?

Hạ Hường và Phong Lan trong lòng đau đớn, như thế này con họ còn có thể cứu sao? Lúc trên máy bay, Chấn Nam cố ý tránh mặt không muốn tiếp xúc với vợ chồng ông cho nên ông không nhận ra Chấn Nam không ổn, nếu biết sớm một chút thì đã không như thế này rồi. Bây giờ muốn hai vợ chồng ông làm sao đây, không lẽ trở mặt nhìn Chấn Nam chết? Nhưng nếu không như vậy thì biết làm thế nào, hai vợ chồng ông có ra tay thì cũng chỉ làm chậm lại một chút, kết quả của Chấn Nam cũng không thể nào thay đổi được. Người duy nhất có thể cứu Chấn Nam bây giờ chính là người đang tức giận kia, nhưng Hoa tộc còn nhiều việc cần giải quyết, cứu Chấn Nam phải chịu mất đi một nửa linh lực đang có, nếu là Thánh chủ lúc trước hai người sẽ không cần suy nghĩ nhiều mà cầu xin Thánh chủ, nhưng bây giờ...

Hoa Huyết đi tới bên cạnh Lulu Ly, rất không vui tách hai bàn tay đang nắm lấy nhau ra, ôm cô dậy giao cho Tiểu Sát.

“Nghỉ ngơi đi, cậu ta không chết được.”

Lulu Ly nhìn Hoa Huyết một chút, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, đúng hơn là cảm thấy yên tâm mà ngất đi. Hoa Huyết đã nói như vậy, Chấn Nam có thể được cứu rồi.

“Y Hàn, Y Thiên đem cậu ta đặt lên giường.”

Hạ Hường và Phong Lan sững sốt, mãi một lúc lâu mới run giọng nói.

“Chủ nhân, như vậy người sẽ mất đi một nửa linh lực, khó khăn lắm người mới khôi phục...”

Hoa Huyết cắt lời Hạ Hường, cởi áo vest vắt lên thành ghế, cúc áo trên cùng cũng mở ra, nhanh tay xắn tay áo lên đến khuỷu tay, chuẩn bị cứu người. Nói giỡn, không cứu Lulu Ly sẽ oán chết hấn, nhìn cảnh sống chết cũng không buông tay, bướng bỉnh chịu đựng lúc này hấn đã quá rõ phản ứng của cô khi tỉnh lại mà hấn không chịu cứu người rồi. Huống hồ, cậu ta còn là đứa con duy nhất của Hạ Hường và Phong Lan, hai người họ đã vì hấn mà trả giá rất nhiều, hấn giúp bọn họ cứu con thì có gì không được. Còn chuyện hấn phải mất đi một chút linh lực kia, hết cách, từ từ mà bù lại cũng được.

“Ta còn chưa lo lắng, hai người lo lắng cái gì. Đều ra ngoài cả đi.”

Y Hàn, Y Thiên nhanh tay kéo đôi vợ chồng đang đứng trợ ra đó ra ngoài. Chủ nhân đã muốn làm thì không ai có thể ngăn cản được, còn về an toàn của chủ nhân khi về Hoa tộc sẽ có hai người họ đảm bảo, muốn động vào chủ nhân, đám người trong tộc kia còn chưa đủ tư cách.

Bạn đang đọc truyện *Hòn Hoa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.